

Project Madurai

மதுரை தமிழ் இலக்கிய
மின்மொகுப்புத் திட்டம்

ponniyin celvan of kalki, part 2D (in tamil script, unicode format)

அமரர் கல்கி அவர்களின்
பொன்னியின் செல்வன்

இரண்டாம் பாகம் - சுழற்காற்று

நூலடக்கம்

முதலாவது பாகம் - புது வெள்ளம்

இரண்டாம் பாகம் - சுழற்காற்று

மூன்றாம் பாகம் - கொலை வாள்

நான்காம் பாகம் - மணிமகுடம்

ஐந்தாம் பாகம் - தியாகச் சிகரம்

முடிவுரை

Acknowledgements:

Etext donation : AU-KBC Research Center
(Mr. Baskaran), Anna University, Chennai,
India

Proof-reading: Mr. S. Anbumani, Mr. N.D.
Logasundaram, Mr. Narayanan
Govindarajan, Ms. Pavithra Srinivasan,
Mr. Ramachandran Mahadevan, Ms.
Sathya, Mr. Sreeram Krishnamoorthy, Dr.
Sridhar Rathinam, Mrs. Srilatha Rajagopal,
Mr. Vinoth Jagannathan

Web version: Mr. S. Anbumani,
Blacksburg, Virginia, USA

This webpage presents the Etxt in Tamil
script but in Unicode encoding.

To view the Tamil text correctly you need
to set up the following:

i). You need to have Unicode fonts
containing Tamil Block (Latha,
Arial Unicode MS, TSCu_Inaimathi,
Code2000, UniMylai,...) installed on your

computer

and the OS capable of rendering Tamil Scripts (Windows 2000 or Windows XP).

ii) Use a browser that is capable of handling UTF-8 based pages

(Netscape 6, Internet Explorer 5) with the Unicode Tamil font chosen as the default font for the UTF-8 char-set/encoding view.

. In case of difficulties send an email request to kalyan@geocities.com or kumar@vt.edu

© Project Madurai 1999 - 2003

Project Madurai is an open, voluntary, worldwide initiative devoted to preparation of electronic texts of tamil literary works and to distribute them free on the Internet. Details of Project Madurai are available at the website

<http://www.projectmadurai.org/>

You are welcome to freely distribute this file, provided this header page is kept intact.

இரண்டாம் பாகம் - சுழற்காற்று

முப்பத்தொன்றாம் அத்தியாயம் - "ஏலேல சிங்கன்" கூத்து

முப்பத்திரண்டாம் அத்தியாயம் - கிள்ளி வளவன் யானை

முப்பத்து மூன்றாம் அத்தியாயம் - சிலை சொன்ன செய்தி

முப்பத்து நான்காம் அத்தியாயம் - அநுராதபுரம் முப்பத்தைந்தாம் அத்தியாயம் - இலங்கைச் சிங்காதனம்

முப்பத்தாறாம் அத்தியாயம் - தகுதிக்கு மதிப்பு உண்டா?

முப்பத்து ஏழாம் அத்தியாயம் - காவேரி அம்மன

முப்பத்தெட்டாம் அத்தியாயம் - சித்திரங்கள்

பேசின!

முப்பத்தென்பதாம் அத்தியாயம் - "இதோ
யுத்தம்!"

நாற்பதாம் அத்தியாயம் - மந்திராலோசனை

முப்பத்தொன்றாம் அத்தியாயம்
"ஏலேல சிங்கன்" கூத்து

வனத்தின் மத்தியில் உலர்ந்த குளத்தைச் சுற்றி
மரங்கள் வளைவு வரிசையாக வளர்ந்து
அதனால் இடைவிள ஏற்பட்டிருந்த இடத்தில்
சுமார் ஆயிரம் சோழ வீரர்கள் தாவடி
போட்டிருந்தார்கள். அவர்களுடைய
சாப்பாட்டுக்காகப் பெரிய பெரிய
கல்லடுப்புகளில் ஜுவாலை வீசிய நெருப்பின்
பேரில் பிரம்மாண்டமான தவலைகளில்
கூட்டாஞ்சோறு பொங்கிக் கொண்டிருந்தது.
சட்டிகளிலும், அண்டாக்களிலும் வெஞ்சனங்கள்

வெந்துகொண்டிருந்தன. இவற்றிலிருந்து எழுந்த நறுமணம் அந்த வீரர்கள் நாவில் ஜலம் சுரக்கச் செய்தது. சோறு பொங்கி முடியும் வரையில் பொழுது போவதற்காக அவர்கள் ஆடல் பாடல்களியாட்டங்களில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள்.

இச்சமயத்தில் அவர்களுடைய உள்ளங்கவர்ந்த அரசிளங்குமாரரும் வந்து விடவே, அவ்வீரர்களின் குதூகலம் அளவு கடந்ததாயிற்று. அந்த எல்லைக் காவல் படையின் தளபதி மிகவும் சிரமப்பட்டு அவர்களுக்குள்ளே ஒழுங்கை நிலை நாட்டினார். எல்லோரையும் அமைதியுடன் பாதிமதியின் வடிவமான வட்டத்தில் வரிசையாக உட்காரும்படி செய்தார்.

பெரியதொரு ராட்சத மரத்தை வெட்டித் தள்ளி அதன் அடிப்பகுதியை மட்டும் பூமிக்குமேலே சிறிது நீட்டிக்கொண்டிருக்கும்படி விட்டிருந்தார்கள். இளவரசர் வந்து அந்த அடிமரத்துச் சிம்மாசனத்தின்மீது அமர்ந்தார். இப்போது அவர் யானைப் பாகன்போல் உடை தரித்திருக்கவில்லை. தலையில் பொற்கிரீடமும்,

புஜங்களில் வாகு வலயங்களும், மார்பில் முத்து
மாலைகளும் அணிந்து, அரையில்
பட்டுப்பீதாம்பரம் தரித்து அமர்ந்திருந்தார்.
அவரைச்சுற்றி எல்லைக்காவல் தளபதியும்,
வந்தியத்தேவனும், ஆழ்வார்க்கடியானும்
உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

இளவரசரை மகிழ்விப்பதற்காக ஏற்பாடு
செய்திருந்த ஏலேல சிங்கன் சரித்திரக்கூத்து
ஆரம்பமாயிற்று. இந்தச்சமயம் சோழவீரர்கள்
இலங்கையில் பெரும் பகுதியைப்
பிடித்திருந்ததுபோல் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு
முன்னால் ஒரு தடவை தமிழ் வீரர்கள்
ஈழநாட்டைக் கைப்பற்றியிருந்தார்கள்.
அப்போது அத்தமிழ் வீரர்களின் தலைவனாக
விளங்கியவன் ஏலேல சிங்கன். அவனால்
துரத்தப்பட்டு இலங்கை அரசன் சில காலம்
மலைநாட்டில் போய் ஒளிந்திருந்தான்.
அவனுடைய புதல்வனின் பெயர் துஷ்டகமனு.
இவன் பொல்லாத வீரன். இலங்கையைத்
திரும்பவும் ஏலேல சிங்கனிடமிருந்து கைப்பற்ற
வேண்டுமென்று நெடுங்காலம் கனவு கண்டான்.

அவ்வீரன் சிறு பிள்ளையாயிருந்தபோது ஒருநாள் படுக்கையில் கையையும் காலையும் மடக்கி ஒடுக்கி வைத்துக் கொண்டு படுத்திருந்தான். அவனுடைய அன்னை, "குழந்தாய்! ஏன் இப்படி உன்னை நீயே குறுக்கிக் கொண்டு படுத்திருக்கிறாய்? தாராளமாய்க் காலையும் கையையும் நீட்டி விட்டுப் படுத்துக்கொள்வதுதானே!" என்றாள். அப்போது துஷ்டகமனு, "தாயே! என்னை ஒரு பக்கத்தில் தமிழ் வீரர்கள் நெருக்குகிறார்கள். மற்றொரு பக்கத்தில் கடல் நெருக்குகிறது நான் என்ன ெய்வேன்? அதனாலேயே உடம்பைக் குறுக்கிக் கொண்டு படுத்திருக்கிறேன்!" என்றான். இத்தகைய வீரன் காளைப் பருவம் அடைந்தபோது படை திரட்டிக் கொண்டு போன படைகள் சின்னாபின்னமாகிச் சிதறி ஓடிவிட்டன. அப்போது துஷ்டகமனு ஒரு யுக்தி செய்தான். ஏலேல சிங்கன் இருக்குமிடம் சென்று நேருக்கு நேர் நின்று, "அரசே! தங்களுடைய பெரிய சைன்யத்துக்கு முன்னால் என்னுடைய சிறிய படை சிதறி ஓடிவிட்டது. நான் ஒருவனே மிஞ்சியிருக்கிறேன். தாங்கள் சுத்த வீரர்

குலத்தில் பிறந்தவர். ஆதலின் என்னுடன் தனித்து நின்று துவந்த யுத்தம் செய்யும்படி அழைக்கிறேன் நம்மில் வெற்றி அடைபவருக்கு இந்த இலங்கா ராஜ்யம் உரியதாகட்டும்; மற்றவருக்கு வீரசொர்க்கம் கிடைக்கட்டும்!" என்று சொன்னான்.

துஷ்டகமனுவின் அத்தகைய துணிச்சலையும் வீரத்தையும் ஏலேல சிங்கன் மிக வியந்தான். ஆகையால் அவனுடன் தனித்து நின்று போர் செய்ய ஒப்புக்கொண்டான். இடையில் வந்து குறுக்கிட வேண்டாம் என்று தன் வீரர்களுக்குக் கண்டிப்பாகக் கட்டளையிட்டான். துவந்த யுத்தம் ஆரம்பமாயிற்று. இந்தச் செய்தியை அறிந்து சிதறி ஓடிய துஷ்டகமனுவின் வீரர்களும் திரும்பி வந்து சேர்ந்தார்கள். எல்லோரும் கண்கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். நெடுநேரம் போர் நடந்தது. துஷ்டகமனுவோ தன் பிறப்புரிமையைப் பெறும் பொருட்டு ஆத்திரத்துடன் சண்டையிட்டான். ஏலேலசிங்கன் அந்த இளைஞனிடம் அனுதாபம் கொண்டிருந்தபடியால் பூரண வலியையும்

உபயோகித்துப் போர்செய்யவில்லை.
ஆகையால் ஏலேல சிங்கன் இறந்தான்.
துஷ்டகமனு முடிசூடியதும், ஏலேல சிங்கன்
இறந்த இடத்தில் அவனுக்குப் பள்ளிப்படைக்
கோயில் எழுப்பி அவனது வீரத்தையும்
தயாளத்தையும் போற்றினான்.

இந்த அரிய சரித்திர நிகழ்ச்சியைச் சோழ
வீரர்கள் இளங்கோ அருள்மொழிவர்மரின்
முன்னிலையில் நடனக கூத்தாக நடித்துக்
காட்டினார்கள். ஆடலும் பாடலும்
அமார்க்களப்பட்டன. ஏலேல சிங்கன் உயிர்
துறந்து விழுந்த இடத்தில் நடித்த வீரன்
உண்மையிலேயே செத்து விழுந்து விட்டானா
என்று தோன்றும்படி அவ்வளவு தத்ரூபமாக
நடித்தான். பார்த்துக் கொண்டிருந்த இளவரசரும்
மற்ற வீரர்களும் அடிக்கடி 'ஆஹா' காரம் செய்து
குதூகலித்தார்கள். நாடகம் நடந்து
கொண்டிருந்தபோது ஒரு முறை இளவரசர்
ஆழ்வார்க்கடியானைப் பார்த்து, "திருமலை!
தம்பளைக் குகைக் கோயிலில்
துஷ்டகமனுவுக்கும், ஏலேல சிங்கனுக்கும்

நடந்த போர்க் காட்சியை அழியாத வர்ணச் சித்திரமாக வரைந்திருக்கிறதே, அந்தச் சித்திரத்தை நீங்கள் பார்த்தீர்களா?" என்று கேட்டார்.

"இல்லை, ஐயா! தம்பளை வீதிகளில் நாங்கள் வந்து கொண்டிருந்தபோதே தங்களைப் பார்த்துவிட்டேன். குகைக் கோயிலுக்குள் போக நேரமில்லை" என்றான் ஆழ்வார்க்கடியான்.

"ஆகா! அந்தக் குகைக் கோயில்களிலே உள்ள சிற்பங்களையும் அவசியம் பார்க்க வேண்டும்! திருமலை நம் செந்தமிழ் நாட்டில் எவ்வளவோ சிற்ப சித்திரங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றைக் காட்டிலும் மகத்தான அற்புதங்கள் இந்த இலங்கைத் தீவில் இருக்கின்றன" என்றார் இளவரசர்.

"இளவரசே! இந்த நாட்டிலுள்ள சிற்ப சித்திரங்கள் எங்கும் போய் விடமாட்டா! எப்போது வேணுமானாலும் பார்த்துக்கொள்ளலாம். ஆனால் தங்களைப்

பார்ப்பது அப்படியல்லவே? நல்ல சமயத்தில்
நாங்கள் வந்ததினால் அல்லவோ பார்க்க
முடிந்தது? எங்களுக்கு முன்னாலேயே இங்கு
வந்த பார்த்திபேந்திர பல்லவன், தங்களைத்
தேடிவிட்டு 'இங்கே இல்லை' என்று திரும்பிப்
போய்க் கொண்டிருந்தான். வழியில் அவனை
நாங்கள் பார்த்தோம்" என்றான்
ஆழ்வார்க்கடியான்.

"ஆம்; என் தமையனாரின் அருமை நண்பர்
வந்து தேடிவிட்டுப் போனதாகத் தளபதிகூடச்
சொன்னார். அவர் எதற்காக வந்திருப்பா
என்று உன்னால் ஊகித்துச் சொல்ல முடியுமா?"

"நிச்சயமாகவே சொல்ல முடியும். தங்களைக்
காஞ்சிக்கு அழைத்து வரும்படியாக ஆதித்த
கரிகாலர் அவரை அனுப்பி வைத்திருக்கிறார்."

"அடடே! உனக்குத் தெரிந்திருக்கிறதே! இதோ
உன் சிநேகிதன் இவ்வளவு பத்திரமாக
கொண்டுவந்து ஒப்புவித்தானே, இந்த ஓலையில்
என்ன எழுதியிருக்கிறதென்றும் உனக்குத்

தெரியும் போலிருக்கிறது?"

"தங்களை உடனே பழையாறைக்கு வந்து
சேரும்படி தங்கள் தமக்கையார்
எழுதியிருக்கிறார்கள். இளவரசே! குந்தவை
தேவி அந்தரங்கமாக இந்த ஓலையை எழுதி நம்
வாணர்சூல வீரிடம் கொடுத்தபோது
பக்கத்திலிருந்த கொடி வீட்டில் மறைந்திருந்து
நான் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்..."

திருமலைக்குப் பின்னாலிருந்த வந்தியத்தேவன்
அவனுடைய முதுகில் அழுத்தமாகக்
கிள்ளினான். ஆழ்வார்க்கடியான் தன் முதுகில்
ஓங்கி அறைந்து, "இது பொல்லாத காடு; இரவு
நேரத்திலே கூட வண்டு கடிக்கிறது!" என்றான்.
இளவரசர் சற்றுக் கோபத்துடன், "சேச்சே! இது
என்ன வேலை? என் அருமைத் தமக்கையார்
பேரிலேயே நீ உன் திறமையைக் காட்டத்
தொடங்கிவிட்டாயா?" என்றார்.

"அதை நான் பார்த்திருந்தபடியினால்தான்
இவனை இவ்வளவு பத்திரமாக இங்கே
கொண்டுவந்து சேர்த்தேன். இளவரசே! இவனை

வழியிலெங்கும் சங்கடத்தில் மாட்டிக்
கொள்ளாதபடி காப்பாற்றிக் கொண்டு
வருவதற்கு நான் பட்ட பாட்டைப்
புத்தபகவானே அறிவார். அநுராதபுரத்தின்
வழியாக வந்திருந்தால் இவன் நிச்சயமாக
இங்கு வந்து சேர்ந்திருக்க மாட்டான். வழியில்
யாருடனாவது சண்டை பிடித்துச்
செத்திருப்பான். அதனாலே காட்டு வழியாக
அழைத்து வந்தேன். அங்கேயும் இவன் ஒரு
மதயானையுடன் சண்டை பிடிக்கப் பார்த்தான்.
என்னுடைய கைத்தடியால் அந்த
மதயானையைச் சம்ஹரித்து இவனைத்
தங்களிடம் பத்திரமாய்க் கொண்டு வந்தேன்!"
என்றான்.

"ஓஹோ! அப்படியானால் இவனைப்
பத்திரமாகக் கொண்டு வந்து என்னிடம்
சேர்ப்பதற்காகவே நீ இலங்கைக்கு வந்தாயா,
என்ன?"

"இல்லை, ஐயா! என் பங்குக்கு நானும்
தங்களுக்கு ஒரு செய்திகொண்டு

வந்திருக்கிறேன்."

"அது என்ன? சீக்கிரம் சொல்!" என்றார் இளவரசர்.

"முதன் மந்திரி அநிருத்தர் தாங்கள் இலங்கையிலேயே இன்னும் சிறிது காலம் இருப்பது உசிதம் என்று சொல்லி அனுப்பியிருக்கிறார்."

"இப்படி மூன்று மூத்தவர்கள் மூன்று விதமாகச் செய்தி அனுப்பினால் நான் எதையென்று கேட்பது?" என்றார் அருள்மொழிவர்மர். இச்சமயத்தில் வந்தியத்தேவன் குறுக்கிட்டு, "இளவரசே! மன்னிக்கவேண்டும்! தாங்கள் கேட்க வேண்டியது தங்கள் தமக்கையாரின் வார்த்தையைத்தான்!" என்றான்...

"ஏன் அவ்விதம் சொல்லுகிறீர்?"

"ஏனெனில், தங்கள் தமக்கையின் வார்த்தைக்கே மதிப்புக் கொடுக்க வேண்டும் என்று தங்கள்

இருதயம் தங்களுக்குச் சொல்கிறது. அப்படித் தாங்கள் அவர் வார்த்தையைக் கேட்காவிட்டாலும், நான் கேட்டே தீர வேண்டும். தங்களை எப்படிக் கொண்டு வரும்படியாக இளைய பிராட்டி எனக்குப் பணித்திருக்கிறார்!" என்றான் வந்தியத்தேவன்.

இளவரசர் வந்தியத்தேவனை ஏற இறங்கப் பார்த்துவிட்டு "இத்தகைய ஒரு வீரத்தோழன் கிடைக்க வேண்டுமேயென்று எத்தனையோ நாளாக நான் தவம் செய்துகொண்டிருந்தேன்!" என்றார்.

[பக்க தலைப்பு](#)

முப்பத்திரண்டாம் அத்தியாயம்
கிள்ளி வளவன் யானை

கூத்து முடிவதற்கும் சமையல் ஆவதற்கும் சரியாயிருந்தது. கட்டுக் கட்டாகத் தாமரை இலைகளைக் கொண்டு வந்து அவ்வீரர்களின் முன்னால் போட்டார்கள். பிறகு பொங்கலும் கறியமுதும் கொண்டு வந்து பரிமாறினார்கள்.

வீரர்கள் சாப்பிடத் தொடங்கிய பிறகு இளவரசர் அவர்களிடையே பந்தி விசாரணை செய்துகொண்டு வலம் வந்தார். அங்கங்கே நின்று அவ்வீரர்களின் உடல் நலத்தைப் பற்றி விசாரித்தார். அப்படி விசாரிக்கப்பட்டவர்கள் ஆனந்தக் கடலில் ஆழ்ந்தார்கள். பக்கத்திலிருந்தவர்கள் அவர்களுடைய அதிர்ஷ்டத்தைப் பாராட்டினார்கள்.

ஏற்கெனவே சோழ நாட்டு வீரர்களுக்கெல்லாம் இளங்கோவின் பேரில் மிக்க அபிமானம் இருந்தது. சமீபத்தில் அந்த அபிமானம் பன்மடங்கு பெருகியிருந்தது. தாய் நாட்டிலிருந்து தங்களுக்கு வேண்டிய உணவுப்

பொருள்களைத் தருவிப்பதற்கு இளவரசர் பெரும் பிரயத்தனம் செய்ததை அவர்கள் அறிந்திருந்தார்கள். அத்துடன் சாதாரணப் போர்வீரர்களுடனே இளவரசர் சம நிலையில் கலந்து பழகி கேஷமம் விசாரித்து, அவர்களுக்கு உற்சாகத்தை அளித்து வந்தார். இந்தக் குணாதிசயம் இளவரசரை அவ்வீரர்கள் தங்கள் கண்ணுக்குக் கண்ணாகக் கருதுமாறு செய்திருந்தது.

ஆகையால், வீரர்கள் அங்கங்கே இளவரசரை நிறுத்த முயன்றார்கள். துணிச்சலை வருவித்துக்கொண்டு அவரை ஏதேனும் கேள்வி கேட்பார்கள். முக்கியமாக, அவர்களில் பலரும் கேட்ட கேள்வி, "புலத்திய நகரத்தின் மீது படையெடுப்பு எப்போது?" என்பதுதான். இந்தக் கேள்விக்கு விடையாக இளவரசர், "புலத்திய நகரத்தின்மீது படையெடுத்து என்ன பயன்? மகிந்தன் ரோஹணத்துக்கல்லவா போயிருக்கிறான்?" என்று சிலருக்குச் சொன்னார்.

"கொஞ்சம் பொறுத்திருங்கள். மழைகாலம் போகட்டும்" என்று வேறு சிலரிடம் சொன்னார். யுத்தமின்றிச் சோம்பி இருப்பதில் சில வீரர்கள் தங்கள் அதிருப்தியை வெளியிட்டுக் கொண்டார்கள். வேறு சிலர், "தாங்கள் மாதமொரு முறையாவது இவ்விதம் வந்து எங்களைப் பார்த்துவிட்டுப் போனால் பொறுமையாயிருக்கிறோம்." என்றார்கள்.

பந்தி விசாரணை முடிந்ததும், இளவரசர் சற்று ஒதுக்குப்புறமாக அவருக்கென அமைந்திருந்த படைவீட்டுக்குச் சென்றார். வந்தியத தேவனையும், ஆழ்வார்க்கடியானையும் அவர் தம்முடன் அழைத்துக்கொண்டு போனார். "இந்த வீரர்களின் உற்சாகத்தைப் பார்த்தீர்கள் அல்லவா? தஞ்சையிலிருந்து மட்டும் தகுந்த ஒத்துழைப்புக் கிடைத்திருந்தால், இதற்குள் இந்த இலங்கைத் தீவு முழுவதும் நம் வசமாயிருக்கும். அருமையான சந்தர்ப்பம் வீணாகிப் போய்விட்டது. இங்கே மழை காலத்தில் யுத்தம் நடத்த முடியாது. இன்னும் மூன்று நாலு மாதம் நம் வீரர்கள் சும்மா இருக்கவேண்டியதுதான்!"

என்று சொன்னார்.

இதைக் கேட்ட திருமலை, "இளவரசே! தாங்கள் இதைப்பற்றிக் கவலைப்படுவது வியப்பாயிருக்கிறது. அங்கேயோ சோழ சாம்ராஜ்யத்துக்கே பேரபாயம் நேர்ந்திருக்கிறது! விஜயாலய சோழர் ஸ்தாபித்த ராஜ்யம், பராந்தகராலும், சுந்தர சோழராலும் பல்கிப் பெருகிய மகாராஜ்யம், உள்அபாயங்களினால் சின்னா பின்னமாகிவிடும் போலிருக்கிறது!" என்றான்.

"ஆம், ஆம்! நீங்கள் இருவரும் முக்கியமான செய்தி கொண்டு வந்திருக்கிறீர்கள். நான் என்னுடைய அற்பக் கவலையை வெளியிட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். நல்லது; இப்போது நீங்கள் சொல்ல வேண்டியதையெல்லாம் விவரமாகச் சொல்லுங்கள். முதலில் இவர் ஆரம்பிக்கட்டும்!" என்று இளவரசர் வந்தியத்தேவனைச் சுட்டிக் காட்டினார்.

வந்தியத்தேவன் உடனே தன் கதையைத்

தொடங்கினான். காஞ்சியிலிருந்து தான் புறப்பட்டது முதல் கண்டவை, கேட்டவை எல்லாவற்றையும் கூறினான். பற்பல அபாயங்களிலிருந்து தப்புவதற்குத் தான் புரிந்த சாகஸச் செயல்களைக் குறித்து அதிகமாக விஸ்தரிக்க விரும்பாதவன்போல் காட்டிக் கொண்டு, அதே சமயத்தில் தன் பிரதாபங்களை வெளியிட்டான்.

கடைசியில், "ஐயா! தங்கள் அருமைத் தந்தையாரைச் சிறையில் வைத்திருப்பதுபோல் வைத்திருக்கிறார்கள். நெருங்கிய பந்துக்களும் பெருந்தர அதிகாரிகளும், சிற்றரசர்களும் சேர்ந்து பயங்கரமான சதி செய்கிறார்கள். இதனாலெல்லாம் தங்கள் சகோதரி இளைய பிராட்டி பெருங்கவலையில் ஆழ்ந்திருக்கிறார். ஆகையால் தாங்கள் உடனே புறப்பட்டு, என்னுடன் பழையாறைக்கு வரவேண்டும். ஒரு கணமும் தாமதிக்கக் கூடாது!" என்று முடித்தான்.

பிறகு ஆழ்வார்க்கடியான் தனது வரலாற்றைக் கூறினான். வந்தியத்தேவன்

கூறியவற்றையெல்லாம் அவனும்
ஆமோதித்தான். அத்துடன் திருப்புறம்பியம்
பள்ளிப்படையருகில், நள்ளிரவில் நடந்த
கொலைகாரர்களின் சதியைப் பற்றியும்
கூறினான். சோழநாட்டு நிலைமை இவ்வளவு
அபாயகரமாயிருப்பதால் தற்சமயம் இளவரசர்
அங்கு வராமலிருப்பதே நல்லது என்று முதன்
மந்திரி சொல்லி அனுப்பிய செய்தியை
மறுபடியும் வற்புறுத்திக் கூறினான்.

"தாங்கள் சோழ நாட்டுக்குத் தற்சமயம்
வராமலிருப்பது மட்டுமல்ல; இங்கேயும்
படையெடுப்பை மேலும் விஸ்தரித்துக் கொண்டு
போக வேண்டாம் என்று முதன் மந்திரி கேட்டுக்
கொள்கிறார். படைகளையெல்லாம் திரட்டி வட
இலங்கையில் சேர்த்து வைக்க வேண்டும்
என்றும் கேட்டுக் கொள்கிறார். சதிகாரர்கள்
சீக்கிரத்தில் வெளிப்பட்டு வந்து தங்கள்
உண்மைச் சொரூபத்தைக் காட்டுவார்கள்.
அச்சமயம் இப்போது இலங்கையிலுள்ள
படைமிக்க உபயோகமாயிருக்கும் என்று முதன்
மந்திரி அபிப்பிராயப்படுகிறார். பாண்டிய

நாட்டில் தற்சமயம் உள்ள கைக்கோளர் படை, வன்னியர் படை, வேளாளர் படை- மூன்றும் இளவரசருக்காக உடல் பொருள் ஆவியை அர்ப்பணம் செய்யக் காத்திருக்கின்றன. இதையும் தங்களுக்குத் தெரிவிக்குபடி முதன் மந்திரி எனக்குக் கட்டளையிட்டார்.!" என்றான் ஆழ்வார்க்கடியான்.

"திருமலை! உன் குருநாதர் என்ன நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்? பாடலிபுரத்துச் சாணக்கியரைப் போல் இவர் அன்பில் சாணக்கியர் என்று தன்னை எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறாரா? என் உற்றார் உறவினரோடு நான சண்டை போடவேண்டும் என்கிறாரா?" என்று இளவரசர் ஆத்திரமாய்க் கேட்டார்.

"இல்லை! ஐயா! அநிருத்தர் அவ்விதம் சொல்லவில்லை. ஆனால் சக்கரவர்த்திக்கு விரோதமாகச் சதி செய்கிறவர்களை, சாம்ராஜ்யத்துக்குத் துரோகம் செய்ய முயற்சி தொடங்கியிருப்பவர்களை - சமயம் பார்த்துத்

தண்டிக்க வேண்டும் என்கிறார். அதற்கு உதவி புரிவது தங்கள் கடமையல்லவா?" என்றான் திருமலை.

"அதற்கு நான் எப்படி அதிகாரியாவேன்? சதி நடப்பது உண்மையானால், அதற்குத்தக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டியது சக்கரவர்த்தியல்லவா? என் தந்தையின் கட்டளையின்றி நான் எப்படி இந்தக் காரியத்தில் பிரவேசிக்க முடியும்!" என்றார் இளவரசர்.

வந்தியத்தேவன் இப்போது குறுக்கிட்டு "இளவரசே! தங்கள் தந்தை இப்போது சுவாதீனமாயில்லை! பழுவேட்டரையர்கள் அவரைச் சிறை வைத்திருப்பதுபோல் வைத்திருக்கிறார்கள். யாரும் நெருங்க முடியாதபடி அரண்மனைக்குள்ளே வைத்திருக்கிறார்கள். தங்கள் தமையனாரோ தஞ்சைக்கு வருவதில்லையென்று விரதம் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார். இந்த நிலைமையில் சாம்ராஜ்யத்தைப் பாதுகாப்பது தங்கள் பொறுப்பல்லவா? உடனே

பழையாறைக்கு வரவேண்டியது தங்கள் கடமை அல்லவா?" என்றான்.

"இளவரசர் பழையாறைக்கு வரவேண்டிய அவசியம் என்ன? அதுதான் எனக்குத் தெரியவில்லை!" என்றான் ஆழ்வார்க்கடியான். இளவரசர் சற்றுச் சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தது விட்டு, "மண்ணாசை மிகப் பொல்லாதது. இராஜ்யத்தின் பேரில் உள்ள ஆசையினால் இவ்வுலகில் என்னென்ன பயங்கரமான பாவங்கள் நடந்திருக்கின்றன? இன்று சிம்மகிரிக் கோட்டைக்குப் போயிருந்தேன் அல்லவா? அந்தக் கோட்டையின் வரலாறு உங்களுக்குத் தெரியுமா?" என்றார்.

"நான் கேட்டதில்லை" என்றான் வந்தியத்தேவன்.

"சொல்கிறேன், கேளுங்கள்! சுமார் ஐந்நூறு வருஷங்களுக்கு முன்பு இந்த இலங் கைத் தீவைத் தாதுசேனன் என்ற அரசன் ஆண்டு வந்தான். அவனுக்கு இரண்டு புதல்வர்கள்

இருந்தார்கள். ஒருவன் பெயர் காசியபன்;
இன்னொருவன் மகல்லன். தாதுசேனனின்
சேனாபதியும், காசியபனும் சேர்ந்து
சதியாலோசனை செய்தார்கள். காசியபன் தன்
சொந்தத் தந்தையைச் சிறையில்
அடைத்துவிட்டுச் சிங்காதனம் ஏறினான்.
மகல்லன் கடல் கடந்து தமிழ்நாட்டுக்கு
ஓடிப்போனான். சில நாளைக்குப் பிறகு
தாதுசேனனின் சிறையைச் சுற்றிச் சுவர் எழுப்பி
அடைத்து அவனைக் கொன்றுவிட்டார்கள்.
இந்தக் கொடூர பாவத்தைச் செய்த
காசியபனுக்குத் தன் சகோதரன் மகல்லன்
திரும்பி வந்து பழிக்குப் பழி வாங்குவான் என்ற
பீதி உண்டாகி விட்டது. அதற்காக இந்த
சிம்மகிரிக் குன்றுக்கு வந்தான். செங்குத்தான
குன்றாகையால் பகைவர்கள் அதன் பேரில் ஏறிக்
கோட்டையைப் பிடிப்பது இயலாத காரியம்
என்று நினைத்தான். இம்மாதிரி பதினெட்டு
வருஷம் ஒளிந்து வாழ்ந்திருந்தான். கடைசியில்
ஒரு நாள் மகல்லன் தன் உதவிக்குப் பாண்டிய
ராஜாவின் சைன்யத்தையும் அழைத்துக்
கொண்டு வந்து சேர்ந்தான். சிம்மகிரிக்

கோட்டையை அணுகினான். அச்சமயத்தில்
காசியபனின் புத்தி பேதலித்து விட்டது.

அத்தனை வருஷம் கோட்டையில்
ஒளிந்திருந்தவன் அசட்டுத் தைரியத்துடன்
வெளிவந்து போராடி இறந்தான்!

அப்பேர்ப்பட்ட பாதகன், - தந்தையைக் கொன்ற
பாவி, - கட்டிய, கோட்டையில் சில அற்புதமான
வர்ணச் சித்திரங்கள் இருக்கின்றன. இன்று சீன
யாத்திரிகளுடன் போயிருந்த போது பார்த்தேன்.
அடடா! அந்தச் சித்திரங்களின் அழகை
என்னவென்று சொல்வது? பல நூறு
வருஷங்களுக்கு முன்பு எழுதியவை. ஆனால்
இன்றைக்கும் சிறிதும் வர்ணம் மங்காமல் புத்தம்
புதிய சித்திரங்கள் போல் இருக்கின்றன..."

"ஐயா! நான் ஒரு கேள்வி கேட்கலாமா?"
என்றான் ஆழ்வார்க்கடியான்.

"தயக்கம் ஏன்? தாராளமாய்க் கேட் லாம்."

"சிம்மகிரிக் கோட்டை இன்னும் பகைவர்
படைகளின் வசத்திலே தானே இருக்கிறது?"

"ஆமாம்; அதைக் கைப்பற்றும் முயற்சியை இப்போது தொடங்கும் உத்தேசம் எனக்கு இல்லை. அதனால் வீணான உயிர்ச்சேதம் ஏற்படும்."

"அதைப்பற்றி நான் கேட்கவில்லை. ஐயா! பகைவர் கோட்டைக்குள் தாங்கள் பிரவேசித்தது உசிதமா என்று கேட்டேன். சீன யாத்திரிகர்களுக்கு யானைப் பாகனாகத் தாங்கள் போக வேண்டிய அவசியம் என்ன நேர்ந்தது? யானையின் கழுத்தில் தங்களைப் பார்த்ததும் என் கண்களை நம்புவதா இல்லையா என்ற சந்தேகம் எனக்கு ஏற்பட்டுவிட்டது. தங்களுடைய புருவத்தின் நெரிப்பைப் பார்த்துத்தான் சந்தேகம் தெளிந்து நிச்சயப்படுத்திக் கொண்டேன். இப்படித் தங்கள் உயிருக்கு அபாயத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்ளலாமா?"

"என் உயிர் மட்டும் அவ்வளவு உயர்ந்ததா, திருமலை! எத்தனை சோழ நாட்டு வீரர்கள் இந்த

இலங்கையில் வந்து உயிரை
விட்டிருக்கிறார்கள்?..."

"அவர்கள் போர்க்களத்தில் உயிர் துறந்தார்கள்.
தாங்கள் அநாவசியமாகத் தங்களை
அபாயத்துக்கு உள்ளாக்கிக் கொண்டீர்கள்!"

"அநாவசியமில்லை; இரண்டு காரணங்கள்
உண்டு. சிம்மகிரிச் சித்திரங்களைப்
பார்க்கவேண்டுமென்ற ஆசை எனக்கு வெகு
நாளாக இருந்தது. அந்த ஆசையை இன்று
பூர்த்தி செய்து கொண்டேன்..."

"இளவரசே! இன்னொரு காரணம்?"

"பார்த்திபப் பல்லவர் திரிகோண மலையில்
வந்து இறங்கினவுடனே, எனக்குச் செய்தி
கிடைத்தது. அவரை இன்று பார்க்க
விரும்பவில்லை. ஏனெனில்..."

"ஏனெனில்...?"

"மாதோட்டத்துக்கு முதன் மந்திரி வந்திருக்கிறார் என்பதும் எனக்குத் தெரியும். அவரிடமிருந்து செய்திவரும் என்று எதிர்மூபார்த்தேன். இரண்டு மூத்தவர்களிடமிருந்து செய்தி வந்தால், முதலில் கிடைக்கிற செய்தியின்படிதானே நான் நடந்தாக வேண்டும்?"

வந்தியத்தேவன், "ஆகா! ப்படிச் சொல்லுங்கள், என் கட்சி தானே ஜயித்தது?" என்று குதூகலித்தான்.

"அரசே! இவன் தங்களைத் தந்திரத்தினால் ஏமாற்றி விட்டான்..."

"அவன் ஏமாற்றவில்லை; நானாகவே ஏமாந்தேன். உன்னை அழைத்து வருவதற்கு வைத்திருந்த வீரனை இவன் குதிரை மேலிருந்து தள்ளிவிட்டு அக்குதிரை மீது தான் ஏறிக்கொண்டு வந்ததை நான் கவனித்துவிட்டேன். இவனுக்கு ஒரு பாடம் கற்பிக்க விரும்பினேன்..."

"நல்ல பாடம் கற்பித்தீர்கள்! ஒவ்வொரு பாடமும் ஒரு மணங்கு நிறையிருக்கும். இப்போது நினைத்தாலும் என் முதுகும் மார்பும் வலிக்கின்றன! ஓலை கொண்டு வந்த தூதனை இப்படித்தானா நடத்துவது? போனால் போகட்டும்; தாங்கள் மட்டும் என்னுடன் பழையாறைக்கு வருவதாயிருந்தால்..."

"எனக்கு ஒரு பழைய பாடல் ஞாபகம் வருகிறது! திருமலை! என் முன்னோர்களில் பெருங்கிள்ளி வளவன் என்று ஒரு மன்னர் இருந்தார். அவரிடம் ஓர் அதிசயமான யானை இருந்தது. அதன் ஒரு கால் காஞ்சியில் இருக்கும்; இன்னொரு காலினால் தஞ்சையை மிதிக்கும்; மற்றொரு கால் இந்த ஈழ நாட்டை மிதிக்கும் நாலாவது கால் உறையூரில் ஊன்றி நிலைத்திருக்கும்.

'கச்சி ஒரு கால் மிதியா ஒரு காலால்

தத்துநீர்த் தண்தஞ்சை தான்மிதியாப் - பிற்

ஈழம் ஒரு கால் மிதியா வருமே நம்

கோழியர் கோக் கிள்ளி களிறு!"

என்று அற்புதமான கற்பனையுடன் ஒரு புலவர் பாடியிருக்கிறார் இந்த இலங்கையில் மந்தை மந்தையாக ஆயிரம் ஆயிரம் யானைகள் இருக்கின்றன. இருந்து என்ன பயன்? புலவருடைய கற்பனை யானையைப்போல் ஒரு யானை இருந்தால் நானும் ஒரே சமயத்தில் காஞ்சியிலும், பழையாறையிலும், மதுரையிலும், இலங்கையிலும் இருக்கலாம் அல்லவா?"

புலவரின் யானையைப் பற்றிக் கேட்டதும் வந்தியத்தேவனும், ஆழ்வார்க்கடியானும் விழுந்து விழுந்து சிரித்தார்கள்.

"அப்படிப்பட்ட யானைதான் இல்லையே? தாங்கள் என்ன செய்யப்போகிறீர்கள்?" என்று

திருமலை கேட்டான்.

"சந்தேகம் என்ன? பழையாறைக்கு வருவதென்றுதான் முடிவாகி விட்டதே?" என்றான் வந்தியத்தேவன்.

"உங்கள் சண்டையைக் கொஞ்சம் நிறுத்தி வையுங்கள். நாளை அநுராதபுரம் போவோம். அங்கே பார்த்திப பல்லவரை நான் எப்படியும் சந்தித்தாக வேண்டும். அவர் சொல்வதையும் கேட்டுவிட்டுத்தான் முடிவுசெய்ய வேண்டும்" என்றார் இளவரசர்.

[பக்க தலைப்பு](#)

முப்பத்து மூன்றாம் அத்தியாயம்
சிலை சொன்ன செய்தி

மறுநாள் காலையில் சூரியன் உதயமாவதற்குள் அருள்மொழிவர்மர், ஆழ்வார்க்கடியான் வந்தியத்தேவன் ஆகிய மூவரும் அநுராதபுரத்துக்குப் புறப்பட்டார்கள். சிறிது தூரம் காட்டுப் பாதையில் வந்த பிறகு இராஜபாட்டையை அடைந்தார்கள். வேறு வீரர்கள் யாரையும் இளவரசர் தம்முடன் மெய்க்காவலுக்கு அழைத்து வராதது வந்தியத்தேவனுக்கு வியப்பை அளித்தது. ஆனால் அன்றைய பிரயாணத்தில் அவனுக்கிருந்த உற்சாகத்தைப் போல் அதற்குமுன் என்றுமிருந்ததில்லை. காலை நேரத்தில் இரு புறமும் மரங்களடர்ந்த அந்த இராஜபாட்டையில் பிரயாணம் செய்வதே ஓர் ஆனந்த அனுபவம். பழையாறை அரசிளங்குமரி தன்னிடம் ஒப்புவித்திருந்த வேலையைச் செய்து முடித்துவிட்டோம் என்ற பெருமித உணர்ச்சி அவன் உள்ளத்தில் பொங்கிக் கொண்டிருந்தது. அது மட்டுமா? பல வருஷங்களாக அவன் இதயத்தில் பொங்கிக் கொண்டிருந்த ஆசையும்

நிறைவேறிவிட்டது. சோழவள நாட்டின்
செல்லப்பிள்ளையைப் பார்த்தாகிவிட்டது. நாடு
நகரமெல்லாம் மக்கள் எந்த வீர இளைஞரின்
வீரப் பிரதாபங்களையும், குணாதிசயங்களையும்
பாடிப் புகழ்ந்து கொண்டிருந்தார்களோ; அந்த
அரசினங்குமாரரைச் சந்தித்தாகி விட்டது. அந்தச்
சந்திப்புதான் எவ்வளவு அதிசயமான சந்திப்பு?
அருள்மொழிவர்மர் ஒரு வி ித்திரமான
மனிதர் என்று, தான் கேள்விப்பட்டிருந்தது
உண்மைதான்! திடீரென்று குதிரையைத்
திருப்பித் தன்னைத் தாக்கி திக்குமுக்காடச்
செய்துவிட்டாரே? அவர் சேனைக்குத் தலைமை
வகித்துச் செல்லுமிடங்களிலெல்லாம்
வெற்றிமேல் வெற்றியாக இருந்து வருவதின்
இரகசியமும் இதுதான் போலும்! பகைவர்கள்
எதிர்பாராத சமயத்தில் எதிர்பாராத இடத்தில்
தாக்குவதே இவருடைய போர்முறை போலும்?
ஆனால் இவரது இடைவிடா வெற்றியின்
இரகசியம் இது மட்டுந்தானா? சேனா
வீரர்களுடன் எவ்வளவு பவ்யமாக இவர்
பழகுகிறார்? எப்படி அவர்களைத் தம் அன்புக்கு
வசப்படுத்தி வைத்திருக்கிறார்!

போர் வீரர்களை மட்டுந்தானா? தாம்
வெற்றிகொண்ட நாட்டின் மக்களையும் எப்படி
வசீகரப்படுத்தி வைத்திருக்கிறார்? சமீபத்தில்
மாபெரும் போர் நடந்த நாடு என்று இதைச்
சொல்ல முடியுமா? சாலைகளில் மக்கள்
எவ்வளவு உல்லாசமாக நடந்து
கொண்டிருக்கிறார்கள்! இரு பக்கங்களிலுமுள்ள
கிராமங்களில் ஜனங்கள் எப்படி
நிர்ப்பயமாகவும் கவலையின்றியும் தத்தம்
காரியங்களைக் கவனித்துக்
கொண்டிருக்கிறார்கள்? மக்களின் முகங்களில்
பீதியின் அறிகுறியோ துயரத்தின் சின்னமோ
சிறிதும் காணப்படவில்லையே? கலகலவென்று
பெண்களும் குழந்தைகளும் சிரிக்கும் சப்தம்கூட
அடிக்கடி காதில் விழுகிறதே! இது என்ன
விந்தை! இவர் எத்தகைய விந்தையான மனிதர்!
வெற்றி கொண்ட நாட்டு மக்களிடமிருந்து
உணவுப் பொருளைக் கைப்பற்றக்கூடாது என்று
இளவரசர் பிடிவாதம் பிடித்துச் சோழ
நாட்டிலிருந்து சையத்துக்கு உணவுப் பொருள்
வரவேண்டுமென்று வற்புறுத்தியதும்; அதன்

காரணமாகப் பழுவேட்டரையர்களுக்கு ஏற்பட்ட
கோபமும், அவர்கள் சுந்தர சோழரிடம் புகார்
கூறியதும், இவையெல்லாம்
வந்தியத்தேவனுக்கு நினைவு வந்தன.
அன்றியும் ஆதித்த கரிகாலர் கையாளும்
கொடூரமான போர் முறை யும்,
அருள்மொழிவர்மரின் தயாளம் பொருந்திய
தர்ம யுத்த முறையையும் அவன் தன்
மனத்திற்குள்ளே ஒப்பிட்டுப் பார்த்துக்
கொண்டான். சில நாளைக்கு முன்பு வரையில்
தன்னுடைய எஜமானராயிருந்த ஆதித்த
கரிகாலரைப்பற்றி எவ்விதத்திலும் குறைவாக
எண்ணுவது அவனுக்கே பிடிக்கவில்லை.
ஆயினும் அந்த அநுராதபுரத்து
இராஜபாட்டையில் இருபுறமும் வசித்த கிராம
ஜனங்களின் மலர்ந்த முகங்களைப்
பார்க்கும்போதெல்லாம் அவன் மேற்கண்டவாறு
ஒப்பிட்டுப் பார்க்காமல் இருக்க முடியவில்லை.
அம்மம்மா! ஆதித்த கரிகாலர் யுத்தம் செய்து
திரும்பிய நாடுகளில் இத்தகைய காட்சிகளைக்
காணமுடியுமா? எங்கெங்கும் ஒரே ஓலக்குரல்
அல்லவா கேட்டுக் கொண்டிருக்கும்?

இத்தகைய அபூர்வ குணதிசயம் படைத்த
இளவரசருடன் எத்தனையோ விஷயங்களைப்
பற்றிபேச வேண்டும், எவ்வளவோ
காரியங்களைப் பற்றிக் கேட்க வேண்டும் என்று
வந்தியத்தேவனுடைய உள்ளம் துடிதுடித்தது.
ஆனால் புரவிகளின் பேரில் ஆரோகணித்து
விரைவாகச் சென்று கொண்டிருக்கும் சமயத்தில்
பேசுவதற்கும் இடம் எங்கே? ஆம் பேசுவதற்கு
ஒரே ஒரு சந்தர்ப்பம் மட்டும் கிடைத்தது.

அநுராதபுரத்தைக் கிட்டத்தட்ட நெருங்கிக்
கொண்டிருந்தபோது சாலை ஓரத்தில்
பெரியதொரு புத்த பகவானின் சிலை நிற்பதை
வந்தியத்தேவன் கண்டான். இம்மாதிரி சிலைகள்
இலங்கையில் பற்பல இடங்களிலும்
இருந்தபடியால் அதைப்பற்றி வந்தியத்தேவன்
அதிகக் கவனம் செலுத்தவில்லை. ஆனால்
பொன்னியின் செல்வர் அச்சிலையின் அருகில்
குதிரையைச் சடாரென்று இழுத்துப் பிடித்து
நிறுத்தியதும் இவனும் நிற்கவேண்டியதாயிற்று.
சற்று முன்னாலேயே போய்க் கொண்டிருந்த

ஆழ்வார்க்கடியானும் குதிரையை நிறுத்தி
இவர்கள் பக்கம் திரும்பினான்! பொன்னியின்
செல்வர் சற்றுநேரம் அந்தப் புத்த பகவானுடைய
கம்பீரமான சிலையைக் கவ மாக உற்றுப்
பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். "அடடா! என்ன
அற்புதக்கலை!" என்றார்.

"எனக்கு ஒரு அற்புதமும் தெரியவில்லை. இந்த
நாட்டில் எங்கே பார்த்தாலும் இத்தகைய
பிரம்மாண்டமான புத்தர் சிலைகளை
வைத்திருக்கிறார்கள். எதற்காகவோ
தெரியவில்லை?" என்றான் வந்தியத்தேவன்.
இளவரசர் வந்தியத்தேவனைப் பார்த்துப்
புன்னகை செய்தார். "மனத்தில் உள்ளபடி
பேசுகிறீர்; அதில் எனக்கு மகிழ்ச்சி" என்றார்.

"இளவரசே! வல்லவரையர் இன்றைக்குத்தான்
உண்மை பேசுவதென்கிற வழக்கத்தைக்
கைக்கொண்டிருக்கிறார்!" என்றான் திருமலை.

"வைஜ்ணவரே! எல்லாம் சகவாச தோஷந்தான்.
வீர நாராயணபுரத்தில் உம்மைப் பார்த்தது

முதலாவது என் நாவில் கற்பனா சக்தி
தாண்டவமாடி வந்தது. இளவரசரைப்
பார்த்ததிலிருந்து உண்மை பேசும் வழக்கம்
வந்துவிட்டது!" என்றான் வந்தியத்தேவன்.
அவர்களுடைய சொற்போரை இளவரசர்
கவனிக்கவில்லை. சிலையின் தோற்றத்தில்
ஆழ்ந்திருந்தார். "உலகத்திலேயே
சிற்பக்கலையின் அற்புதம் பூரணமாக விளங்கும்
வடிவங்கள் இரண்டுதான். ஒன்று நடராஜர்;
இன்னொன்று புத்தர்" என்றார். ஆனால் நடராஜ
வடிவங்களை இம்மாதிரி பிரம்மாண்ட
வடிவங்களாக நம் நாட்டில் செய்வதில்லையே?"

"இலங்கையில் முற்காலத்தில் இருந்த
மன்னர்களில் சிலர் மகா புருஷர்கள். அவர்கள்
ஆண்ட ராஜ்யம் சிறியது ஆனால்
அவர்களுடைய இருதயம் பெரியது;
அவர்களுடைய பக்தி மிகப்பெரியது. புத்த
பகவானிடம் அவர்களுடைய பக்தியை
இப்படிப் பெரிய வடிவங்களை அமைத்துக்
காட்டினார்கள். புத்த சமயத்தில் அவர்களுடைய
பக்தியைப் பெரிய பெரிய ஸ்தூபங்களை

அமைத்துக் காட்டினார்கள். இந்த நாட்டில் உள்ள புத்தர் சிலைகளையும் விஹாரங்களையும் ஸ்தூபங்களையும் பார்த்துவிட்டு நம் சோழ நாட்டிலுள்ள சின்னஞ்சிறு சிவன் கோவில்களை நினைத்தால் எனக்கு அவமானமாயிர ுக்கிறது!" என்றார் பொன்னியின் செல்வர்.

இவ்விதம் சொல்லிவிட்டுக் குதிரையிலிருந்து இறங்கி இளவரசர் புத்தர் சிலையண்டைச் சென்றார். சிலையின் பத்ம பாதங்களையும், அந்தப் பாதங்களை அலங்கரித்த தாமரை மொட்டுக்களையும் சிறிது நேரம் கவனமாகப் பார்த்தார். பின்னர் புத்தர் சிலையின் பாதங்களைத் தொட்டுக் கும்பிட்டு விட்டுத் திரும்பி வந்து பழையபடி குதிரையின் மீது ஏறினார்.

குதிரைகள் சற்று மெதுவாகவே சென்றன. "ஏதேது? இளவரசர் புத்த மதத்தில் சேர்ந்துவிடுவார் போலிருக்கிறதே?" என்று வந்தியத்தேவன் திருமலையிடம் சொன்னது இளவரசர் காதில் விழுந்தது.

அவர்கள் இருவரையும் பொன்னியின் செல்வர் பார்த்து, "புத்த பகவானிடம் என்னுடைய பக்தி காரணார்த்தமானது. அந்தப் புத்தர் சிலையின் பத்ம பாதங்கள் எனக்கு ஒரு முக்கியமான செய்தியை அறிவித்தன!" என்றார்.

"ஆகா! எங்கள் காதில் ஒன்றும் விழவில்லையே?"

"மௌன பாஷையில் அச்செய்தி எனக்குக் கிடைத்தது."

"அது என்ன செய்தி? எங்களுக்குத் தெரியலாமா?"

"இன்றிரவு பன்னிரண்டு நாழிகைக்கு அநுராதபுரத்தில் சிம்மதாரைத் தடாகத்துக்கு அருகில் நான் வரவேண்டுமென்று பகவானுடைய பாதமலர்கள் எனக்கு அறிவித்தன!" என்றார் பொன்னியின் செல்வர்.

பக்க தலைப்பு

முப்பத்து நான்காம் அத்தியாயம்
அநுராதபுரம்

சூரியன் அஸ்தமனமாகும் சமயத்தில் அவர்கள்
அநுராதபுரத்தை அணுகினார்கள். இலங்கைத்
தீவின் தொன்மை மிக்க அத்தலைநகரத்தைச்
சற்றுத் தூரத்திலிருந்து பார்த்தபோதே
வந்தியத்தேவன் அதிசயக் கடலில் மூழ்கிப்
பேசும் சக்தியை இழந்தான். அநுராதபுரத்தைப்
பற்றி அவன் பலர் சொல்லக்
கேள்விப்பட்டதுண்டு. அந்நகரைப் பற்றி
அவர்கள் செய்த வர்ணனைகளிலிருந்து அதன்
தோற்றம் இப்படி இருக்குமென்று அவன் கற
பனை செய்து பார்த்ததும் உண்டு. ஆனால்
அவனுடைய கற்பனைகளையெல்லாம் அந்த

மாநகரம் விஞ்சியதாயிருந்தது. அம்மம்மா!
இதன் மதில்சுவர் தான் எத்தனை பெரியது?
எப்படி இருபுறமும் நீண்டு கொண்டே
செல்கிறது? எந்த இடத்திலே அச்சுவர் வளைந்து
திரும்புகிறது என்று தெரிந்து கொள்ளவும்
முடியவில்லையே? மதில் சுவருக்கு உள்ளே
எத்தனை எத்தனை கோபுரங்களும்
ஸ்தூபங்களும் மண்டபச் சிகரங்களும் தலை
தூக்கிக் கம்பீரமாக நிற்கின்றன! ஒன்றுக்கொன்று
அவை எவ்வளவு தூரத்தில் நிற்கின்றன!
இவ்வளவும் ஒரே நகரத்துக்குள்ளே, ஒரே மதில்
சுவருக்குள்ளே அடங்கியிருக்க முடியுமா?
காஞ்சி, பழையாறை, தஞ்சை முதலிய
நகரங்களெல்லாம் இந்த மாநகரத்தின் முன்னே
எம்மாத்திரம்? அசோக சக்கரவர்த்தியின்
காலத்தில் பாடலிபுத்திரமும், விக்ரமாதித்தனின்
ஆட்சியில் உஜ்ஜயினி நகரமும்,
கரிகால்வளவன் காலத்தில்
காவேரிப்பட்டினமும் ஒருகால் இந்த நகரத்தைப்
போல் இருந்திருக்கலாம்! தற்காலத்தில் உள்ள
வேறு எந்தப் பட்டணத்தையும் இதற்கு இணை
சொல்ல முடியாது!...

மதில் சுவரும் அதன் பிரதான வாசலும் நெருங்க
நெருங்க, நகரை நோக்கிச் செல்வோரின் கூட்டம்
அதிகமாகி வந்தது. தமிழர்களும்
சிங்களவர்களும், பிஷுசூக்களும்
இல்லறத்தாரும், ஆண்களும் பெண்களும்,
சிறுவர் சிறுமிகளும் பெருங்கூட்டமாகச்
சென்றார்கள். எல்லாரும் தேர் திருவிழாவுக்குச்
செல்கிறவர்களைப் போல் குதூகலமாகச்
சென்றார்கள். அவர்களில் ஒரு சிலர் நமது
பிரயாணிகள் மூவரையும் கவனிக்கவும், சுட்டிக்
காட்டவும் தொடங்கினார்கள். இதைக் கண்டதும்
பொன்னியின் செல்வர் மற்ற இருவருக்கும்
சமிக்ஞை செய்துவிட்டு,
இராஜபாட்டையிலிருந்து விலகிக் குறுக்கு
வழியில் சென்றார். மரங்களால்
மறைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு சிறிய செய்
குன்றத்தின் அடிவாரத்தில் வந்து குதிரையை
நிறுத் ினார். பின்தொடர்ந்து வந்த
இருவரையும் பார்த்து, "குதிரைகள் வெகு தூரம்
வந்திருக்கின்றன. சற்று நேரம்
இளைப்பாறட்டும். நன்றாக இருட்டிய பிறகு

நகருக்குள் போவோம்!" என்றார்.

குதிரைகள் மீதிருந்து மூவரும் இறங்கி ஒரு கற்பாறை மீது உட்கார்ந்தார்கள். "இவ்வளவு கூட்டமாக ஜனங்கள் போகிறார்களே? இன்றைக்கு இந்த நகரத்திலும் ஏதாவது உற்சவமோ?" என்று வந்தியத்தேவன் கேட்டான்.

"இந்த நாட்டில் நடக்கும் திருவிழாக்களுக்குள்ளே பெரிய திருவிழா இன்றைக்குத்தான்!" என்றார் இளவரசர்.

"ஈழ நாட்டில் ஏதோ யுத்தம் நடக்கிறது என்று கேள்விப்பட்டேன். இங்கே வந்து பார்த்தால் ஒரே உற்சவமாயிருக்கிறதே" என்றான் வந்தியத்தேவன்.

"பழையாறையில் ஸரீ ஜயந்தி உற்சவம் நடந்தது என்று நீர் சொல்லவில்லையா?"

"ஆமாம், ஆனால் பழையாறை சோழ நாட்டில்

இருக்கிறது..."

"அநுராதபுரம் ஈழ நாட்டில் இருக்கிறது."

"அதனால் என்ன? சோழ நாட்டிலும் சுந்தர சோழ சக்கரவர்த்தியின் ஆட்சிதான்; ஈழநாட்டிலும் அவருடைய செங்கோல் ஆட்சிதான்...!"

"ஆனால் இந்த நாட்டில் இன்னும் பகைவர்கள் இருக்கிறார்களாமே?..."

"பகைவர்கள் எங்கேயோ இருக்கிறார்கள். அதற்கு இங்குள்ள ஜனங்கள் என்ன செய்வார்கள்? போர்க்களத்தில் போர் நடக்க வேண்டியதுதான்; ஊர்ப்புறத்தில் உற்சவமும் நடக்க வேண்டியதுதான்!.. திருமலை! நீ என்ன சொல்கிறாய்?" என்றார் இளவரசர்.

"இங்கே வெளிப் பகைவர்கள் இருந்தால் அங்கே உட்பகைவர்கள் இருக்கிறார்கள். வெளிப்பகைவர்களைக் காட்டிலும்

உட்பகைவர்களே அபாயமானவர்கள்.
ஆகையால் இளவரசர் இந்த நாட்டிலேயே
உற்சவமும், யுத்தமும் நடத்திக் கொண்டிருப்பது
நல்லது என்று அடியேன் சொல்லுகிறேன்"
என்றான் ஆழ்வார்க்கடியான்.

"அழகாய்த்தானிருக்கிறது.
வெள்ளப்பகைவர்களை விட உட்பகைவர்களே
அபாயகரமானவர்கள் என்றால், அங்கே தானே
நம் இளவரசர் இருக்கவேண்டும்? அபாயம்
அதிக உள்ள இடமே வீர புருஷர்கள்
இருக்கவேண்டிய இடம் அல்லவா?" என்றான்
வந்தியத்தேவன்.

"வீரம் என்றால், அசட்டுத்தனமாகச்
சதிகாரர்களிடமும், கொலைகாரர்களிடமும்
போய் அகப்பட்டுக் கொள்ள வேண்டும் என்று
அர்த்தமா? வீராதி வீரனாகிய நீ அங்கே போய்
அகப்பட்டுக் கொள்வதுதானே? எதற்காகத் தப்பி
ஓடி வந்தாய்?" என்றான் திருமலை.

"போதும்! போதும்! நீங்கள் ஒரு யுத்தம் இங்கே

ஆரம்பித்து விடவேண்டாம்!" என்று
அருள்மொழிவர்மர் சமாதானம் செய்வித்தார்.

இருட்டிய பிறகு மூன்று பேரும் அந்நகருக்குள்
பிரவேசித்தார்கள். அன்று யாத்திரிகள்
யாரையுமே கோட்டை வாசலில் தடுத்து
நிறுத்தவில்லை. எல்லாரையும் தங்குதடையின்றி
விட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். காவலர்கள் சும்மா
நின்று பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.
கூட்டத்தோடு கூட்டமாக நம் கதாபுருஷர்கள்
மூவரும் நகருக்குள் பிரவேசித்துச் சென்றார்கள்.

அநுராதபுரத்தின் வீதிகளிலும் ஜனக்கூட்டம்
அளவில்லாமலிருந்து. 'சாது! சாது!' என்ற
கோஷம் வாளை அளாவியது. ஆங்காங்குப் பல
மாடமாளிகைகளும், விஹாரங்களும் இடிந்து
கிடப்பதை வந்தியத்தேவன்
கண்டான். இடிந்துபோன பல கட்டிடங்கள்
புதுப்பிக்கப்பட்டிருப்பதையும் பார்த்தான்.
புதுப்பிக்கும் திருப்பணி இளவரசர்
கட்டளையின் பேரிலேதான்
நடந்திருக்கவேண்டும் என்று தீர்மானித்துக்

கொண்டான். இப்படியெல்லாம் இவர் செய்து வருவதின் நோக்கம்தான் என்ன? ஜயிக்கப்பட்ட நாட்டின் மக்களுக்கு இவர் ஏன் இவ்வளவு சலுகை காட்டுகிறார்? ஆயிரம் ஆண்டுகளாகத் தமிழகத்துடன் அடிக்கடி சண்டை போட்டு வருகிறார்கள் இந்தச் சிங்கள அரசர்கள். இத்தகைய நெடுங்காலப் பகைவர்களின் தலைநகரத்தை அழித்துக் கொளுத்தித் தரைமட்டமாக்குவதற்கு மாறாக, இடிந்து போன கட்டிடங்க ளைப் புதுப்பித்துத் திருவிழாக்கள் நடந்த இவர் அனுமதித்து வருகிறாரே? இது என்ன அதிசயம்! இதில் ஏதோ மர்மம் இருக்கத்தான் வேண்டும். அது என்னவாயிருக்கும்? வந்தியத்தேவனுடைய உள்ளத்தில் ஒரு விந்தையான எண்ணம் உதித்தது. ஆம், ஆம்! அப்படித்தான் இருக்கவேண்டும். சோழ நாட்டில் இவருக்கு உரிமை எதுவும் இல்லை. பட்டத்து இளவரசர் ஆதித்த கரிகாலர் இருக்கிறார். அவருடன் போட்டியிட மதுராந்தகத்தேவர் இருக்கிறார். ஆகையால் இந்த மாஇலங்கைத் தீவில் இவர் ஒரு தனி ராஜ்யத்தை ஸ்தாபித்துச் சுதந்திர

மன்னராக விரும்புகிறார் போலும்! யார்
கண்டது? இவருடைய விருப்பம்
நிறைவேறினாலும் நிறைவேறலாம்! குடந்தை
சோதிடர் சொன்னார் அல்லவா?

"அருள்மொழிவர்மர் துருவ நட்சத்திரம்
போன்றவர்! அவரை நம்பினவர்களுக்கு ஒரு
குறையும் இல்லை!" என்று அத்தகைய வீர
புருஷரிடம் தான் வந்து சேர்ந்து விட்டதை
நினைத்து அவனுடைய உள்ளம் மகிழ்ச்சியால்
பூரித்தது.

வெளிப்புறங்கள் இடித்து இருளடைந்திருந்த
ஒரு பழைய மாளிகையின் வாசலில் வந்து
அவர்கள் நின்றார்கள். குதிரைகளின் மீதிருந்து
இறங்கினார்கள். அந்த இடம் முக்கியமான
வீதிகளிலிருந்து சற்று ஒதுக்குப்புறமாக
இருந்தது. ஆகையால் அங்கே ஜனக்கூட்டம்
இல்லை. இளவரசர் மூன்று தடவை கையைத்
தட்டினார். உடனே இந்திர ஜாலத்தினால்
நடந்தது போல் அந்த மாளிகையின் ஒரு
பக்கத்தில் கதவு திறந்து வழி உண்டாயிற்று.
ஆட்கள் யாருமே இருந்ததாகத் தெரியவில்லை.

இளவரசர் இருட்டிலேயே நுழைந்து மேலே சென்றார். வந்தியத்தேவன் பின்னால் திரும்பிக் குதிரைகளின் கதி என்னவென்று ஆவலுடன் பார்த்தான். இளவரசர், "குதிரைகளுக்கு வழி தெரியும்!" என்று கூறி வந்தியத்தேவனைக் கையைப்பிடித்து இழுத்துச் சென்றார். சற்றுத் தூரம் இருளிலேயே நடந்தார்கள். பிறகு 'மினுக் மினுக்'கென்று வெள்ளச்சம் தெ ிந்தது. பின்னர் பிரகாசமான ஒளி தென்பட்டது. அது ஒரு பழையகாலத்து அரண்மனையின் உட்புறம் என்று வந்தியத்தேவன் கண்டான்.

"இங்கே கொஞ்சம் ஜாக்கிரதையாகவே இருக்கவேண்டும். மகாசேன சக்கரவர்த்தியின் அந்தப்புரம் இது. திடீரென்று சக்கரவர்த்தி விஜயம் செய்து நம்மைத் துரத்தப் பார்த்தாலும் பார்ப்பார்!" என்றார் இளவரசர்.

"மகாசேனர் என்பவர் யார்?" என்று வந்தியத்தேவன் கேட்டான்.

"மகாசேனர் அறுநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால்

இந்த இலங்கா ராஜ்யத்தை ஆண்ட சக்கரவர்த்தி.
அவர் பொது ஜனங்களுக்குப் பல
நன்மைகளைச் செய்தார். ஆகையால்
அவருடைய ஆவி இந்த நகரத்தில் இன்னமும்
உலாவிக்கொண்டிருப்பதாக ஜனங்கள்
நினைக்கிறார்கள். அவருடைய ஆவியானது
துணியில்லாமல் குளிரில் கஷ்டப்படப்
போகிறதே என்று மரக் கிளைகளில் துணிகளைக்
கட்டித் தொங்க விடுகிறார்கள்! இந்த
அரண்மனையிலும் அவருக்குப் பிறகு யாரும்
வசிப்பதில்லை. வெறுமனேதான் விட்டு
வைத்திருக்கிறார்கள்!" என்றார் இளவரசர்.

இளவரசருக்கும், அவருடன் வந்தவர்களுக்கும்
பணிவிடை செய்ய அங்கு ஏவலாளர்
இருந்தார்கள். குளித்து உணவருந்திய பிறகு
மூவரும் அந்த அரண்மனையின் உச்சி
மாடத்துக்குச் சென்றார்கள். அவர்கள் இருந்த
இடத்திலிருந்து சுற்றுப்புறமெங்கும் பார்க்கலாம்.
ஆனால் அவர்களைக் கீழேயுள்ளவர்கள் பார்க்க
முடியாது. அப்படிப்பட்ட இடத்தில் போய்
அமர்ந்தார்கள்.

"ஐயா! பன்னிரண்டு நாழிகைக்கு எங்கேயோ வரும்படி புத்தர்சிலை, செய்தி சொன்னதாகக் கூறினீர்களே?" என்று வந்தியத்தேவன் கேட்டான்.

"இன்னும் நேரமிருக்கிறது. சந்திரன் இப்போதுதானே உதயமாயிருக்கிறான்? அதோ அந்தத் 'தாகபா'வின் உச்சிக்கு நேரே சந்திரன் வந்ததும் புறப்பட்டுவிடுவோம்!" என்றார் இளவரசர்.

அவர் சுட்டிக்காட்டிய இடத்தில் ஒரு பெரிய குன்று போன்ற தாகபா ஸ்தூபம் நின்றது. புத்தர் பெருமானுடைய திருமேனியின் துகளை அடியில் வைத்து எழுப்பிய ஸ்தூபங்களாதலால் அவை 'தாது கர்ப்பம்' என்று அழைக்கப்பட்டன. தாது கர்ப்பம் என்னும் பெயர்தான் பின்னர் 'தாகபா' ஆயிற்று.

"எதற்காக இவ்வளவு பெரிய கட்டிடங்களைக் கட்டினார்கள்?" என்று வந்தியத்தேவன் கேட்டான்.

"முதன் முதலில், புத்தர் எவ்வளவு பெரியவர் என்பதை ஜனங்களுக்கு உணர்த்துவதற்காக இவ்வளவு பெரிய சின்னங்களை நிர்மாணித்தார்கள். பின்னால் வந்த அரசர்களோ தாங்கள் எவ்வளவு பெரியவர்கள் என்பதைக் காட்டுவதற்காக முன்னால் கட்டியிருந்த ஸ்தூபங்களைக் காட்டிலும் பெரிதாகக் கட்டினார்கள்!" என்றார் இளவரசர்.

சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் சமுத்திரத்தின் கொந்தளிப்பைப் போன்ற பேரிரைச்சல் ஒன்று கேட்டது. வந்தியத்தேவன் இரைச்சல் வந்த திக்கைத் திரும்பிப் பார்த்தான். தூரத்தில் ஒரு பெரிய சேனா சமுத்திரத்தைப் போன்ற பெருங்கூட்டம், - வீதிகளில் முடிவில்லாது நீண்டு போய்க் கொண்டிருந்த ஜனக் கூட்டம் வருவது தெரிந்தது. அந்த ஜன சமுத்திரத்தின் நடுவே கரிய பெரிய திமிங்கலங்கள் போல் நூற்றுக் கணக்கில் யானைகள் காணப்பட்டன. கடல் நீரில் பிரதிபலிக்கும் விண்மீன்களைப் போல் ஆயிரம் ஆயிரம் தீவர்த்திகள் ஒளி

வீசின. ஜனங்களோ லட்சக்கணக்கில்
இருந்தார்கள்.

வந்தியத்தேவன், "இது என்ன? பகைவர்களின்
படை எடுப்பைப்போல் அல்லவா இருக்கிறது?"
என்றான்.

"இல்லை, இல்லை! இதுதான் இந்த இலங்கை
நாட்டிலேயே மிகப்பெரிய உற்சவமாகிய
பெரஹராத் திருவிழா!" என்றார் இளவரசர்.

ஊர்வலம் நெருங்கி வரவர
வந்தியத்தேவனுடைய வியப்பு அதிகமாகிக்
கொண்டிருந்தது. அந்த மாதிரி காட்சியை அவன்
தன் வாழ்நாளில் பார்த்ததில்லை.

முதலில் சுமார் முப்பது யானைகள்
அணிவகுத்து வந்தன. அவ்வளவும் தங்க மு
படாங்களினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட யானைகள்.
அவற்றில் நடுநாயகமாக வந்த யானை
எல்லாவற்றிலும் கம்பீரமாக இருந்ததுடன்,
அலங்காரத்திலும் சிறந்து விளங்கியது. அதன்

முதுகில் நவரத்தினங்கள் இழைத்த தங்கப் பெட்டி ஒன்று இருந்தது. அதன்மேல் ஒரு தங்கக் குடை கவிந்திருந்தது. நடுநாயகமான இந்த யானையைச் சுற்றியிருந்த யானைகளின் மீது புத்த பிக்ஷுக்கள் பலர் அமர்ந்து வெள்ளிப் பிடிபோட்ட வெண் சாமரங்களை வீசிக்கொண்டிருந்தார்கள். யானைகளுக்கு இடையிடையே குத்து விளக்குகளையும், தீவர்த்திகளையும், இன்னும் பலவித வேலைப்பாடமைந்த தீவர்த்திகளையும், தீபங்களையும் ஏந்திக்கொண்டு பலர் வந்தார்கள். கரிய குன்றுகளை யொத்த யானைகளின் தங்க முகபடாங்களும் மற்ற ஆபரணங்களும் பிக்ஷுக்களின் கைகளில் இருந்த அந்த வெண் சாமரங்களும் பல தீபங்களின் ஒளியில் தகதகவென்று பிரகாசித்துக் கண்களைப் பறித்தன.

யானைகளுக்குப் பின்னால் ஒரு பெரும் ஜனக் கூட்டம். அந்தக் கூட்டத்தின் மத்தியில் சுமார் நூறு பேர் விசித்திரமான உடைகளையும், ஆபரணங்களையும் தரித்து நடனமாடிக்

கொண்டு வந்தார்கள். அவர்களில் பலர்
உடுக்கையைப் போன்ற வாத்தியங்களை
தட்டிக்கொண்டு ஆடினார்கள். இன்னும்
பலவகை வாத்தியங்களும் முழங்கின.
அப்பப்பா! ஆட்டமாவது ஆட்டம்! கடம்பூர்
அரண்மனையில் தேவராளனும், தேவராட்டியும்
ஆடிய வெறியாட்டமெல்லாம் இதற்கு
முன்னால் எங்கே நிற்கும்! சிற்சில சமயம் அந்த
ஆட்டக்காரர்கள் விரிரென்று வானில் எழும்பிச்
சக்கராகாரமாக இரண்டு மூன்று தடவை சுழன்று
விட்டுத் தரைக்கு வந்தார்கள். அப்படி அவர்கள்
சுழன்றபோது அவர்கள் இடையில் குஞ்சம்
குஞ்சமாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்த துணி
மடிப்புகள் பூச்சக்கரக் குடைகளைப் போலச்
சுழன்றன. இவ்விதம் நூறு பேர் சேர்ந்தாற்போல்
எழும்பிச் சுழன்றுவிட்டுக் கீழே குதித்த
காட்சியைக் காண்பதற்கு இரண்டு கண்கள்
போதவில்லை தான்! இரண்டாயிரம்
கண்களாவது குறைந்த பட்சம் வேண்டும்.
ஆனால் அத்தகைய சமயங்களில் எழுந்த
வாத்திய முழக்கங்களைக் கேட்பதற்கோ
இரண்டாயிரம் செவிகள் போதமாட்டா!

நிச்சயமாக இரண்டு லட்சம் காதுகளேனும்
வேண்டும். அப்படியாக உடுக்கைகள்,
துந்துபிகள், மத்தளங்கள், செப்புத் தாளங்கள்,
பறைகள், கொம்புகள் எல்லாம் சேர்ந்து
முழங்கிக் கேட்போர் காதுகள் செவிடுபடச்
செய்தன!

இந்த ஆட்டக்காரர்களும், அவர்களைச் சுற்றி
நின்ற கூட்டமும் நகர்ந்ததும், மற்றும் முப்பது
யானைகள் முன்போலவே ஜாஜ்வல்யமான
ஆபரணங்களுடன் வந்தன. அவற்றில்
நடுநாயகமான யானையின் மேலும் ஓர் அழகிய
வேலைப்பாடு அமைந்த பெட்டி இருந்தது.
அதன் மேல் தங்கக்குடை கவிந்திருந்தது. சுற்றி
நின்ற யானை மீதிருந்தவர்கள் வெண்
சாமரங்களை வீசினார்கள். இந்த யானைக்
கூட்டத்துக்குப் பின்னாலும் ஆட்டக்காரர்கள்
வந்தார்கள். இந்த ஆட்டக்காரர்களுக்கு நடுவில்
ரதி, மன்மதன், முக்கண்ணையுடைய
சிவபெருமான் வேடம் தரித்தவர்கள்
நின்றார்கள். சுற்றி நின்றவர்கள் ஆடிக்
குதித்தார்கள்.

"இது என்ன? சிவபெருமான் இங்கு எப்படி வந்தார்?" என்று வந்தியத்தேவன் கேட்டான்.

"கஜபாகு என்னும் இலங்கை அரசன் சிவபெருமானை அழைத்து வந்தான். அதற்குப் பிறகு இங்கேயே அவர் பிடிவாதமாக இருக்கிறார்!" என்றார் இளவரசர்.

"ஓ வீர வைஷ்ணவரே! பார்த்தீரா? யார் பெரிய தெய்வம் என்று இப்போது தெரிந்ததா?" என்று வந்தியத்தேவன் கேட்டு முடிவதற்குள் மற்றும் சில யானைகள் அதேமாதிரி அலங்காரங்களுடன் வந்துவிட்டன. அந்த யானைகளுக்குப் பின்னால் வந்த ஆட்டக்காரர்களுக்கு மத்தியில் கருடாழ்வாரைப் போல் மூக்கும் இறக்கைகளும் வைத்துக் கட்டிக் கொண்டிருந்த நடனக் காரர்கள் சுழன்றும், பறந்தும், க தித்தும் மூக்கை ஆட்டியும் ஆர்ப்பாட்டமாக ஆடினார்கள்.

"அப்பனே! பார்த்தாயா? இங்கே கருட

வாகனத்தில் எங்கள் திருமாலும்
எழுந்தருளியிருக்கிறார்!" என்றான்
ஆழ்வார்க்கடியான்.

மீண்டும் ஒரு யானைக் கூட்டம் வந்தது.
அதற்குப் பின்னால் வந்த ஆட்டக்காரர்களோ
கைகளில் வாள்களும், வேல்களும் ஏந்திப்
பயங்கரமான யுத்த நடனம் செய்து கொண்டு
வந்தார்கள்.தாளத்துக்கும், ஆட்டத்துக்கும்
இசைய அவர்கள் கையில் பிடித்த வாள்களும்,
வேல்களும் ஒன்றோடொன்று 'டணார் டணார்'
என்று மோதிச் சப்தித்தன.

இவ்வளவுக்கும் கடைசியாக வந்த யானைக்
கூட்டத்துக்குப் பின்னால் ஆட்டக்காரர்கள்
அவ்வளவு பேரும் இரண்டு கையிலும் இரண்டு
சிலம்புகளை வைத்துக் கொண்டு
ஆடினார்கள்.அவர்கள் ஆடும்போது அத்தனை
சிலம்புகளும் சேர்ந்து கலீர் கலீர் என்று
சப்தித்தன. ஒரு சமயம் அவர்கள் நடனம் வெகு
உக்கிரமாயிருந்தது.இன்னொரு சமயம் அமைதி
பொருந்திய லளித நடனக் கலையாக மாறியது.

இந்தக் காட்சிகளையெல்லாம் கண்டும், பலவித சப்த விசித்திரங்களைக் கேட்டும் பிரமித்து நின்ற வந்தியத்தேவனுக்கு இளவரசர் இந்த ஊர்வலத் திருவிழாவின் வரலாற்றையும் கருத்தையும் கூறினார்.

தமிழகத்து அரசர்களும் இலங்கை அரசர்களும் நட்புரிமை பாராட்டிய காலங்களும் உண்டு. கடல் சூழ் இலங்கைக் கஜபாகு மன்னனும், சேரன் செங்குட்டுவனும் அவ்விதம் சிநேகமாயிருந்தார்கள். சேரன் செங்குட்டுவன் கண்ணகி என்னும் பத்தினித் தெய்வத்துக்கு விழா நடத்தியபோது கஜபாகு அங்கே சென்றிருந்தான். அந்நாட்டில் நடந்த மற்றத் திருவிழாக்களையும் கண்டு களித்தான். பின்னர் ஒருசமயம் சேரன் செங்குட்டுவன் இலங்கைக்கு வந்திருந்தபோது கஜபாகு மன்னன் விழா நடத்தினான். தமிழகத்தின் தெய்வமாகிய சிவபெருமான், திருமால், கார்த்திகேயர், பத்தினித் தெய்வம் கிய நாலு தெய்வங்களுக்கும் ஒரே சமயத்தில் திருவிழா நடத்தினான். இந்த விழாக்களில் மக்கள்

அடைந்த குதூகலத்தைக் கண்டு, பின்னர் ஆண்டுதோறும் அந்த விழாக்களை நடத்தத் தீர்மானித்தான். புத்தர் பெருமானுக்கு அவ்விழாவில் முதலாவது இடம் கொடுத்து மற்ற நாலு தெய்வங்களையும் பின்னால் வரச்செய்து விழா நடத்தினான். அன்று முதலாவது அந்த விழா இலங்கையில் நிலைத்து நின்று மிகப்பெரிய திருவிழாவாக ஆண்டு தோறும் விடாமல் நடந்து வருகிறது.

"ஆனால் தெய்வங்களை எங்கும் காணவில்லையே?" என்றான் வல்லவரையன்.

"ஓவ்வொரு யானைக் கூட்டத்திலும் நடுநாயகமாக வந்த யானை மீது வைத்திருந்த பெட்டியைப் பார்த்தீரா?"

"பார்த்தேன்! அந்தப் பெட்டிக்குள் தெய்வங்களைப் பூட்டி வைத்திருக்கிறார்களா, தப்பித்துக்கொண்டு தமிழகத்துக்குப் போய்விடக் கூடாது என்று?"

இதைக் கேட்ட பொன்னியின் செல்வர் நகைத்து விட்டு, "அப்படியில்லை; முதலில் வந்த யானை மீதிருந்த பெட்டிக்குள்ளே புத்த பெருமானுடைய பல் ஒன்றைப் பத்திரமாய்ப் பூட்டி வைத்திருக்கிறார்கள். புத்த சமயத்தார் இந்நாட்டில் போற்றிக் காப்பாற்றும் செல்வங்களுக்குள்ளே விலை மதிப்பற்ற செல்வம் அது. ஆகையால் அந்த மனிதப் பொருளை அழகிய பெட்டியில் வைத்து யானை மீது ஏற்றி ஊர்வலமாய் எடுத்துச் சென்றார்கள்!" என்றார்.

"பின்னால் வரும் பெட்டிகளுக்குள்ளே என்ன இருக்கிறது?" என்று வந்தியத்தேவன் கேட்டான்

"சிவன், விஷ்ணு, முருகன், கண்ணகி ஆகியவர்களின் பற்கள் கிடைக்கவில்லை! ஆகையால் அவற்றுக்குப் பதிலாக அந்தந்தத் தேவாலயத்தின் தெய்வங்கள் அணியும் திரு ஆபரணங்களை அந்தப் பெட்டிகளில் பத்திரமாய் வைத்துக் கொண்டு போகிறார்கள்" என்று இளவரசர் கூறினார்.

வந்தியத்தேவன் சிறிது சிந்தனையில்
ஆழ்ந்திருந்துவிட்டு, "ஆகா! தங்களுக்குப் ப
பதிலாகப் பெரிய பழுவேட்டரையர் மட்டும்
இங்கே படையெடுத்து வந்திருந்தால்?..."
என்றான்.

அச்சமயத்தில் திருவிழா ஊர்வலத்தின் கடைசிப்
பகுதி அந்த வீதி முடுக்கில் திரும்பிச்
சென்றது. வாத்திய முழக்கம், ஜனங்களின்
ஆரவாரம்... இவற்றின் ஓசை குறையத்
தொடங்கியது.

"குறிப்பிட்ட நேரத்துக்கு இன்னும் ஒரு
நாழிகைதான் மிச்சமிருக்கிறது. வாருங்கள்,
போகலாம்!" என்று இளவரசர் மேடையிலிருந்து
இறங்கினார். மூவரும் கீழே வீதிக்கு வந்தார்கள்.
ஊர்வலம் சென்றதற்கு நேர் எதிர்ப்பக்கம்
நோக்கி நடந்தார்கள். நகர மக்கள் அனைவரும்
பெரஹராத் திருவிழாவில்
ஈடுபட்டிருந்தபடியால் இவர்கள் போன
வீதிகளில் ஜன நடமாட்டமே இல்லை. சிறிது
நேரத்துக்கெல்லாம் ஒரு விஸ்தாரமான ஏரியின்

கரைக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். அந்த ஏரியில் தண்ணீர் ததும்பிக் கரையில் அலைமோதிக் கொண்டிருந்தது. சந்திர கிரணங்கள் அந்த அலைகளில் தவழ்ந்து விளையாடி வெள்ளி அலைகளாகச் செய்து கொண்டிருந்தன.

ஏரிக்கரையிலிருந்து கீழே இறங்கிச் சென்றார்கள். அவ்விடத்தில் செண்பக மலர்களின் நறுமணம் பரவியிருந்தது. இன்னும் பலவகைப் புஷ்பச் செடிகளில் வெள்ளை மலர்கள் கொத்துக் கொத்தாகப் பூத்துத் திகழ்ந்தன. ஆங்காங்கே சிறிய சிறிய செய்குன்றுகளும், படித்துறைத் தடாகங்களும் காணப்பட்டன. தடாகம் ஒன்றின் மேலே அமைந்திருந்த அத்தகைய சிங்க முகத்துவாரத்திலிருந்து நீர் அருவி பொழிந்து கொண்டிருந்தது. அந்தத் தடாகக் கரை அருகில் நெருங்கிச் சென்று மூவரும் நின்றார்கள்.

அநுராதபுரத்துக்கு வெளியே சாலை ஓரத்தில் நின்ற புத்தர் சிலையின் தோற்றம் வந்தியத்தேவனுடைய மனக் கண் முன்னால்

வந்தது. 'சிலையின் அடிப்பீடத்தில் வரிசையாக வைத்திருந்த தாமரை மொட்டுக்களை இளவரசர் எண்ணிப் பார்த்துப் பன்னிரண்டு என்று சொன்னார். அவை பன ன்னிரண்டு நாழிகையைக் குறித்தன போலும். தாமரை மலர்களாயிராமல் மொட்டுக்களாயிருந்த படியால் இரவைக் குறித்தன போலும்! அந்த மொட்டுக்களுக்கு அருகில் இருந்த சிங்க முகத்துக் கிண்டியும் வந்தியத்தேவனுடைய நினைவில் இருந்தது. அந்தப் பாத்திரம் இந்தச் சிங்க முக அருவி விழும் தடாகத்தை குறிப்பிட்டது போலும்!'

'இதெல்லாம் சரிதான்! ஆனால் இங்கு எதற்காக, யார் இளவரசரை வரச் செய்திருக்கிறார்கள்? இதில் என்னென்ன அபாயங்கள் நேரிடுமோ, என்னமோ தெரியவில்லையே? ஆயுதம் ஒன்றும் கொண்டு வரக் கூடாது என்று இளவரசர் தடுத்ததின் கருத்து என்ன? ஒரு வேளை இங்கு ஏதேனும் காதல் நிகழ்ச்சி நடைபெறப் போகிறதோ?'

இந்த நினைவு வந்ததும் வந்தியத்தேவனுடைய
உள்ளம் கொந்தளித்தது. அவனுடைய மனம்
கடல் கடந்து பழையாறைக்குப் பாய்ந்து
சென்றது. இளைய பிராட்டியும், வானதி
தேவியும் அவன் மனக்கண் முன் வந்தார்கள்.

இளவரசரின் வாயைப் பிடுங்கிப் பார்க்கலாம்
என்று வந்தியத்தேவன் எண்ணினான். "ஐயா!
இந்த இடத்தைப் பார்த்தால் பழைய காலத்து
அரண்மனை நந்தவனம் மாதிரி அல்லவா
தோன்றுகிறது!" என்றான்.

"ஆம்; இது அரண்மனை நந்தவனம் இருந்த
இடந்தான். ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னால்
இந்த நந்தவனத்தை யொட்டி துஷ்டகமனுவின்
அரண்மனை இருந்தது. அதோ பார்! இன்னமும்
இந்த அரண்மனையில் சில பகுதிகள்
அழியாமல் இருக்கின்றன!" என்றார்.

வந்தியத்தேவன் அங்கே சற்றுத் தூரத்தில்
தெரிந்த பழைய அரண்மனை மாடங்களைப்

பார்த்துவிட்டு, "அந்தக் கட்டிடங்கள்
அரண்மனை அந்தப்புரமாயிருந்திருக்கலாம்.
இந்தத் தடாகத்தில் அரசினங் குமரிகள் இறங்கி
ஐலக்கிரீடை செய்து மகிழ்ந்திருப்பார்கள்!"
என்றான்.

'இந்த நந்தவனத்திலே நடந்த அதிசயமான
சம்பவம் வேறு ஒன்று உண்டு. ஆயிரம்
வருஷத்துக்கு முன்னால் நடந்தது. துஷ்டகமனு
மன்னனின் புத்வன் ஸாலி என்பவன் இங்கே
ஒருநாள் உலாவிக்கொண்டிருந்தான். ஒரு
பெண் இந்தத் தடாகத்தில் தண்ணீர் மொண்டு
புஷ்பச் செடிகளுக்கு ஊற்றிக்
கொண்டிருப்பதைக் கண்டான். அந்தப்
பெண்ணிடம் காதல் கொண்டான். அவள் ஒரு
சண்டாளப் பெண் என்றும், அவள் பெயர்
அசோகமாலா என்றும் அறிந்தான். சண்டாளப்
பெண்ணாயிருந்தாலும் அவளையே மணந்து
கொள்வேன் என்று பிடிவாதம் பிடித்தான்.
"அப்படியானால் நீ சிம்மாசனம் ஏற முடியாது!"
என்று தந்தை கூறினார். "சிம்மாசனம்
வேண்டாம்; எனக்கு அசோகமாலா தான்

வேண்டும்' என்று ஸாலிவாஹனன்
பிடிவாதமாகக் கூறி விட்டான். இந்த உலகத்தில்
இன்னொரு ராஜகுமாரனால் இப்படிக்கூற
முடியும் என்று தோன்றுகிறதா?"

இவ்வாறு பொன்னியின் செல்வர் கூறியபோது,
கோடிக்கரைக் கடலில் படகு செலுத்திய
'சமுத்திர குமாரியின் நினைவு
வந்தியத்தேவனுக்கு வந்தது. ஆகா! ஒரு
வேளை இவரும் அந்தப் பெண்ணை நினைத்துக்
கொண்டுதான் இந்தக் கதையைச்
சொல்லுகிறாரா, என்ன?

பூங்குழலியின் பேச்சை எப்படி எடுக்கலாம்
என்று அவன் எண்ணிக் கொண்டிருந்த போது,
அங்கே ஓர் அதிசயம் நிகழ்ந்தது. சிங்க தாரைத்
தடாகத்தின் பின்புறச் சுவரில், உட்பக்கம்
குழிவாக அமைந்து, அதற்குள்ளே இருவர்
அமரும் படியான ஒரு கல் ஆசனம் இருந்தது.
அப்படி அமைந்திருந்த அறையின் ஓர் ஓரத்தில்
திடீரென்று விளக்கு வெளிச்சம் காணப்பட்டது.
விளக்கைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தவரின் கரம்

முதலில் வெளிவந்தது. பிறகு புத்த பிசுஷு ஒருவரின் திருமுகமும் காணப்பட்டது.

வந்தியத்தேவன் அந்த இந்திரஜாலக் காட்சியை அடங்கா வியப்புடன் பார்த்துக்கொண்டு நின்றான். மேலே என்ன நடக்கப் போகிறது என்று தெரிந்துகொள்ளும் ஆர்வத்தினால் அவன் மூச்சும் சிறிது நேரம் நின்றிருந்தது.

பக்க தலைப்பு

முப்பத்தைந்தாம் த்தியாயம்
இலங்கைச்சிங்காதனம்

பிசுஷு கையில் பிடித்த தீபத்தின் வெளிச்சத்தில் சுற்று முற்றும் பார்த்தார். இளவரசரும் அவருடைய தோழர்களும் நிற்பதைக் கண்டு

கொண்டார் போலும். மறுகணம் விளக்கும்
வெள்ளச்சமும் மறைந்தன. சிறிது
நேரத்துக்கெல்லாம் பிசுஷு தடாகத்தின்
படிக்கட்டுகளின் வழியாக நடந்து வருவது
தெரிந்தது. இளவரசர் நிற்குமிடத்துக்கு வந்தார்.
நிலா வெள்ளச்சத்தில் அவருடைய திருமுகத்தை
ஏறிட்டுப் பார்த்தார்.

"தேவப்ரியா! வருக! வருக! தங்களை
எதிர்நோக்கி வைதுல்ய பிசுஷு சங்கம்
காத்திருக்கிறது. மகா தேரோ குருவும் விஜயம்
செய்திருக்கிறார். குறிப்பிட்ட நேரம் தவறாது
தாங்கள் வந்து சேர்ந்தது பற்றி என் உள்ளம்
உவகை கொண்டு நன்றி செலுத்துகிறது!"
என்றார்.

"அடிகளே! இந்தச் சிறுவனிடம் பல குறைகள்
குடிகொண்டிருப்பதை அறிந்துள்ளேன். எனினும்,
வாக்குத் தவறுவதில்லை என்ற ஒரு
நல்விரதத்தை அனுசரித்து வருகிறேன். அந்த
விரதத்தில் என்றும் தவறியதில்லை!" என்றார்

பொன்னியின் செல்வர்.

"இன்று சூரியன் அஸ்தமிக்கும் நேரம் வரையில் தாங்கள் வந்து சேரவில்லை என்று அறிந்தேன். அதனால் சிறிது கவலை ஏற்பட்டது."

"முன்னதாக வந்திருந்தால், ஒருவேளை வாக்கை நிறைவேற்ற முடியாமல் போயிருக்கலாம். அதனாலேயே சமயத்திற்கு வந்து சேர்ந்தேன்."

"ஆம், ஆம்! வானில் ஜோதி மயமாக ஒளிரும் கதிரவனை மறைத்து விடுவதற்குப் பல மேகத்திரள்கள் சுற்றி வருகின்றன; நாங்களும் அறிந்துள்ளோம். ஆனால் அந்த மேகத்திரள்கள் எல்லாம் புத்த பகவானுடைய கருணையென்னும் பெருங்காற்றினால் சின்னா பின்னமாகிக் கலைந்துவிடும். போகட்டும்! இதோ நிற்பவர்கள் யார்? தாங்கள் நன்கு அறிந்தவர்கள்தானா? தங்களின் பூரண நம்பிக்கைக்கு உரியவர்களா? கொடுத்த வாக்கைத் தவறாது நிறைவேற்றக் கூடியவர்களா

" என்று பிசுஷு கேட்டார்.

"அடிகளே! என்னுடைய கரங்கள் இரண்டையும் எப்படி நான் நம்புகிறேனோ, அப்படியே இந்த நண்பர்களையும் நம்புகிறேன். எனினும் தங்களுக்கு விருப்பமில்லையென்றால் இவர்களை இங்கேயே விட்டுவிட்டுத் தங்களுடன் தனித்து வரச் சித்தமாயிருக்கிறேன்!" என்றார் இளவரசர்.

"இல்லை, இல்லை! அவ்வளவு பெரிய பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்ள நான் சித்தமாயில்லை. தங்களை நான் அழைத்துப் போகும் இடம் மிகப் பத்திரமானதுதான். ஆயினும், நீண்ட வழியில் போக வேண்டும். எந்தத் தூணுக்குப் பின்னால் என்ன அபாயம் மறைந்திருக்கும் என்று யார்சொல்ல முடியும்? இவர்கள் இருவரும் அவசியம் வரட்டும்!" என்றார் பிசுஷு.

இவற்றையெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டிருந்த வந்தியத்தேவனுடைய உள்ளம் கொந்தளித்தது.

முன்பின் அறியாத தன்னிடம் இளவரசர்
இவ்வளவு பரிபூரண நம்பிக்கை காட்டி மிக
அந்தரங்கமான காரியத்துக்கு அழைத்து
வந்ததை நினைத்து பூரிப்பு உண்டாயிற்று.
'இன்றிரவு ஏதோ முக்கியமான நிகழ்ச்சி
நடைபெறப்போகிறது, எது என்னவாயிருக்கும்?'
என்ற நினைவு மிக்க பரபரப்பை அளித்தது.
பிஷு முன்னால் சென்று வழிகாட்ட,
மற்றவர்கள் பின் தொடர்ந்து சென்றார்கள்.
தடாகத்தின் படிக்கட்டுகளின் வழியாகச் சென்று
பின்புறத்துக் கல் சுவரில் குடைந்து
அமைந்திருந்த அறையில் புகுந்தார்கள். அதன்
ஒரு பக்கம் சென்று இருட்டில் பிஷுக்கு ஏதோ
செய்தார். உடனே ஒரு வழி ஏற்பட்டது. உள்ளே
வெளிச்சம் காணப்பட்டது. பிஷு அங்கு
வைத்திருந்த தீபத்தைக் கையில் ஏந்திக்
கொண்டார். மற்ற மூவரும் உள்ளே வந்ததும்
வழியும் அடைப்பட்டது. வெளியே தடாகத்தில்
சிங்க முகத்திலிருந்து விழுந்த அருவியின் ஓசை
மிக இலேசாகக் கேட்டது. இல்லாவிட்டால் ஒரு
கணத்துக்கு முன்னால் அப்படித் தடாகக்
கரையில் நின்று கொண்டிருந்தோம் என்பதையே

அவர்களால் ந ம்பமுடியாமல் போயிருக்கும்.

குறுகலான சுரங்கப் பாதை வழியாக அவர்கள் சென்றார்கள். பாதை வளைந்து வளைந்து சென்றது. முடிவில்லாமல் சென்று கொண்டிருப்பதாகத் தோன்றியது. அவர்கள் காலடிச் சத்தமும், அதன் எதிரொலியும் பயங்கரத்தை உண்டாக்கின.

வந்தியத்தேவனுக்கு நடு நடுவே இளவரசர் ஏமாந்து போய் ஏதோ ஒரு சூழ்ச்சியில் சிக்கிக் கொண்டாரோ என்ற ஐயம் உண்டாயிற்று.

பாதை அகன்று அகன்று வந்து கடைசியில் ஒரு மண்டபம் தெரிந்தது. எப்பேர்ப்பட்ட மண்டபம்? பிக்ஷு கையில் பிடித்து வந்த தீபத்தில் சிறிய பகுதிதான் மங்கலாகக் கண்ணுக்குப் புலனாயிற்று. ஆயினும் அதன் தூண்கள் பளிங்குக் கல்லினால் ஆன தூண்கள் என்பது தெரிந்தது. நாற்புறமும் புத்தர் சிலைகள் தரிசனம் தந்தன. நிற்கும் புத்தர்கள் படுத்திருக்கும் புத்தர்கள், போத நிலையில் அமர்ந்திருக்கும் புத்தர்கள், ஆசீர்வதிக்கும் புத்தர்கள்,

பிரார்த்தனை செய்யும் புத்தர்கள் இப்படிப் பல புத்தர் சிலைகள் தோன்றின.

பளிங்கு மண்டபத்தை தாண்டி அப்பால் சென்றார்கள். மறுபடி ஒரு குறுகிய பாதை, பின்னர் இன்னொரு மண்டபம் இதன் தூண்கள் தாமிரத் தகடுகளினால் ஆனவை. இரத்தினச் சிவப்பு நிறம் பெற்றுத் திகழ்ந்தன. இந்த மண்டபத்தின் மேற்கூரையிலும் செப்புத் தகடுகள். அவற்றில் பலவகைச் சித்திர வேலைப்பாடுகள். நாலாபுறமும் வித விதமான புத்தர் சிலைகள். இம்மாதிரியே அபூர்வமான மஞ்சள் நிற மரத்தூண்களை உடைய மண்டபம். யானைத் தந்தங்களால் இழைத்த தூண்களைக் கொண்ட மண்டபம் - இவற்றையெல்லாம் கடந்து சென்றார்கள். அதிவேகமாக நடந்து சென்ற போதிலும் வந்தியத்தேவன் அங்கங்கே தூண்களைத் தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டே போனான். இளவரசர் அவற்றைச் சிறிதும் பொருட்படுத்தாது முன்னோக்கிய பார்வையுடன் சென்றது அவனுக்கு அளவிலா வியப்பை அளித்தது.

லோக மண்டபங்களையெல்லாம் தாண்டிக்
கடைசியில் சாதாரண கருங்கல் மண்டபம்
ஒன்றுக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். ஆனால்
விசாலமான அம்மண்டபத்தில் அபூர்வமான
காட்சி தென்பட்டது. முந்தைய மண்டபங்களில்
புத்தர் பெருமானின் சிலைகளைத் தவிர மனிதர்
யாருமில்லை. இந்தக் கருங்கல் மண்டபத்தில்
புத்த பிக்ஷுக்கள் பலர் கூடியிருந்தார்கள்.
அவர்களுடைய முக மண்டலங்கள் தேஜஸ்
நிறைந்து திகழ்ந்தன. அவர்களுக்கு மத்தியில்
மகா தேரோ குரு நடுநாயகமாக ஒரு பீடத்தில்
வீற்றிருந்தார். அவருக்கு எதிரே நவரத்தின
கசிதமான ஒரு தங்கச் சிங்காதனம்
காணப்பட்டது. அதன் அருகில் ஒரு பீடத்தின்
மேல் மணிமகுடம் ஒன்று உடைவாளும்,
செங்கோலும் இருந்தன. மண்டபத்தில்
நாலாபுறமும் தீபங்கள் எரிந்தன. தீபச்சுடரின்
ஒளியில் தங்கச் சிங்காதனமும், மணிமகுடமும்,
உடைவாளும் ஜொலித்துத் திகழ்ந்தன.

இளவரசர் முதலியோர் அந்த மண்டபத்துக்குள்

நுழைந்ததும் பிகுஷுக்கள் அனைவரும் எழுந்து நின்று "புத்தர் வாழ்க" "தர்மம் வாழ்க", "சங்கம் வாழ்க" என்று கோஷித்தார்கள். இளவரசர் மகா தேரோ குருவின் சமீபம் வந்து வணங்கி நின்றார். பிகுஷுக்களின் அத்தியட்சகர் சிங்காதனத்துக்கு அருகில் கிடந்த ஒரு சாதாரண பீடத்தைச் சுட்டிக்காட்டி, அதில் அமரும்படி இளவரசரை வேண்டினார்.

"மகா குருவே! இச்சிறுவனுக்கு முன்னால் பிராயத்திலும், தர்மத்திலும் மூத்தவர்களாகிய தாங்கள் அமர வேண்டும்" என்று வேண்டினார் இளவரசர்.

அத்தியட்சக மகா குரு தமது பீடத்தில் அமர்ந்ததும் இளவரசரும் தமக்கென்று குறிப்பிட்ட ஆசனத்தில் பணிவுடன் உட்கார்ந்தார். "தேவர்களின் அன்புக்குரிய இளவரசரே! தங்கள் வருகையினால் இந்த மகாபோதி சங்கம் மிக்க மகிழ்ச்சி அடைந்திருக்கின்றது. நாங்கள் குறிப்பிட்ட நிபந்தனைகளையெல்லாம் ஒப்புக்கொண்டு பல

சிரமங்களுக்க உட்பட்டு வந்திருக்கிறீர்கள். புத்த பகவானுடைய கருணை தங்களிடம் பூரணமாக இருப்பதற்கு வேறு அத்தாட்சி தேவையில்லை!" இவ்விதம் பாலி பாஷையில் பெரிய குரு கூற, இளவரசரை அழைத்துவந்த பிக்ஷு தமிழில் மொழி பெயர்த்துச் சொன்னார். மற்ற பிக்ஷுக்கள், "சாது! சாது!" என்று கோஷித்துத் தங்கள் சந்தோஷத்தை வெளியிட்டார்கள்.

மகா தேரோ மேலும் கூறலுற்றார்!-" இலங்கைத் தீவுக்குப் புத்த தர்மத்தை அனுப்பிய பாரத வர்ஜத்துக்கு நாங்கள் பெரிதும் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். ஆனால் ஆதி நாளிலிருந்து உங்கள் நாட்டிலிருந்து படையெடுத்து வந்த சோழர்கள், பாண்டியர்கள், மலையாளத்தார், கலிங்கத்தார் எல்லாரும் இங்கே பல அட்டூழியங்களைச் செய்ததுண்டு. புத்தவிஹாரங்களையும் பிக்ஷுக்களின் மடாலயங்களையும், குருகுலங்களையும் அவர்கள் இடித்துத் தள்ளித் தேவர்களின் சாபத்துக்கு ஆளானார்கள். உங்கள் நாட்டவரைச் சொல்வானேன்? இந்த நாட்டின் மன்னர்களே

அத்தகைய கோர கிருத்யங்களைச் செய்திருக்கிறார்கள். புத்த சங்கத்தில் பிரிவினையை ஏற்படுத்தினார்கள். தங்களுடைய தீய செயல்களை எதிர்த்த பிக்ஷுக்களின் விஹாரங்களை இடித்தார்கள்; அக்கினிக்கு இரையாக்கினார்கள். இரண்டு காத நீளமும் ஒரு காதம் அகலமும் உள்ள இந்த விசாலமான புண்ணிய நகரத்தில் ஒரு சமயம் பாதி விஸ்தீரணத்தில் புத்த விஹாரங்கள் இருந்தன. அவற்றில் பெரும் பகுதி இன்று இடிந்து பாழாய்க் கிடக்கின்றது. இடிந்த விஹாரங்களைப் பழுது பார்த்துச் செப்பணிட்டுக் கொடுக்க வேண்டும் என்று இதுவரை எந்த அரச குலத்தினரும் கட்டளையிட்டதில்லை. அத்தகைய ஆக்ளை பிறப்பிக்கும் பாக்கியம் இளவரசர் அருள்மொழிவர்மருக்கே கிடைத்தது. தேவர்களுக்கு உகந்தவரே! தங்களுடைய இந்தச் செய்கையைப் புத்த மகா சங்கம் பெரிதும் பாராட்டுகிறது..."

இளவரசர் தலை வணங்கி மகா த ரோவின் வாழ்த்தை ஏற்றுக்கொண்டார். "இன்னும் இந்தப்

புராதன புண்ணிய நகரத்தில் வெகுகாலமப் பெரஹரா உற்சவம் நடைபெறாமல் தடைப்பட்டிருந்தது. நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் பண்டியர்கள் ஒரு சமயம் இந்த மாநகரத்தைப் பிடித்தார்கள். அப்போது இலங்கை அரச குலத்தார் புலஷ்திய நகரம் சென்றார்கள். அதுமுதலாவது இங்கே பெரஹாரத் திருவிழா நடைபெற்றதில்லை. இந்தப் புண்ணிய வருஷத்தில் தாங்கள் அவ்வற்சவம் மீண்டும் நடைபெறலாம் என்று கட்டளையிட்டீர்கள். அதற்கு வேண்டிய வசதியும் அளித்தீர்கள். இது பற்றியும் புத்த சங்கத்தார் சந்தோஷமடைந்திருக்கிறார்கள்..."

இளவரசர் மீண்டும் சிரம் வணங்கி,
"மகாகுருவே! அடியேன் புத்த சங்கத்தாருக்கு இன்னும் ஏதேனும் சேவை செய்யக்கூடியதாக இருந்தால் கருணைகூர்ந்து பணித்தருள்க!"
என்றார்.

அத்தியட்சகர் புன்னகை புரிந்து, "ஆம், இளவரசே! புத்த சங்கம் மேலும் தங்களுடைய

சேவையை நம்பிக்கையுடன் எதிர்பார்க்கிறது. அதற்கு முன்னதாக இன்னும் சில வார்த்தைகள் கூறவேண்டும். புத்த பகவான் கடைசித் திரு அவதாரத்துக்கு முன்னால் வேறு பல அவதாரங்களில் தோன்றியதாக அறிந்திருப்பீர்கள். ஒரு சமயம் சிபிச் சக்கரவர்த்தியாக அவதரித்துக் கொடுமை நிறைந்த இந்த உலகத்தில் ஜீவகாருண்யத்தின் பெருமையை உணர்த்தினார். ஒரு சிறிய புறாவின் உயிரைக் காப்பாற்றும் பொருட்டுத் தமது திருமேனியில் சதையைத் துண்டு துண்டாக அவர் அரிந்து துலாக்கோலில் இட்டார். அந்தச் சிபிச் சக்கரவர்த்தியின் வம்சத்திலே வந்தவர்கள் என்று சோழ குலத்தவராகிய நீங்கள் சொல்லிக்கொள்கிறீர்கள். சிபியின் வம்சத்திலே வந்த காரணம் பற்றிச் 'செம்பியன்' என்ற பட்டப்பெயருடன் சூடிக் கொள்கிறீர்கள். ஆனால் இதுவரையில் புத்த சங்கத்தார் அதை நம்பவில்லை. சோழ குலத்துப் புரோகிதர்கள் கட்டிய கதை என்று தான் எண்ணியிருந்தார்கள். இன்று - தங்களுடைய அரும் பெரும் செயல்களைப் பார்த்த பிறகு, -

சிபிச் சக்கரவர்த்தியின் பரம்பரையில்
வந்தவர்கள் சோழர்கள் என்று ஒப்புக்கொள்ள
வேண்டி வருகிறது. புத்த பகவானுடைய பெருங்
கருணையை மாயை காரணமாக இதுகாறும்
சோழகுலம் மறந்திருந்தது. அந்தக் கருணை
இன்றைய தினம் தங்கள் மீது
ஆவிர்ப்பத்திருக்கிறது. அதற்கான தேவ
சூசகமும் கிடைத்திருக்கிறது. இதோ!..." என்று
கூறி அத்தியட்சக தேரோ பின்னால்
திரும்பிப்பார்த்ததும், பிஷுக்கள் சிலர் பீடம்
ஒன்றில் சாய்ந்து படுத்திருந்த மற்றொரு
பிஷுவைப் பீடத்துடன் தூக்கிக் கொண்டு
வந்தார்கள். அந்தப் பிஷுவின் உடம்பெல்லாம்
இடைவிடாமல் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது.
கைகள் வெடவெடவென்று நடுங்கின; கால்கள்
நடுங்கின; உடம்பு நடுங்கிற்று; தலை ஆடிற்று;
பற்கள் கிட்டின; உதடுகள் துடித்தன; சிவந்த
கண்களுக்கு மேலே புருவங்களும் அசைத்தன.
"இந்தப் பிஷுவின் பேரில் முப்பத்து முக்கோடி
தேவர்களும் ஆவிர்ப்பவித்திருக்கிறார்கள்.
தேவர்கள் கருணை கூர்ந்து சொல்வதைக்
கேட்டுக் கொள்ளுங்கள்!" என்றார் மகாதேரோ.

ஆவேசங் கொண்டிருந்த புத்த பிகஷுவின் வாயிலிருந்து நடு நடுங்கிக் குளறிய குரலில் ஏதேதோ மொழிகள் அதிவிரைவில் வந்தன. அவர் பேசி நிறுத்தியதும் அத்தியட்சக குரு கூறினார். "முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் தங்களை ஆசீர்வதிக்கிறார்கள். முற்காலத்தில் தேவானாம்பிரிய அசோகவர்த்தனர் பாரத பூமியை ஒரு குடையில் ஆண்டு, புத்த தர்மத்தை உலகமெல்லாம் பரப்பினார். அத்தகைய மகா சாம்ராஜ்யத்துக்குத் தாங்கள் அதிபதியாவீர்கள் என்று தேவர்கள் ஆசீர்வதிக்கிறார்கள். அசோகரைப் போல் தாங்களும் புத்த தர்மத்தை உலகில் பரப்ப வேண்டும் என்று விரும்புகிறார்கள். அசோகர் பாடலிபுத்திரச் சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருந்த ு செய்த தர்மப் பெரும் பணிகளைத் தாங்கள் இந்தத் தொன்மை மிக்க அநுராதபுரத்தில் ஆரம்பித்து நடத்த வேண்டுமென்று கட்டளையிடுகிறார்கள். இளவரசே! தேவர்களுடைய கட்டளைக்குத் தங்கள் மறுமொழி என்ன?"

இதைக் கேட்டதும் இளவரசர், "மகா குரு! தேவர்கள் சக்தி வாய்ந்தவர்கள். அவர்கள் சித்தபடி நடத்திக் கொள்ளுவார்கள். ஆனால் அடியேனுக்கு இப்போது அவர்கள் இடும்பணியாது என்று விளங்கவில்லையே?" என்றார்.

"அதை நானே தெரிவிக்கிறேன்" என்று அத்தியட்சக தேரோ கூறிச் சமிக்ஞை செய்ததும், ஆவேசம் வந்திருந்த பிக்ஷுவை அப்பால் எடுத்துச் சென்றார்கள். பின்னர் பிக்ஷுத்தலைவர் கூறினார்:-

"இளவரசே, இதோ உங்கள் முன்னால் உள்ள சிங்காதனத்தைப் பாருங்கள், மணி மகுடத்தைப் பாருங்கள், செங்கோலையும் பாருங்கள். இலங்கை இராஜ வம்சத்தைச் சேர்ந்த மன்னர்கள் அனைவரும் இந்தச் சிங்கானத்தில் அமர்ந்து, இந்த மணி மகுடத்தை அணிந்து, இந்தச் செங்கோலைக் கையில் தரித்த பிறகே, புத்த சங்கத்தால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட அரசர்களானார்கள். துஷ்டகமனு சக்கரவர்த்தியும், தேவானாம்பிய திஸ்ஸரும்,

மகாசேனரும் அமர்ந்து முடிசூடிய சிங்காதனம் இது! அவர்கள் சிரசில் தரித்த கிரீடம் இது. அவர்கள் கரத்தில் ஏந்திய செங்கோல் இது. இப்படிப்பட்ட புராதன சிங்காதனம் - ஆயிரம் ஆண்டுகளாக அரசர்களைச் சிருஷ்டித்த சிங்காதனம் - இதோ தங்களுக்காகக் காத்திருக்கிறது. இதில் அமரவும், இந்த மணி மகுடம் செங்கோலும் தரிக்கவும் தங்களுக்குச் சம்மதமா?"

இதையெல்லாம் கவனமாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த வந்தியத்தேவன் மிக்க பரபரப்பை அடைந்தான். இளவரசரைத் தூக்கி அந்தக் கணமே உட்கார வைத்து விட்டால் என்ன என்று எண்ணினான். ஆனால் இளவரசருடைய முக பாவத்தில் எவ்வித மாறுதலும் ஏற்படவில்லை. முன்போலவே அமைதியான குரலில், "அத்தியட்சகா! அது எப்படிச் சாத்தியம்? இந்தச் சிங்காதனத்தில் ஏறி முடிசூடிய மகிந்த மன்னர் இன்றும் ஜீவிய வந்தவராக இருக்கிறாரே? அவர் இருக்குமிடம் தெரியாவிட்டாலும்..." என்று கூறி நிறுத்தினார்.

"இளவரசே! இலங்கை இராஜ வம்சம் மாறவேண்டும் என்பது தேவர்களின் கட்டளை. அது நடந்தே தீரும். கங்கை பாயும் வங்க நாட்டிலிருந்து வந்த விஜயராஜன் ஸ்தாபித்த இந்த வம்சத்தில் எத்தனையோ மகாராஜர்கள் தோன்றினார்கள்; தர்மத்தையும் பரிபாலித்தார்கள். ஆனால் பிற்காலத்தில் இந்த வம்சம் பல கொடிய கிருத்யங்களைச் செய்து தேவ சாபத்துக்கு ஆளாகி விட்டது. இந்த வம்சத்தில் பிறந்தவர்களிலே தகப்பன் மகனைக் கொன்றான்; மகனைத் தகப்பன் கொன்றான்; அண்ணனைத் தம்பி கொன்றான்; தம்பியை அண்ணன் கொன்றான்; தாய் மகளைக் கொன்றாள்; மருமகள் மாமியாரைக் கொன்றாள். இத்தகைய மகா பாதகங்களைச் செய்த வம்சத்தவர்கள் புத்த தர்மத்தைப் பரிபாலிக்கத் தகுதி வாய்ந்தவர்கள் அல்ல என்று தேவர்கள் கட்டளையிடுகிறார்கள். கடைசியாக முடிசூடிய மகிந்தன் இலங்கைச் சிம்மாசனத்துக்கு உரிமையை இழந்து விட்டான். அப்படி இராஜ வம்சம் மாறும்போது புதிய வம்சத்தின்

முதல்வனைத் தெரிந்தெடுக்கும் உரிமை இந்தச் சங்கத்துக்கு உண்டு. இந்தச் சங்கத்தாரும் தங்களைத் தேர்ந்தெடுக்க விரும்புகிறார்கள். தாங்கள் சம்மதம் கொடுத்தால் இன்று இரவே முடிசூட்டு விழா நடத்திவிடலாம்..."

அந்த மண்டபத்தில் சிறிதுநேரம் பூகர்ப்பத்திலும், கடலின் ஆழத்திலும் குடிகொண்டிருப்பது போன்ற நிசப்தம் குடிகொண்டிருந்தது. வந்தியத்தேவனுடைய பரபரப்பு உச்சநிலையை அடைந்துவிட்டது. அச்சமயத்தில் பொன்னியின் செல்வர் தமது பீடத்திலிருந்து எழுந்து புத்த பிக்ஷுக்களின் சங்கத்துக்கு வணக்கம் செலுத்தினார். வந்தியத்தேவன் குதூகலத்தின் எல்லையை அடைந்தான். இளவரசர் சிம்மாசனத தில் அமர்ந்ததும் மணி மகுடத்தை எடுத்துத் தானே சூட்டி விடலாம் என்று ஆத்திரப்பட்டான்.

இளவரசர் கூறினார்:- "மகான்களே! உங்களை நமஸ்கரிக்கிறேன். இந்தச் சிறுவனிடம் எல்லையில்லா அன்பும், நம்பிக்கையும் வைத்து

இந்தப் புராதன சிங்காதனத்தை அளிக்க முன்வந்த உங்கள் பெருந்தன்மையைப் போற்றி வணங்குகிறேன். ஆனால் தாங்கள் இப்போது இடும் பணி என் சக்திக்கு அப்பாற்பட்டது. நான் சோழ நாட்டில் பிறந்து வளர்ந்தவன். அந்த நாட்டு நிலங்கள் தந்த உணவு, நதிகள் அளித்த நீரும் இந்த உடலை ஆக்கின. என தந்தை சுந்தரசோழ சக்கரவர்த்தியின் கட்டளைக்கு உட்பட்டு இங்கே வந்தேன். அவருடைய விருப்பத்தை அறியாமல் எதுவும் என்னால் செய்ய இயலாது..."

பிக்ஷு குறுக்கிட்டுக் கூறினார்:- "இளவரசே! தங்கள் தந்தை சுந்தர சோழர் இன்று சுதந்திரமின்றிச் சிறையில் இருப்பதுபோல் இருப்பதை நீ அறியீரா?"

"ஆம்; என்தந்தை நோய்வாய்ப்பட்டுப் படுத்த படுக்கையில் இருக்கிறார். கால்களின் சுவாதீனத்தை இழந்திருக்கிறார். ஆயினும் அவருடைய பெயரால், - அவரிடம் அதிகாரம் பெற்று, - சோழநாட்டை ஆளுவோரின்

கட்டளைக்கு நான் உட்பட்டவன்.

அவர்களுடைய கட்டளையின்றி நான் இந்தச் சிங்காதனத்தை ஏற்றுக்கொண்டால்

தேசத்துரோகியும், ராஜத்துரோகியும் ஆவேன்..."

"அவ்வாறு தாங்கள் கருதுவதாயிருந்தால் தஞ்சாவூருக்குத் தூது கோஷ்டி ஒன்று அனுப்பச் சித்தமாயிருக்கிறோம். தங்கள் தந்தையார் புத்த தர்மத்தில் மிகப் பற்றுக்கொண்டவர். எங்கள் வேண்டுகோளை நிராகரிக்க மாட்டார்."

"இந்த நாட்டின் பிரஜைகள் - இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய சம்மதமின்றி இராஜ்யத்தை விநியோகிக்க யாருக்கு உரிமை உண்டு?"

"தங்களை அரசராகப் பெறுவதைப் பெறற்கரிய பேறாக இந்நாட்டுப் பிரஜைகள் கருதுவார்கள்..."

"எல்லாரும் சம்மதிக்கலாம்; மகிழ்ச்சியும் டையலாம். இந்த உலகில் வேறு யாருடைய விருப்பத்தையும் காட்டிலும் நான் அதிகமாக மதிப்பது என் தமக்கையாரின் விருப்பத்தையே.

என் அன்னை என்னைப் பெற்றாள்; பொன்னி
நதி என் உயிரைக் காப்பாற்றி அளித்தாள்.
ஆனால் என் தமக்கை என் அறிவை வளர்த்து,
அகக் கண்களைத் திறந்தார்.

அப்படிப்பட்டவருடைய விருப்பதைக்
காட்டிலும் என் உள்ளத்திலே உள்ள ஒரு குரலின்
கட்டளையே எனக்கு மேலானது. மகா
புருஷர்களே! தாங்கள் இச்சிறுவனுக்கு
மனமுவந்து அளிக்கும் மகா பாக்கியத்தை
ஏற்றுக் கொள்ளும்படி என் உள்ளக் குரல்
எனக்குச் சொல்லவில்லை! தயவு செய்து
இச்சிறுவனை மன்னித்து அருளுங்கள்!..."
மறுபடியும் அந்த மகாசபையில் சிறிது நேரம்
மௌனம் குடி கொண்டிருந்தது.
வந்தியத்தேவனுடைய நாடி நரம்புகள்
படபடவென்று துடித்த சத்தம் அவன் காதில்
மட்டும் விழுந்தது.

சற்றுப்பொறுத்து, பிக்ஷு சங்கத்தின்
அத்தியட்சகர் கூறினார்: "இளவரசே! தாங்கள்
கூறிய மறுமொழி எனக்கு அதிக வியப்பை
அளிக்கவில்லை. ஒருவாறு எதிர்பார்த்தேன்.

இதனாலேயே இந்த இலங்கைச் சிங்காதனத்தில் ஏற எவரிலும் அதிகத் தகுதிவாய்த்தவர் தாங்கள் என்று ஏற்படுகின்றது. தர்ம சூக்ஷ்மத்தை உணர்ந்த எங்களுக்கு இதைப் பற்றிச் சிறிதும் சந்தேகம் கிடையாது. ஆனால் தங்களை வற்புறுத்தவும் விரும்பவில்லை. யோசிப்பதற்கு அவகாசம் கொடுக்கிறோம். ஓராண்டுக்குப் பிறகு இதேமாதிரி ஒரு நாள் தங்களுக்குச் சொல்லி அனுப்புகிறோம். அப்போது வந்து தங்கள் முடிவான கருத்தைத் தெரிவிப்பீராக!... ஒரு விஷயம் மட்டும் நினைவிருக்கட்டும். இந்தப் புராதன அநுராதபுரத்தில் பல புத்த விஹாரங்கள் மூர்க்கமான யுத்தக் கொடுமையினால் பாழாய்ப் போயிருக்கின்றன. ஆனால் இந்த மகா போதி விஹாரத்துக்கு மட்டும் எவ்விதச் சேதமும் இதுவரை ஏற்படவில்லை. ஏனெனில் இது பூமிக்குக் கீழே குடைந்த அமைத்த விஹாரம். இங்கே வரும் வழி இவ்விடத்தில் தற்சமயம் கூடியிருக்கும் புத்த சங்கத் தலைவர்களுக்கு மட்டுமே தெரியும். எங்களில் ஒருவர் வழி காட்டாமல் இங்கே யாரும் வரமுடியாது. இலங்கை மன்னர்கள்

தங்கள் வாழ்க்கையில் ஒரு தடவை, புத்த சங்கத்தாரால் முடிசூடிக் கொள்வதற்கு மட்டுமே, இங்கு அழைக்கப்படுவார்கள். அத்தகைய புனிதமான இரகசியப் பாதையுள்ள விஹாரம் இது. இங்கே தாங்கள் வந்தது, போனது, இங்கே நடந்தது எதையும் பற்றி வெளியில் யாருக்கும் சொல்லக் கூடாது. தங்களுடைய நண்பர்களும் சொல்லக்கூடாது. சொன்னால் மிகக் கடுமையான தேவ சாபத்துக்கு உள்ளாகும்படி நேரிடும்!"

"அத்தியட்சக! சாபத்துக்குத் தேவையில்லை; வெளியில் யாருக்கும் சொல்வதில்லையென்று வாக்குக் கொடுத்து விட்டுத்தான் இங்கே என் நண்பர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு வந்தேன். கொடுத்த வாக்கை ஒரு நாளும் மீறமாட்டேன்." என்றார் பொன்னியின் செல்வர்.

அரைநாழிகை நேரத்துக்குப் பிறகு இளவரசர் அருள்மொழிவர்மரும், ஆழ்வார்க்கடியானும், வந்தியத்தேவனும் அநுராதபுரத்தின் வீதியில் நிலா வெள்ளச்சத்தில் நடந்து கொண்டிருந்தார்கள். விஹாரத்துக்குள் இருந்தவரையில் வாயைக்

கெட்டியாக மூடி வைத்துக் கொண்டிருந்த
வந்தியத்தேவன் இப்போது அடக்கி
வைத்திருந்த எண்ணங்களையெல்லாம்
அவிழ்த்து விட்டான்.

"சோழநாடு! நீர்வளம் நிலவளம்
பொருந்தியதுதான். ஆனால் இந்த இலங்கைக்கு
இணையாகாது. இப்படிப்பட்ட இரகசியத் தீவின்
சிம்மாசனம் வலிய வந்ததை உதைத்துத்
தள்ளிவிட்டீர்களே! இது என்ன பேதைமை?
தங்களை அழைத்து மணிமகுடத்தை வழங்க
வந்த பிக்ஷுக்களின் மதியை என்னவென்று
சொல்ல? அடுத்தாற்போல், நானும் தூணோடு
தூணாக நின்றுகொண்டிருந்தேனே? எனக்குக்
கொடுத்திருக்கக் கூடாதா?" என்று
இப்படியெல்லாம் பொருமிக் கொட்டிக்
கொண்டிருந்தான்.

இளவரசர் அவனைச் சமாதானப் படுத்த
முயன்றார். "துஷ்டகமனுவின் மகன் ஸாலி
அசோகமாலா என்னும் பெண்ணின் காதலுக்காக
இந்த இலங்கை ராஜ்யத்தைத் துறந்தானென்று

சொன்னேனே? அது உமது காதில்
ஏறவில்லையா?" என்றார்.

"எல்லாம் ஏறிற்று. அப்படித் தாங்கள் எந்தப்
பெண்ணைக் காதலிக்கிறீர்கள்? அவ்விதம்
தாங்கள் சிம்மாசனம் ஏறுவதற்குக் குறுக்கே
நிற்கும் பெண் யார்?" என்று வந்தியத்தேவன்
கேட்டான்.

"ஒரு பெண் அல்ல; இரண்டு பெண்கள்.
சத்தியம், தர்மம் என்னும் இரு பெண்களை நான்
காதலிக்கிறேன். அவர்களுக்காகவே இலங்கை
மணி மகுடத்தை வேண்டாம் என்றேன்."

இளவரசே; தங்களைப் பார்த்தால் இளம்
பிராயத்தினராக காணப்படுகிறது. பேச்சோ,
வயதான கிழவரைப் போல் பேசுகிறீர்கள்."

"நம்மில் யார் வயதானவர், யாருடைய பிராயம்
முடியப்போகிறது என்பது யாருக்குத் தெரியும்?"
இப்படி அவர்கள் பேசியபோது வீதியின்
ஓரமாக ஒரு பழைய மாளிகையின் சமீபம்

போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். வீதிக்கு எதிர்ப் புறத்தில் யாரோ கையைத் தட்டும் சப்தம் கேட்டது. சப்தம் கேட்ட இடத்தில் ஓர் உருவம் நின்று கொண்டிருந்தது. "இப்படி வாருங்கள்!" என்று கூறி, இளவரசர் அந்த உருவத்தை நோக்கி வீதியைக் கடந்து போனார்.

மற்றவர்களும் தொடர்ந்து போனார்கள். அவர்கள் பாதி வீதியைக் கடந்து கொண்டிருந்தபோது பின்னால் பெரிய தடபுடல் சத்தம் கேட்டது; திரும்பிப் பார்த்தார்கள். அவர்கள் எந்த வீட்டின் ஓரமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தார்களோ அதன் மேல் மாடத்தின் முகப்பு இடிந்து விழுந்து கொண்டிருந்தது!

அவர்கள் அங்கே வீதியைக் கடக்கத் திரும்பியிராவிட்டால் அவர்கள் தலைமேலே விழுந்து கொன்றிருக்கும்! ஒரு கண நேர வித்தியாசத்தில் மூன்று உயிர்கள் பிழைத்தன. அதுவும் எப்பேர்ப்பட்ட உயிர்கள்! 'நம்மில் யாருக்குப் பிராயம் முடியப் போகிறது என்பது யாருக்குத் தெரியும்?' என்று பொன்னியின்

செல்வர் கூறியது எவ்வளவு உண்மையான வார்த்தை?' இப்படி எண்ணி வந்தியத்தேவன் நடு வீதியில் நின்று பார்த்துக்கொண்டிருக்க, இருவரும் அப்பால் சென்றார்கள்.

வந்தியத்தேவன் அவர்களை மறுபடி அணுகியபோது அங்கே நின்ற உருவம் நிலா வெளிச்சத்தில் நன்கு தெரிந்தது. கண் முன்னே காண்பதை நம்புவதா இல்லையா என்ற சந்தேகம் அச்சமயம் அவனுக்கு உண்டாயிற்று. 'இது என்ன பைத்தியக்காரத்தனம்? இது எப்படிச் சாத்தியமாகும்?' 'தஞ்சையில் பழுவேட்டரையர் அரண்மனையில் பார்த்த நந்தினி இங்கே இந்த அநுராதபுரத்து வீதிக்கு எப்படி வந்திருக்க முடியும்? நள்ளிரவில் இங்கே வந்து எதற்காக நிற்கவேண்டும்!' மறுகணம் அந்த உருவம் மாயமாய் மறைந்தது. மற்ற இருவர் மட்டும் நின்றார்கள்.

[பக்க தலைப்பு](#)

முப்பத்தாறாம் அத்தியாயம்
தகுதிக்குமதிப்பு உண்டா?

இளவரசரும் நந்தினியும் நின்ற இடத்தை
நோக்கி வந்தியத்தேவன் விரைவாகவே
நடந்தான். அவன் அவ்விடத்தை
அடைவதற்குள் கொஞ்சம் சந்தேகம்
தோன்றிவிட்டது. இவள் நந்தினிதானா? பழுவூர்
ராணிக்குரிய ஆடை ஆபரணங்கள்
ஒன்றுமில்லையே! சந்நியாசினியைப் போல்
அல்லவா எளிய உடை தரித்திருக்கிறாளா? முகம்
நந்தினி முகம் மாதிரி தோன்றுகிறது. ஆனால்
ஏதோ ஒரு வித்தியாசமும் இருக்கிறது. அது
என்ன?

அவர்கள் நின்ற இடத்துக்கு வந்தியத்தேவன்
சென்றதும் அந்த ஷதிரீ நகர்ந்து வீதி ஓரத்து
வீடுகளின் நிழலில் மறைந்தாள்.
வந்தியத்தேவன் பரபரப்புடன் அவளைத்

தொடர்ந்து செல்லப் பார்த்தான். இளவரசர் அவனுடைய கையைப் பிடித்துத் தடுத்து நிறுத்தினார்.

"ஐயா! அந்த ஸ்திரீ யார்? பார்த்த முகமாகத் தோன்றியது!" என்றான்.

இதற்குள் அங்கு வந்து சேர்ந்த ஆழ்வார்க்கடியான், "அந்த ஸ்திரீ சோழநாட்டின் குல டெய்வமாகத்தான் இருக்கவேண்டும். அதோ பாருங்கள்! நாம் அச்சமயம் நகர்ந்திராவிட்டால் இத்தனை நேரம் புத்தர் பெருமானின் சரணங்களை அடைந்திருப்போம்" என்றான்.

திருமலை சுட்டிக்காட்டிய இடத்தைப் பார்த்தார்கள் அங்கே கட்டிடத்தின் மேற்பகுதி இடிந்து விழுந்திருந்த இடம் ஒரு சிறிய குன்றைப்போல் இருந்தது. ஒரு சிறிய யானையைக் கூட அந்தக் குன்று வெளியில் வரமுடியாதபடி அழுக்கிக் கொன்றிருக்கும். மூன்று சிறிய மனிதர்கள் எம்மாத்திரம்?

"நல்ல சமயத்திலேதான் நம் குலதெய்வம்
தோன்றி நம்மைக் கையைத் தட்டி அழைத்தது"
என்றார் பொன்னியின் செல்வர்.

'இளவரசே! அந்த ஸ்திரீ யார் என்று
சொன்னீர்கள்?" என்று வந்தியத்தேவன்
வியப்புடன் கேட்டான்.

"உமக்கு யார் என்று தோன்றியது? அவளைத்
தொடர்ந்து போக ஏன் யத்தனித்தீர்கள்?" என்று
இளவரசர் கேட்டார்.

"சோழர்களின் குல தெய்வம் என்றல்லவா இந்த
வைஷ்ணவர் சொன்னார்; சோழர் குலத்துக்குக்
கேடாக வந்த தேவதையாக எனக்குத்
தோன்றியது."

"அப்படியென்றால்...? யார் என்று எண்ணிச்
சொல்கிறீர்?"

"என்னுடைய பிரமைதானோ என்னமோ

பழுவேட்டரையர் இளைய தாரமாக
மணந்திருக்கும் நந்தினி தேவி என்று
தோன்றியது. உங்கள் இருவருக்கும் அப்படிப்
படவில்லையா?" என்றான் வந்தியத்தேவன்.

"நான் நன்றாய்ப் பார்க்கவில்லை. ஆனாலும்
அது உன் சித்தப் பிரமையாகத்தான்
இருக்கவேண்டும். பழுவூர் ராணி இங்கு எப்படி
வந்திருக்க முடியும்?" என்றான்
ஆழ்வார்க்கடியான்.

"இவர் சொல்வது முழுவதும் சித்தப்
பிரமையன்று. கண்ணின் பிரமையும் அதில்
சேர்ந்திருக்கிறது. அப்படி ஒரு அதிசயமான முக
ஒற்றுமை இருப்பதாக எனக்குக் கூடச் சில
சமயம் தோன்றியதுண்டு... வாருங்கள்! நடந்து
கொண்டே பேசலாம்!" என்றார் இளவரசர்.

வீதி ஓரமாக வீடுகளின் நிழலில் நடப்பதற்குப்
பதிலாக இப் போது மூவரும் நடுவீதியில்
நிலா வெள்ளச்சத்தில் நடக்கத் தொடங்கினார்கள்.
சற்று நடந்ததும், "இளவரசே! தங்களைக்

கையைத் தட்டி அழைத்து அந்த அம்மாள் என்ன சொன்னாள்?" என்று ஆழ்வார்க்கடியான் கேட்டான்.

"என்னைத் தேடிக்கொண்டு இரண்டு சத்துருக்கள் வந்திருக்கிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். அவர்கள் என்னைக் கொல்வதற்குச் சமயத்தை எதிர்நோக்கிக் கொண்டிருப்பதாகவும் சொன்னாள்."

"அடிப் பாவி! ஒரு வேளை எங்களைப் பற்றித்தான் அப்படிச் சொன்னாளா என்ன?" என்று வந்தியத்தேவன் திடுக்கிட்டுக் கேட்டான்.

பொன்னியின் செல்வர் சிரித்துவிட்டு, "இல்லை, நீங்கள்தான் என்று குறிப்பிட்டுச் சொல்லவில்லை. அப்படி நீங்களாகவே இருந்தாலும் கவலையில்லை. என் உயிர் மிகக் கெட்டியானது என்று அந்தத் தேவி சொல்லியிருக்கிறாள்! முன்னம் பல தடவை என்னைக் காப்பாற்றியும் இருக்கிறாள்!" என்றார்.

"ஐயா! அந்த இரண்டு பகைவர்கள் யார் என்பது எனக்குத் தெரியும். அவர்கள் பார்த்திபேந்திர பல்லவருடன் தங்களைக் தேடி வந்தவர்கள். இடிந்து விழுந்த மாளிகையில் இரண்டு உருவங்கள் தெரிந்தன. அவர்களாகத்தான் இருக்க வேண்டும்!" என்றான் திருமலை.

"ஐயா! வைஷ்ணவரே! இதை முன்னமேயே ஏன் சொல்லவில்லை! நீங்கள் மேலே செல்லுங்கள். நான் போய் அந்த இடிந்த வீட்டைச் சோதனை போட்டுவிட்டு வருகிறேன்!" என்று வந்தியத்தேவன் திரும்ப யத்தனித்தான்.

இளவரசர் அவனை மறுபடியும் கையைப் பிடித்து நிறுத்தி, "அவசரம் ஒன்றுமில்லை. அந்தப் பாழடைந்த வீட்டில் அவர்களைக் கண்டு பிடிக்கவும் முடியாது. பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம். நான் மறு உத்தரவு போடும் வரையில் நீர் என்னுடனேயே இருக்கவேண்டும், தெரிகிறதா? இந்தப் பாழடைந்த நகரத்தில்

இன்னும் எந்த மூலை முடுக்குகளில் என்ன அபாயம் காத்திருக்கிறதோ, யார் கண்டது? வீரசிகாமணியே! உம்மை நம்பியல்லவா நான் வேறு யாரையும் மெய்க்காவலுக்கு அழைத்து வரவில்லை? இப்படி நடுவீதியில் என்னைக் கைவிட்டுப் போய்விட்டால் நான் என்ன செய்வேன்?" என்றார்.

இந்த வார்த்தைகள் வந்தியத்தேவனைப் போதை கொள்ளச் செய்தன. அவன் நாத்தமுதமுக்க, "ஐயா! உங்களை விட்டு இனி நான் ஒரு கணமும் அகலமாட்டேன்!" என்றான்.

ஆழ்வார்க்கடியான், "உன்னை விட்டு நானும் அகலமாட்டேன். இளவரசருக்கு நீ காப்பு; உனக்கு நான் காப்பு" என்று சொன்னான்.

சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம், மகாசேன சக்கரவர்த்தியின் பாழடைந்த மாளிகையின் உட்புறத்தை மூவரும் அடைந்தார்கள். விசாலமான ஓர் அறையில் மூன்று பேருக்கும் பழைய காலத்துக்கட்டில்களில் படுக்கை

விரித்திருந்தது. மூவரும் படுத்துக் கொண்டார்கள். அறையின் ஒரு பக்கத்துச் சுவரில் இருந்த பலகணியின் துவாரங்கள் வழியாக நிலா வெளிச்சம் உள்ளே எட்டிப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

"பல நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் இந்த அரண்மனையில் இதே இடத்தில் இலங்கையின் சக்கரவர்த்திகளும், இளவரசர்களும் அவர்களுடைய அந்தப்புர மாதரசிகளும் படுத்திருப்பார்கள். அப்போதும் இதே மாதிரி நிலாவின் கிரணங்கள் இந்தப் பல கணியின் வழியாக எட்டிப் பார்த்திருக்கும். இப்போது அதே இடத்தில் நம்மைப் போன்ற சாதாரண மனிதர்களைப் பார்த்துவிட்டு இந்த நிலாக் கிரணங்கள் ஏமாற்றமடையும், இல்லையா, வந்தியத்தேவரே!" என்றார் அருள்மொழிவர்மர்.

"ஐயா! தங்களையும், இந்த வைஷ்ணவரையும் பற்றி நீங்கள் எது வேணுமானாலும் சொல்லிக் கொள்ளுங்கள். என்னை மட்டும் சாதாரண மனிதன் என்று சொல்ல வேண்டாம்!" என்றான்

வல்லவரையன். மறந்து விட்டேன்; மன்னிக்க வேண்டும். தாங்கள் பூர்வீகமான வல்லத்தரசர்கள் குலத்தில் பிறந்த அரசிளங்குமரர் அல்லவா?..."

"ஆம், ஐயா, ஆம்! என் மூதாதை ஒருவரைப் பற்றி ஒரு புலர் பாடியிருப்பதைக் கேட்டால் இந்த வீர வைஷ்ணவர் பொறாமையினால் புழுங்கிச் செத்துப் போனாலும் போய்விடுவார்."

"போனாலும் போகட்டும்! திருமலை நல்ல தமிழ் அபிமானி. பல்லவ குலத்து நந்திவர்மனைப் போல் தமிழ்ப் பாடலுக்காக உயிரைக் கொடுக்கவும் தயங்க மாட்டார். ஆகையால் பாடலைச் சொல்லுங்கள்.கேட்கலாம்."

கொஞ்சம் தயக்கத்துடன் வல்லவரையன் பின்வரும் பாடலைக் கூறினான்:

"என் கவிகை என் சிவிகை

என் கவசம் என்துவசம்

என்கரி யீ (து) என்பரி யீது என்பரே -

மன்கவன மாவேந்தன்

வாணன் வரிசைப் பரிசு

பெற்ற பாவேந்தரை, வேந்தர் பார்த்து! "

இதைக் கேட்ட பொன்னியின் செல்வர்,
"திருமலை, நீ தமிழ்ப் புலவனாயிற்றே! இந்தப்
பாடலின் பொருள் என்ன, சொல்!" என்றார்.

"ஐயா! என்னைப் பரிசோதிக்கிறீர்கள் போலும்.
ஆகட்டும், இதோ சொல்லுகிறேன்: மாவேந்தர்
வாணரின் அரண்மனை வாசலில் சிற்றரசர்கள்
பலர் இராஜ தரிசனத்துக்காகக்
காத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுக்கு
இலேசில் தரிசனம் கிட்டவில்லை. ஏனெனில்,

பாவேந்தர்களாகிய கவிராயர்கள் முன்னமே
அரண்மனைக்குள் சென்றிருந்தார்கள்
அவர்களுடைய பாடலைக் கேட்டுவிட்டு
வாணப் பேரரசர் மனமகிழ்ந்தார்.

அவர்களுக்குப் பரிசில்கள் கொடுத்து
அனுப்பினார். பூச்சக்கரக் குடைகள், தந்தப்
பல்லக்குகள், முத்துக் கவசங்கள், ரத்தினத்
துவஜங்கள், யானைகள், குதிரைகள் முதலிய
பலவகைப் பரிசுகள் கொடுத்து அனுப்பினார்.

ஆசார வாசலில் காத்திருந்த சிற்றரசர்கள் அந்தப்
பரிசில்களைப் பார்த்து வயிறெரிந்து, 'அடடா!
இது என் குடை அல்லவா? என் பல்லக்கு
அல்லவா? என் யானை அல்லவா? என் குதிரை
அல்லவா? இந்தப் பாழும் புலவர்கள் கொண்டு
போகிறார்களே!" என்று புலம்பினார்கள். அந்தச்
சிற்றரசர்கள் மாவேந்தர் வாணருக்கு
காணிக்கைகளாகக் கொண்டுவந்து
கொடுத்திருந்த பொருள்களை வாண மன்னர்
புலவர்களுக்கு வெகுமதியாகக் கொடுத்து
அனுப்பிக் கொண்டிருந்தார். இளவரசே!
பாடலுக்குப் பொருள் சரிதானே?"

"நீ சொல்லுவதில் தவறு இருக்குமா! அடாடா, என்ன அற்புதமான பாடல்! எவ்வளவு நயமான கற்பனை! இதைப் பாடிய மகாகவி யாரோ தெரியவில்லை! வாணர் குல திலகமே! வந்தியத்தேவரே! உமது மூதாதைகளின் ராஜ்யம் பெரிதோ' சிறிதோ, அதைப்பற்றிக் கவலையில்லை. இந்த மாதிரி ஒரு பாடலைப் பெற்றார்களே, அதைக் காட்டிலும் அவர்களுக்குச் சிறப்பு என்ன வேண்டும். அவர்களுடைய குலத்திலே பிறந்த நீர் இந்த அரண்மனையில் படுக்கத் தகுந்தவர் தான்! மகாசேனரின் கட்டில் மாத்திரம் என்ன? சாக்ஷாத் துஷ்டகமனு சக்கரவர்த்தி படுத்திருந்த கட்டில் இப்போது கிடைக்குமானால் அதிலேயே நீர் படுக்கலாம். நீர் அதற்குத் தகுதி வாய்ந்தவர்தான்!"

"ஆமாம், ஐயா! ஆமாம்! நான் எதற்கும் தகுதி வாய்ந்தவன் தான். ஆனால் இந்த நாளில் தகுதிக்கு யார் மதிப்புக் கொடுக்கிறார்கள்? அந்த பிஷுக்கள் இந்த இலங்கா ராஜ்யத்தின் கிரீடத்தை எனக்குக் கொடுத்தார்கள்?"

வேண்டாம் என்று மறுதளிக்கக் கூடிய தங்களைப் பார்த்துத்தானே கொடுத்தார்கள்? அப்போது எனக்கு என்ன ஆத்திரம் வந்தது தெரியுமா? கிரீடத்தைத் தூக்கி என் தலையில் நானே சூட்டிக் கொண்டு விடலாமா என்று பார்த்தேன்! இந்த வீர வைஷ்ணவர் போட்டிக்கு வந்து விடுவாரே என்று சும்மா இருந்து விட்டேன்!"

இதைக் கேட்டதும் அருள்மொழிவர்மர் கலகலவென்று உரத்துச் சிரித்தார். அந்தச் சிரிப்பின் ஒலியைக் கேட்டு வந்தியத்தேவன் உள்ளம் மகிழ்ந்தது. வெளிப்படையில் மேலும் கோபத்தைக் காட்டி, "சிரித்தால் மட்டும் சரியாகப் போய் விட்டதா? செய்த தவறுக்குப் பரிகாரம் என்ன?" என்றான்.

"ஐயா! வாணர்குல திலகமே! சத்தியம், தர்மம் என்று சொன்னேனே! சிம்மாசனம் வேண்டாம் என்று மறுத்ததற்கு அவை சரியான ாரணங்கள் என்று தங்களுக்குப் படவில்லையா?" .

"சத்தியம், தர்மம் இவற்றின் பேரில் ஏற்கனவே

எனக்குக் கொஞ்சம் சபலம் இருந்தது. இனிமேல் அவற்றின் முகத்திலேயே விழிப்பதில்லை, எவ்வித சம்பந்தமும் வைத்துக்கொள்வதில்லை என்று முடிவு செய்து விட்டேன்."

"அடாடா? ஏன்? எதற்காக அப்படிப்பட்ட முடிவு செய்தீர். அவற்றின் பேரில் என்ன கோபம்?"

"கோபம் ஒன்றுமில்லை. சத்தியம், தர்மம் என்னும் கன்னியர் மீது தாங்கள் காதல் கொண்டுவிட்டதாகச் சொல்லவில்லையா? அதற்காக இந்த இலங்கா ராஜ்யத்தைத் தியாகம் செய்ததாகவும் சொல்லவில்லையா? வேறொருவர் காதலித்த பெண்களை நான் மனத்தினாலும் நினைப்பதில்லை!"

பொன்னியின் செல்வர் மறுபடியும் கடகடவென்று சிரித்தார். "உம்மைப்போல் வேடிக்கைக்காரரை நான் பார்த்ததே இல்லை!" என்றார்.

"ஆம், ஐயா! தங்களுக்கு வேடிக்கையாயிருக்கிறது. எனக்கு வயிறு எரிகிறது. இலங்கைச் சிம்மாதனம் தங்களுக்கு வேண்டாம் என்றால், பக்கத்தில் நான் நின்றேனே, என் பக்கம் கைகாட்டி 'இவனுக்குக் கொடுங்கள்!' என்று சொல்லியிருக்கக் கூடாதா?" என்றான் வந்தியத்தேவன்.

அருள்மொழிவர்மர் சிரித்து ஓய்ந்த பிறகு, "வந்தியத்தேவரே! இராஜ்யத்தை ஏற்றுக்கொள்வது அவ்வளவு எளிய காரியமா? அதிலும் புத்த பிக்ஷுக்கள் கொடுத்து ஏற்றுக்கொள்வது சிறிதும் முறையல்ல. பின்னால் பெரிய விபரீதங்களுக்கு இடமாகும். மதத்தலைவர்கள் மத விஷயங்களுடன் நிற்க வேண்டும். மதத் தலைவர்கள் இராஜரீக காரியங்களில் தலையிட்டால் மதத்துக்கும் கேடு; இராஜ்யத்துக்கும் கேடு. மேலும் இன்று எனக்குச் சிம்மாசனம் கொடுக்க வந்த புத்த பிக்ஷுக்கள் இந்த நாட்டிலுள்ள எல்லா புத்த மதத்தாருக்கும் தலைவர்கள் அல்ல. இவர்கள் ஒரு கூட்டத்துக்குத் தலைவர்கள். இவர்களுடைய

சங்கத்தைப்போல் இன்னும் இரண்டு சங்கங்கள் இருக்கின்றன. இவர்களிடம் நாம் இராஜ்யத்தை ஒப்புக் கொண்டால் இவர்களுடைய இஷ்டப்படி இராஜ்யம் ஆளவேண்டும். மற்ற இரு சங்கத்தாரும் உடனே நம் விரோதிகள் ஆவார்கள்!" என்றார்.

"வல்லத்திளவரசருக்கு இப்போது இவ்விடத்து நிலைமை புரிந்ததா?" என்றான் ஆழ்வார்க்கடியான்.

"புரிந்தது, புரிந்தது! அங்கே விஷ்ணு பெரியவரா, சிவன் பெரியவரா என்று சண்டை போடுகிற மூடர்களைப் போல் இங்கேயும் உண்டு என்று புரிந்தது!" என்றான் வந்தியத்தேவன்.

"நீங்கள் இங்கே சண்டை ஆரம்பித்து விடாதீர்கள். இரவு வெகுநேரம் ஆகிவிட்டது. அதோ பெரஹரா ஊர்வலத்திலிருந்து ஜனங்கள் கலைந்து வரும் சத்தமும் கேட்கிறது. இனிமேல் சற்றுத் தூங்கலாம்" என்றார் இளவரசர்.

"எனக்குத் தூக்கம் வராது. நடு வீதியில் கையைத் தட்டி அழைத்து, நம்மை உயிருடன் சமாதியாகாமல் காப்பாற்றிய அம்மாள் யார் என்று தெரிந்து கொண்டால்தான் தூக்கம் வரும்."

"அவள் யார் என்பது இன்னும் எனக்கும் தெரியாது. ஆனால் அவளைப் பற்றி எனக்குத் தெரிந்த செய்திகளை . வேணுமானால் சொல்லுகிறேன். கேட்க விரும்பினால் என் அருகில் வந்து உட்காருங்கள்!" என்று சொன்னார் இளவரசர்.

பக்க தலைப்பு

முப்பத்து ஏழாம் அத்தியாயம்
காவேரி அம்மன

வந்தியத்தேவனும், ஆழ்வார்க்கடியானும்
ஆர்வத்துடன் எழுந்துபோய் இளவரசரின்
கட்டிலுக்குப் பக்கத்தில் கீழே உட்கார்ந்தார்கள்.
இளவரசர் பின்வருமாறு சொல்லத்
தொடங்கினார்:- "நான் சிறு
பையனாயிருந்தபோது ஒரு சமயம் காவேரி
நதியில் என் பெற்றோர்களுடன் படகில்
போய்க்கொண்டிருந்தேன். என் தமையனும் என்
தமக்கையும்கூட அச்சமயம் படகில்
இருந்தார்கள். அவர்கள் ஏதோ
பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். நான் மட்டும்
காவேரி நதியின் நீர் சுழித்து ஓடுவதையும், அந்த
சுழிகளில் சிலசமயம் கடம்ப மலர்கள்
அகப்பட்டுக்கொண்டு சுழல்வதையும்
கவனித்துக்கொண்டிருந்தேன். அந்தச் சின்னஞ்
சிறிய பூக்கள் அப்படிச் சுழலில் அகப்பட்டுத்
தவிப்பதைப் பார்த்து எனக்கு வேதனை
உண்டாகும். சில சமயம் படகின் ஓரமாகக்
குனிந்து தவிக்கும் கடம்ப மலர்களை நீர்ச்
சுழல்களிலிருந்து எடுத்து விடுவேன். அப்படி
எடுத்துவிட்ட ஒரு சமயத்தில் தவறித் தண்ணீரில்

விழுந்துவிட்டேன். தலை குப்புற
விழுந்தபடியால் திணறித் திண்டாடிப்
போனேன்!

"காவேரியின் அடி மணலில் என் தலை இடித்த
உணர்ச்சி இப்போதும் என் நினைவில்
இருக்கிறது. பிறகு வேகமாக ஓடிய தண்ணீர்
என்னை அடித்துத் தள்ளிக்கொண்டு போனதும்
நினைவிருக்கிறது. எங்கேயோ வெகுதூரத்தில்
பலருடைய கூக்குரல்களின் சத்தம் கேட்பது
போலிருந்தது. மூச்சுத்திணறத் தொடங்கியது.
சரி, காவேரி நதி நம்மைக் கடலில் கொண்டு
போய்த் தள்ளிவிடப் போகிறது என்று
நினைத்துக்கொண்டேன். பெற்றோர்களும்,
தமக்கையும், தமையனும் நம்மைக் காணாமல்
எவ்வளவு துன்பப்படுவார்கள் என்ற நினைவு
உண்டாயிற்று. அந்தச் சமயத்தில் யாரோ
என்னை இரு கைகளாலும் வாரி அணைத்து
எடுத்தது போலிருந்தது. அடுத்த கணத்தில்
தண்ணீருக்கு மேலே வந்துவிட்டேன். தலை,
கண், மூக்கு, வாய் எல்லாவற்றிலிருந்தும்
தண்ணீர் வழிந்து கொண்டிருந்தது. ஆயினும்

என்னை வாரி எடுத்துக் காப்பாற்றிய கைகள்
என் கண்ணுக்குத் தெரிந்தன. பிறகு அந்தக்
கரங்களுக்குரியவரின் முகத்தையும் பார்த்தேன்.
சில கணநேரந்தான் என்றாலும் அந்த முகம் என்
மனத்தில் பதிந்துவிட்டது. இதற்கு முன்
எப்போதோ பார்த்த முகமாகவும் தோன்றியது.
ஆனால் இன்னார் என்பதாகத் தெரியவில்லை. "

"பின்னர் அந்தக் கைகள் வேறு யாரிடமோ
என்னைக் கொடுத்தன. மறுகணம் நான் படகில்
இருந்தேன். தாய், தந்தை, தமக்கை, தமையன்
எல்லோரும் என்னைச் சுற்றிக் கொண்டார் ெகள்.
அவர்களுடைய துயரமும், பரிவும், பரிவும்,
அன்பும், ஆதரவும் என் கவனத்தை முழுவதும்
கவர்ந்துவிட்டன. சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு
என்னைத் தண்ணீரிலிருந்து எடுத்துக்
காப்பாற்றியது யார் என்பதைப்பற்றிக் கேள்வி
எழுந்தது. ஒருவரையொருவர் கேட்டுக்
கொண்டார்கள்; என்னையும் கேட்டார்கள்.
நானும் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தேன். அந்தத்
தெய்வீகமான முகத்தை எங்கும் காணவில்லை.
ஆகையால் கேள்விக்கு மறுமொழி சொல்ல

முடியாமல் விழித்தேன். கடைசியில் எல்லாருமாகச் சேர்ந்து காவேரி அம்மன்தான் என்னைக் காப்பாற்றியிருக்க வேண்டும் என்று தீர்மானித்தார்கள். நான் நதியில் விழுந்து பிழைத்த தினத்தில் ஆண்டுதோறும் காவேரி அம்மனுக்குப் பூஜை போடவும் ஏற்பாடு செய்தார்கள். ஆனால் என் மனத்தில் மட்டும் திருப்தி ஏற்படவில்லை. என்னைக் காப்பாற்றியது காவேரி அம்மனாயிருந்தாலும் சரி, வேறு மானிட ஸ்திரீயாயிருந்தாலும் சரி என் மனத்தில் பதிந்திருந்த அவளுடைய திருமுகத்தை இன்னொரு தடவை தரிசிக்க வேண்டும் என்ற தாபம் என் மனத்தில் குடிகொண்டு விட்டது. காவேரி நதிப்பக்கம் போகும் போதெல்லாம் 'திடீரென்று அத்தேவி நீரிலிருந்து எழுந்து எனக்குத் தரிசனம் தரமாட்டாளா?" என்ற ஆசையுடன் அங்குமிங்கும் பார்ப்பேன். நாளாக ஆக, அவள் ஒரு மானிட ஸ்திரீயாகவே இருக்கலாம் என்ற எண்ணம் வலுப்பட்டது. ஆகையால் எந்தத் திருவிழாவுக்குப் போனாலும் அங்கே கூடியுள்ள மூதாட்டிகளின் முகங்களையெல்லாம் நான்

ஆர்வத்தோடு உற்றுப் பார்ப்பது வழக்கம். சில காலத்துக்குப் பிறகு அப்படிப் பார்ப்பது அவ்வளவு நல்ல வழக்கமன்று என்பதை உணர்ந்தேன் வருஷம் ஆக ஆக மறுபடியும் அந்தத் தெய்வ முகத்தைத் தரிசிக்கலாம் என்ற ஆசையை இழந்து விட்டேன்.

"சுமார் ஒரு வருஷத்துக்கு முன்னால் நமது தென்திசைப் படைகளின் மாதண்ட நாயக ாகி நான் இங்கு வந்து சேர்ந்தேன். அதற்கு முன்பே சேநாபதி பூதி விக்கிரம கேசரி இலங்கையில் பல பகுதிகளைப் பிடித்திருந்தார். இந்த அநுராதபுரம் பல தடவை கைமாறி, அப்போது மறுபடியும் மகிந்தன் படைகளின் வசத்தில் இருந்தது.

இந்நகரை நம் வீரர்கள் முற்றுகையிட்டிருந்தார்கள். முற்றுகை நடந்துகொண்டிருந்த சமயத்தில் நான் இலங்கையின் பல பகுதிகளையும் பார்த்துத் தெரிந்து கொள்ள விரும்பினேன். பொறுக்கி எடுத்த ஆயிரம் வீரர்களை என்னுடன் சேநாபதி அனுப்பி வைத்தார். நம் சைன்யத்தின் வசப்பட்டிருந்த எல்லாப் பகுதிகளுக்கும், காடு

மேடு, மலை நதி ஒன்றும் விடாமல் போய், அந்தந்தப் பிரதேசங்களின் இயல்பை நான்கு தெரிந்துகொண்டு வந்தேன். இந்த இலங்கைத் தீவையொட்டிக் கடலில் பல சிறிய தீவுகள் உண்டு என்பது உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும். அந்தத் தீவுகளுக்கும் போய்ப் பார்த்து வந்தேன். இப்படிச் சுற்றி வருகையில் ஒரு சமயம் இந்த நகரத்துக்கு வடக்கே சில காத தூரத்தில் காட்டின் மத்தியில் தாவடி போட்டுக் கொண்டு தங்கியிருந்தோம். நாங்கள் தங்கியிருந்த இடத்தின் பக்கத்தில் 'யானை இறவு'த் துறை இருந்தது. அங்கே இலங்கைக்குக் கிழக்கேயுள்ள கடலும் மேற்கேயுள்ள கடலும் மிக நெருங்கி வந்து ஒரு குறுகிய கால்வாயின் மூலம் ஒன்று சேருகின்றன. அந்தத் துறையின் வழியாகச் சில சமயம் யானைக் கூட்டங்கள் இலங்கையின் வடபகுதிக்குச் செல்லுவது வழக்கமாம். ஆகையால் அந்த இடத்துக்கு 'யானை இறவு' என்று பெயர் வந்ததாகச் சொல்லுகிறார்கள். நாங்கள் அங்கே தங்கியிருந்த சமயத்தில் ஒரு விசித்திரமான சம்பவம் நிகழ்ந்தது. இரவு நேரங்களில் தாவடிக்குச் சமீபத்தில் ஒரு

புலம்பல் குரல் கேட்டது. அது மனிதக் குரலா, பட்சியின் குரலா, விலங்கின் குரலா என்று முதலில் தெரியவில்லை, கேட்பவர்கள் ரோமம் சிலிர்க்கும் படி ான சோகம் அதில் தொனித்தது. முதலில், தாவடியின் ஓரத்தில் இருந்த வீரர்கள் காதில் விழுந்தது. அதை அவர்கள் பொருட்படுத்தாமல் இருந்தார்கள். பிறகு, பாசறையைச் சுற்றிலும் பல இடங்களிலும் கேட்டது. என்னிடத்திலும் சிலர் வந்து சொன்னார்கள். நான் அதை இலட்சியம் செய்யவில்லை. 'பேய் பிசாசு என்று பயப்படுகிறீர்களா? அப்படியானால் ஊருக்குத் திரும்பிப் போய் அம்மா மடியில் பயமின்றிப் படுத்துத் தூங்குங்கள்!' என்றேன். இதனால் அவர்களுக்கு ரோஷம் வந்துவிட்டது. அப்படி ஓலமிடுகிற குரல் மனிதக் குரலா, விலங்கின் குரலா அல்லது பிசாசின் குரலா என்று தெரிந்து கொள்ளத் தீர்மானித்தார்கள். ஓலம் வந்த இடத்தை நோக்கி ஓடிப் போய் பார்த்தார்கள். அவர்கள் அருகில் நெருங்கியதும், அந்தக் குரலுக்குரிய உருவம் ஓடத் தொடங்கியது. அது ஒரு பெண்ணின் உருவம் போலத்

தோன்றியது.ஆனால் அந்த உருவத்தை
இவர்களால் பிடிக்க முடியவில்லை. அதற்குப்
பிறகும் அந்த ஓலம் நிற்காமல் அடிக்கடி
கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

"முதலில் அதை நான் லட்சியம்
செய்யாமல்தானிருந்தேன். ஆனால் என்னுடைய
வீரர்களுக்கு இதைத் தவிர வேறு பேச்சே
இல்லாமற் போய்விட்டது. உண்மையிலேயே
சிலர் பயப் பிராந்தி கொண்டு விட்டார்கள்.
அதன் பேரில் மர்மம் இன்னதென்பதைக்
கண்டறியத் தீர்மானித்தேன். ஒரு நாள் இரவு
அந்த ஓலம் வந்த திசையை நோக்கி, நானும் சில
வீரர்களும் சென்றோம். புதர் மறைவிலிருந்து
ஒரு ஸ்திரீ உருவம் வெளிப்பட்டது. ஒரு
கணநேரம் எங்களைப் பார்த்துவிட்டுத் திகைத்து
நின்றது. மறுபடி ஓடத்தொடங்கியது.
எல்லாருமாக துரத்திச் சென்றால் அந்த
உருவத்தைப் பிடிக்க முடியாது என்று என்
மனத்திற்குள் ஒரு குரல் கூறியது. எனவே,
மற்றவர்களை 'நில்லுங்கள்' என்று சொல்லி
நிறுத்திவிட்டு, நான் மட்டும் தொடர்ந்து

ஓடினேன். ஒரு தடவை அந்த உருவம் திரும்பிப் பார்த்தது. தனி ஆளாக நான் வருவதைப் பார்த்து என்னை வரவேற்கும் பாவனையில் காத்துக்கொண்டிருந்தது. இப்போது எனக்கும் திகிலாகத்தான் போய்விட்டது. ஒரு வினாடி நேரம் தயங்கி நின்றேன். மறுபடி நெஞ்சை உறுப்படுத்திக்கொண்டு முன்னால் சென்று அந்தப் பெண் உருவத்தை நெருங்கினேன். நிலா வெள்ளச்சம் அவள் முகத்தில் நன்றாக விழுந்தது. தெய்வீகமான அம்முகத்தில் புன்னகை அரும்பியிருந்தது. அந்தக் கணத்தில் எனக்கு நினைவு வந்துவிட்டது. காவேரி அம்மன் இவள்தான்! என்னை வெள்ளம் அடித்துப் போகாமல் எடுத்துக் காப்பாற்றிய தெய்வ மங்கை இவள்தான்!... சற்று நேரம் பிரமை பிடித்தவன் போல் அவள் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். பிறகு, "தாயே! நீ யார்! இங்கே எப்போது வந்தாய்? எதற்காக வந்தாய்? உன்னை எத்தனையோ காலமாக நான் தேடிக்கொண்டிருந்தேனே? என்னைப் பார்க்க விரும்பினால் நேரே என்னிடம்

வருவதற்கென்ன? இந்தத் தாவடியைச் சுற்றி ஏன் வட்டமிடுகிறாய்? ஏன் புலம்புகிறாய்?" என்று அலறினேன். அந்த மாதரசி மறுமொழி சொல்லவில்லை. மீண்டும் மீண்டும் நான் கேட்டும் பயனில்லை. சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் அவளுடைய கண்களில் கண்ணீர் பெருகத் தொடங்கியது. அந்தக் கண்ணீர் என் நெஞ்சைப் பிளந்தது. அவள் ஏதோ சொல்ல முயன்றாள் என்று தோன்றியது. ஆனால் வார்த்தை ஒன்றும் வெளிவரவில்லை. உருத்தெரியாத சப்தம் ஏதோ அவள் தொண்டையிலிருந்து வந்தது. அப்போது சட்டென்று எனக்குத் தெரிந்துவிட்டது. அவள் பேசும் சக்தியில்லாத ஊமை என்று. அப்போது நான் அடைந்த வேதனையைப் போல் என்றும் அடைந்ததில்லை. இன்னது செய்வதென்று தெரியாமல் நான் செயலற்று நின்றேன். அந்த ஸ்திரீ சட்டென்று என்னைக் கட்டித் தழுவி உச்சி மோந்தாள். அவள் கண்ணீர்த் துளிகள் என் தலையில் விழுந்தன. உடனே, அடுத்த கணத்திலேயே, என்னை விட்டுவிட்டு ஓடினாள். திரும்பிப் பார்க்கவும் இல்லை. நானும் அவளைத் தொடர்ந்து செல்ல முயலவில்லை.

பாசறைக்குச் சென்றதும் என்னை ஆவலோடு சூழ்ந்து கொண்டு கேட்ட வீரர்களிடம், 'அவள் பேயும் அல்ல; பிசாசும் அல்ல; சாதாரண ஸ்திரீதான்! வாழ்க்கையில் ஏதோ பெருந்துயரத்தினால் சித்த பிரமை கொண்டிருக்கிறாள். மறுபடியும் அவள் வந்தால் அவளைத் தொடர்ந்து போய்த் தொந்தரவு செய்யாதீர்கள்?" என்று கண்டிப்பாகக் கட்டளையிட்டேன்.

"மறுநாள் முழுதும் அங்கிருந்து தாவடியைக் கிளப்பிக் கொண்டு போய்விடலாமா என்ற யோசனை அடிக்கடி எனக்குத் தோன்றி வந்தது. ஆனாலும் முடிவு செய்யக்கூடவில்லை. ஒரு வேளை மறுபடியும் அந்த ஸ்திரீ வரக்கூடும் என்ற ஆசை மனத்திற்குள் இருந்தது. இத்தகைய யோசனையிலேயே பொழுதும் போய்விட்டது; இரவு வந்தது. நான் எதிர்பார்த்தது வீண் போகவில்லை. தாவடிக்கு அருகில் அந்த ஓலக் குரல் கேட்டது. நான் மற்ற வீரர்களிடம் என்னைப் பின்தொடர்ந்து வரவேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டுக் குரல் கேட்ட இடத்தை

நோக்கிப் போனேன். அந்தப் பெண்ணரசி
என்னை முதலாவது நாள் மாதிரியே
புன்னகையுடன் வரவேற்றாள். சிறிது நேரம்
என்னை உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருதாள்.
ஏதோ சொல்ல முயன்றாள் எனக்கு
விளங்கவில்லை.

"பிறகு என் கையைப் பிடித்து
அழைத்துக்கொண்டு போனாள். அவளுடன்
போவதற்கு எனக்குக் கொஞ்சம்கூடத் தயக்கம்
உண்டாகவில்லை. காட்டு வழியில்
போகும்போது முள் செடிகளின் கிளைகள்
என்மீது படாதவண்ணம் அவள் விலக்கி
விட்டுக்கொண்டு போனது என் நெஞ்சை
உருக்கியது. கொஞ்ச தூரம் போனபிறகு ஒரு
குடிசை தென்பட்டது. அந்தக் குடிசைக்குள் ஓர்
அகல் விளக்கு மினுக்கு மினுக்கு என்று
எரிந்தது. அந்த வெளிச்சத்தில் அங்கே
படுத்திருந்த கிழவன் ஒருவனைக் கண்டேன்.
அவன் நோயாகப் படுத்திருந்தான் என்பதைத்
தெரிந்து கொண்டேன். அவன் உட ன்பெல்லாம்
பொறுக்க முடியாத குளிரினால்

நடுங்குவதுபோல் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது.
அவன் உடம்பையே சில சமயம் தூக்கித் தூக்கிப்
போட்டது. பற்கள் கிட்டிப் போயிருந்தன.
கண்கள் சிவந்து தணல்களைப் போல் அனல்
வீசின. ஏதேதோ உருத் தெரியாத
வார்த்தைகளை அவன் பிதற்றிக்
கொண்டிருந்தான்...

"உங்களுக்கு நினைவில் இருக்கிறதா? இன்று
பாதாளக் குகையில் நாம் பார்த்த மஹா போதி
விஹாரத்தில் ஒரு பிக்ஷு நடுங்கிக்
கொண்டிருந்தாரல்லவா? அவர் பேரில்
தேவர்கள் ஆவிர்ப்பவித்திருந்ததாகச்
சொன்னார்கள் அல்லவா? அப்போது எனக்குக்
காட்டின் மத்தியில் குடிசையில் பார்த்த கிழவன்
ஞாபகம் வந்தது. அந்தப் பிக்ஷுவின் பேரில்
தேவர்கள் ஆவிர்ப்பவித்திருக்கிறார்களா
அல்லது நடுக்கு ஜூரம் என்ற கொடிய நோய்
ஆவிர்ப்பவித்திருக்கிறதா என்ற சந்தேகம்
ஏற்பட்டது. அதைப்பற்றி நான்
பிரஸ்தாபிக்கவில்லை. ஏன் பிரஸ்தாபிக்க
வேண்டும்? ஏன் அந்தப் பக்திமான்களின்

நம்பிக்கையைக் கெடுக்கவேண்டும்? இந்த வருஷத்தில் இந்தப் பெரஹாரத் திருவிழா நடப்பதற்கு அனுமதி கொடுத்தேனே, ஒரு விதத்தில் பெரிய தவறு செய்துவிட்டேன் என்று தோன்றுகிறது. ஏற்கெனவே பாதிக்கு மேல் அழிந்து போயிருக்கும் இந்தப் புரதான நகரத்திற்குக் குளிர்காய்ச்சலும் வந்து விட்டால் என்ன கதி ஆவது? மிச்சமிருக்கும் ஜனங்களும் இங்கிருந்து ஓட வேண்டியதுதான்..."

இவ்வாறு சொல்லி அருள்மொழிவர்மர் ஏதோ யோசனையில் ஆழ்ந்தார். சற்றுப் பொறுத்துப் பார்த்துவிட்டு வந்தியத்தேவன் "ஐயா! இந்த நகரம் எப்படியாவது போகட்டும். குடிசையில் பிறகு என்ன நடந்தது? சொல்லுங்கள்!" என்றான்.

"குடிசையில் ஒன்றும் நடக்கவில்லை; அந்த மாதரசி நான் அதிக நேரம் அங்கு நிற்கக் கூடாது என்று கருதினாள் போலிருக்கிறது. உடனே என் கையைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு வெளியில் வந்து விட்டாள். பிறகு சில

சமிக்ஞைகள் மூலம், தான் சொல்ல
விரும்பியதைச் சொன்னாள். அவள் சொல்ல
விரும்பியது என்னவென்பதை என் மனம்
தெரிந்து கொண்டுவிட்டது. 'இந்தப் பிரதேசத்தில்
இருக்கவேண்டாம். இங்கே இருந்தால் இந்தக்
குளிர் காய்ச்சல் நோய் வந்துவிடும். உடனே
இங்கிருந்து தாவடியைப் பெயர்த்துக்கொண்டு
போய் விடு!" என்று அவள் சமிக்ஞைகளின்
மூலமாகச் சொல்லி என்னையும்
தெரிந்துகொள்ளச் செய்துவிட்டாள். என் பேரில்
அவளுக்குள்ள அளவில்லாத அன்பின்
காரணமாகவே இந்த எச்சரிக்கை செய்ததாகவும்
அறிந்து கொண்டேன். தெய்வத்தின்
எச்சரிக்கையாகவே அதை எடுத்துக் கொண்டு
அன்றிரவே தாவடியை அங்கிருந்து
கிளப்பும்படி கட்டளையிட்டேன்.
என்னுடனிருந்த வீரர்களுக்கும் அது
மகிழ்ச்சியை உண்டாக்கிற்று. அந்தப்
பயங்கரமான ஓலக் குரலை இனிக் கேட்க
வேண்டாம் என்று எண்ணி அவர்கள்
உற்சாகமடைந்தார்கள்..."

பக்க தலைப்பு

முப்பத்தெட்டாம் அத்தியாயம்
சித்திரங்கள் பேசின!

இளவரசர் சட்டென்று கதையை நிறுத்திவிட்டு,
உங்களுக்கு ஏதாவது காலடிச் சப்தம் காதில்
விழுந்ததா?" என்று கேட்டார்.

கதையில் முழுக் கவனம் செலுத்தியிருந்த
தோழர்கள் இருவரும் தங்களுக்கு ஒன்றும்
கேட்கவில்லை என்றார்கள்.

ஆழ்வார்க்கடியான் சற்று நிதானித்துவிட்டு;
"நாம் உட்கார்ந்திருக்குமிடம் முன்னைவிட
இப்போது உஷ்ணமாயிருக்கிறதே!" என்றான்.

"ஏதோ புகை நாற்றங்கூட வருகிறது!" என்றான் வந்தியத்தேவன்.

"ஐயா! இந்த இடத்தில் அபாயம் ஒன்றுமில்லையே?" என்று ஆழ்வார்க்கடியான் கவலையுடன் கேட்டான்.

"அபாயம் ஏதாவது இருந்தால் காவேரியம்மன் கட்டாயம் வந்து எச்சரிப்பாள். கவலை வேண்டாம்!" என்று இளவரசர் கூறி மேலும் தொடர்ந்து சொன்னார்.

"அந்த இடத்தைவிட்டு உடனே தாவ ியைக் கிளப்பிக் கொண்டு புறப்பட்டோம். அப்படியும் நமது வீரர்களில் பத்துப் பேருக்குக் குளிர் காய்ச்சல் வந்துவிட்டது. அம்மம்மா! அந்தக் காய்ச்சல் மிகப் பொல்லாதது. எப்பேர்ப்பட்ட வீரனையும் கோழையாக்கிவிடும்.

உடம்பெல்லாம் போரில் காயம் பட்டும் கலங்காதவர்கள் மூன்று நாள் காய்ச்சலில் மனம் தளர்ந்து 'ஊருக்குப் போக வேண்டும்' என்று சொல்ல ஆரம்பித்து விடுவார்கள். சோழர்களின்

குலதெய்வமான துர்க்கா பரமேஸ்வரிதான் அந்த ஊமை ஸ்திரீயின் உருவத்தில் வந்து எங்களை அங்கிருந்து புறப்படச் செய்தாள் என்று கருதினேன். அதற்குப் பிறகும் தேவி என்னைக் கைவிட்டுவிட வில்லை. நான் போகுமிடங்களுக்கெல்லாம் அவளும் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருந்தாள். வன விலங்குகள், மலைப் பாம்புகள், மறைந்திருந்த எதிரிகள் - இத்தகைய பல ஆபத்துக்களிலிருந்து என்னைக் காப்பாற்றினாள். திடீரென்று எப்படித் தோன்றுவாளோ, அப்படியே மறைந்து விடுவாள். சில நாளைக்குள் அந்தத் தேவியுடன் முகபாவத்தினாலும் சைகைகளினாலும் பேசும் சக்தியை நான் பெற்றுவிட்டேன். பெரும்பாலும் அவள் உள்ளத்தில் நினைப்பதெல்லாம் என் நெஞ்சம் தெரிந்து கொண்டு விடும். அது மட்டுமல்ல; அம்மாதரசியைக் கண்ணால் பார்க்காமலேயே அவள் பக்கத்தில் எங்கேயோ இருக்கிறாள் என்பதை நான் அறிந்து கொள்வேன். இப்போது கூட...நல்லது; நீங்கள் உடனே சென்று உங்கள் படுக்கையில் படுத்துக் கொள்ளுங்கள். தூக்கம் வாராவிட்டாலும்

தூங்குவதுபோல் இருங்கள்! சீக்கிரம்!" என்றார் இளவரசர்.

அவ்விதமே இருவரும் சென்று படுத்துக் கொண்டார்கள். கண்களை மூடிக்கொள்ளவும் முயன்றார்கள். ஆனால் அவர்களை மீறிய ஆவலினால் கண்ணிமைகள் மூடிக்கொள்ள மறுத்தன.

பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே நிலா வெள்ளச்சம் வந்த பலகணியின் அருகில் ஓர் உருவம் வந்து நின்றது.வீதிய ில் இடிந்து விழுந்த மாளிகைக்கு எதிரில் பார்த்த அதே ஸ்திரீயின் உருவந்தான்.மிக மெல்லிய 'உஷ்' என்ற சத்தம் அங்கிருந்து வந்தது.

அருள்மொழிவர்மர் எழுந்து பலகணி ஓரமாகச் சென்றார். வெளியில் நின்ற உருவம் ஏதோ சமிக்ஞை செய்தது.

இளவரசர் அந்த அறையில் படுத்திருந்த தன் தோழர்களைச் சுட்டிக் காட்டினார். சமிக்ஞை பாஷையில் அதற்கும் ஏதோ மறுமொழி

கிடைத்தது. உடனே அருள்மொழிவர்மர் தோழர்கள் இருவரையும் தன்னை தொடர்ந்து வரும்படி சொல்லிவிட்டு அம்மாளிகையிலிருந்து வெளியேறினார். அந்த மூதாட்டி சென்ற வழியில் மூவரும் மெளனமாக நடந்தார்கள். இருபுறமும் மரங்கள் அடர்ந்து இருள் சூழ்ந்திருந்த பாதையில் அவர்கள் வெகுதூரம் சென்ற பிறகு திடீரென்று நிலா வெளிச்சத்தில் ஒரு அதிசயமான காட்சியைக் கண்டார்கள். கரிய பெரிய யானைகள் பலவரிசையாக நின்று, பிரமாண்டமான ஸ்தூபம் ஒன்றைக் காவல் புரிந்து கொண்டிருந்தன. அதைப் பார்த்ததும் வந்தியத்தேவனுடைய மூச்சு நின்றுவிடும் போலிருந்தது. அந்த மூதாட்டியோ சிறிது தயங்காமல் யானைக் கூட்டத்தை நோக்கி நடந்தாள்.

ஆழ்வார்க்கடியான், வந்தியத்தேவன் காதோடு, "அந்த யானைச் சிலைகள் எவ்வளவு தத்ரூபமாக இருக்கின்றன பார்த்தாயா?" என்று சொன்ன பிறகுதான், வந்தியத்தேவனுடைய திகைப்பு நீங்கியது. ஆயினும் அவனுடைய

வியப்பு நீங்கியபாடில்லை.

ஒன்றோடொன்று நெருக்கி இடித்துக்கொண்டு
நின்று, அந்த மலை போன்ற ஸ்தூபத்தைத்
தாங்கிக் கொண்டிருப்பது போல்
அமைக்கப்பட்டிருந்த யானைச் சிலை
ஒவ்வொன்றுக்கும் இரண்டு நீண்ட தந்தங்கள்
இருந்தன. அவ்விதம் வரிசையாக நின்ற
நூற்றுக்கணக்கான யானைகளில்
ஒன்றையொன்றுக்கு மட்டும் ஒரு தந்தம் ஓடிந்து
போயிருந்தது. அந்த யானை அருகில் அவள்
சென்றாள். அதன் காலடியில் கிடந்த பெரிய
கருங்கல்லை அகற்றினாள். அகற்றிய இடத்
ில் ஒரு படிக்கட்டு காணப்பட்டது. அதன்
வழியாக அவள் இறங்கிச் செல்ல,
மற்றவர்களும் பின் தொடர்ந்தார்கள்.
படிக்கட்டில் இறங்கிச் சிறிது தூரம் குறுகலான
வழியில் சென்றதும் ஒரு மண்டபம்
காணப்பட்டது. அதில் இரண்டு பெரிய அகல்
விளக்குகள் எரிந்து கொண்டிருந்தன.

விளக்குகளில் ஒன்றைத் தூண்டிவிட்டு அந்த

முதாட்டி கையில் எடுத்துக் கொண்டாள். இளவரசரை மட்டும் தன்னுடன் வரும்படி சமிக்ஞையினால் தெரிவித்தாள். மற்ற இருவரும் இதைப்பற்றி முதலில் சிறிது கவலை கொண்டார்கள். ஆனால் அந்த முதாட்டி விளக்கைத் தூக்கிப் பிடித்து அந்த மண்டபச் சுவர்களில் உள்ள சித்திரங்களைத்தான் இளவரசருக்குக் காட்டுகிறாள் என்று தெரிந்ததும் அவர்களுடைய கவலை ஓரளவு நீங்கியது.

இளவரசர் அம்மண்டபச் சுவரில் பார்த்த சித்திரங்கள் ஏதோ ஒரு கதையில் நிகழ்ந்த சம்பவங்களை வரிசைக் கிரமமாகக் கூறும் தொடர் சித்திரங்களாகத் தோன்றின. புத்த பகவானின் பூர்வ அவதாரக் கதைகளைப் புத்த விஹாரங்களில் சித்திரித்திருக்கும் முறைப்படி இச்சித்திரங்களும் அமைந்திருந்தன. ஆனால் இவை புத்தரின் அவதார நிகழ்ச்சிகளைக் குறிப்பிடவில்லை. ஒரு மானிடப் பெண்ணின் கதையையே சித்திரித்திருந்தது அந்தச் சித்திரப் பெண்ணின் முகத்தோற்றம் ஏறக்குறைய இப்போது விளக்குப் பிடித்துக் காட்டிய

முதாட்டியின் முகத்தை ஒத்திருந்தது. ஆகவே இந்த ஊமை ஸ்திரீ தன்னுடைய வரலாற்றையே சித்திரங்களாக எழுதியிருக்கிறாள் என்று இளவரசர் இலகுவாகத் தெரிந்து கொண்டார்.

அவற்றில் முதலாவது சித்திரம் கடல் சூழ்ந்த தீவில் ஓர் இளம் பெண் தன்னந்தனியாக நிற்பதையும் அவளுடைய தகப்பனார் கட்டுமரம் ஏறி மீன் பிடித்துக்கொண்டு வருவதையும் காட்டியது. பின்னர், அந்தப் பெண் காட்டு வழியே சென்றாள். ஒரு மரத்தின் கிளைமீது ஓர் இளைஞன் உட்கார் நதிருந்தான். அவன் இராஜ குமாரனைப் போலிருந்தான். அந்த மரத்தின்மீது ஒரு கரடி ஏறிக் கொண்டிருந்தது. இராஜகுமாரன் அதைக் கவனியாமல் வேறு திசையில் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அந்தப் பெண் கூச்சலிட்டுவிட்டு ஓடினாள். கரடி அப்பெண்ணைத் துரத்தியது. மரத்தின் மேலிருந்த இளைஞன் குதித்து வந்து கரடியின் மேல் வேலை எறிந்தான். கரடிக்கும் அவனுக்கும் துவந்த யுத்தம் நடந்தது. அந்தப்

பெண் தென்னை மரம் ஒன்றின்மீது சாய்ந்து
கொண்டு கரடிக்கும் இளைஞனுக்கும் நடந்த
சண்டையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.
கடைசியில் கரடி இறந்து விழுந்தது. இளைஞன்
அந்தப் பெண்ணை நெருங்கி வந்தான்.
அவளுக்குத் தன் நன்றியைத் தெரிவித்தான்.
ஆனால் அவள் மறுமொழி சொல்லாமல்
கண்ணீர் விட்டாள். பிறகு அவள் ஓடிப்போய்த்
தன் தந்தையை அழைத்து வந்தாள். வந்த
வலைஞன் தன் பெண் பேச முடியாத ஊமை
என்பதைத் தெரிவித்தான். இராஜகுமாரன்
முதலில் வருத்தப்பட்டான். பிறகு வருத்தம்
நீங்கி அவளுடன் சிநேகம் செய்துகொண்டான்.
காட்டு மலர்களைக் கொய்து மாலை தொடுத்து
அவள் கழுத்தில் போட்டான். இருவரும் கை
கோத்துக்கொண்டு காட்டில் திரிந்தார்கள்.

ஒருநாள் பெரிய மரக்கலம் ஒன்று அந்தத் தீவின்
சமீபம் வந்தது. அதிலிருந்து பல வீரர்கள்
இறங்கி வந்தார்கள். இராஜ குமாரனைக்
கண்டுபிடித்து அவனுக்கு வணக்கம்
செலுத்தினார்கள். அவனை மரக்கலத்துக்கு

வரும்படி வருந்தி அழைத்தார்கள்.

இராஜகுமாரன் அந்தப் பெண்ணுக்கு ஆறுதல் கூறி விடை பெற்றுக்கொண்டான். கப்பலில் ஏறிச்சென்றான். அந்தப் பெண் அவன் போனபிறகு ரொம்பவும் வருத்தப்பட்டுக் கண்ணீர் பெருக்கினாள். அதை அவள் தகப்பன் பார்த்தான். ஒரு படகில் அவளை ஏற்றிக் கொண்டு கடல் கடந்து சென்றான். கலங்கரை விளக்கம் ஒன்றை அடைந்து கரையில் இறங்கினான். அங்கே ஒரு குடும்பத்தார் தகப பனையும் மகளையும் வரவேற்றார்கள். எல்லாருமாக மாட்டு வண்டியில் ஏறிப் பிரயாணம் போனார்கள். கோட்டை மதில் உள்ள ஒரு பட்டணத்தை அடைந்தார்கள். அங்கே அரண்மனை மேன்மாடத்தில் இராஜகுமாரன் தலையில் கிரீடத்துடன் நின்றான். அவனைச் சூழ்ந்து ஆடை அலங்காரங்கள் புனைந்த பலர் நின்றார்கள். அதைப் பார்த்த இந்த இளம் பெண்ணின் மனம் கலங்கியது. அவள் ஒரே ஓட்டமாக ஓடினாள். கடற்கரையை அடைந்தாள். கலங்கரை விளக்கத்தின் மேலேறிக் கீழே குதித்தாள். அலைகள் அவளைத் தாங்கிக்

கொண்டன. படகில் வந்த ஒருவன் அவளைத் தூக்கிப் படகில் ஏற்றிக் காப்பாற்றினான். அவளைப் பேய் பிடித்திருக்கிறதென்று எண்ணி ஒரு கோயிலில் கொண்டு போய் விட்டான். கோயில் பூசாரி அவளுக்கு விபூதி போட்டு வேப்பிலை அடித்தான்.

யாரோ ஒரு பெரியராணி சுவாமி தரிசனம் செய்ய அந்தக் கோயிலுக்கு வந்தாள். பூசாரி அந்தப் பெண்ணைப்பற்றி ராணியிடம் சொன்னான். ராணி கர்ப்பந் தரித்திருந்தாள். அந்தப் பெண்ணும் தன்னைப்போலவே கர்ப்பவதி என்று அறிந்தாள். பல்லக்கில் ஏற்றிக்கொண்டு அரண்மனைக்கு அழைத்துப் போனாள். அரண்மனைத் தோட்டத்தில் அந்தப் பெண்ணுக்கு இரண்டு குழந்தைகள் பிறந்தன. ராணி வந்து இரண்டு குழந்தைகளில் ஒன்றைத் தான் வளர்ப்பதாகச் சொன்னாள். முதலில் வலைஞர் பெண் அதை மறுத்தாள். பிறகு யோசித்துப் பார்த்தாள். இரண்டு குழந்தைகளுமே அரண்மனையில் வளரட்டும் என்று தீர்மானித்தாள். குழந்தைகளை

விட்டுவிட்டு நள்ளிரவில் ஒருவரிடமும் சொல்லிக் கொள்ளாமல் ஓடிப்போய் விட்டாள். வெகுகாலம் காட்டில் திரிந்து கொண்டிருந்தாள். ஆனால் குழந்தைகளைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆசை அடிக்கடி வந்துவிடும். ஆற்றங்கரை ஓரமாக வந்து மரங்களின் மறைவில் ஒளிந்திருப்பாள். படகில் ராஜாவும் ராணியும் குழந்தைகளும் வருவார்கள். தூரத்திலிருந்தபடி யே பார்த்துவிட்டுப் போய்விடுவாள். ஒரு சமயம் ஒரு குழந்தை படகிலிருந்து தவறி விழுந்து விட்டது. அதை யாரும் கவனிக்கவில்லை. இவள் நீரில் மூழ்கிக் குழந்தையை எடுத்துக்கொடுத்தாள். உடனே மீண்டும் நதி வெள்ளத்தில் மூழ்கிச் சென்று அக்கரையை அடைந்து காட்டில் மறைந்து விட்டாள்.

இவ்வளவு நிகழ்ச்சிகளும் காவிக் கோட்டினால் தத்ரூப சித்திரங்களாக அச்சுவரில் வரையப்பட்டிருந்தன, இளவரசர் அருள்மொழிவர்மர் அளவில்லா ஆர்வத்துடனும் அதிசயத்துடனும்

அச்சித்திரங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு வந்தார். கடைசிச் சித்திரம் வந்ததும் இளவரசர், "நதியிலிருந்து காப்பாற்றப்பட்ட சிறுவன்நான்; காப்பாற்றியவள் நீ!" என்று சமிக்ஞையாகச் சுட்டிக்காட்டினார். அந்த மூதாட்டி இளவரசரைக்கட்டி அணைத்துக் கொண்டு உச்சி மோந்தாள்.

பின்னர் அந்த மண்டபத்தின் இன்னொரு மூலைக்கு இளவரசரை அழைத்துச் சென்றாள். அங்கே எழுதியிருந்த சில சித்திரங்களைக் காட்டினாள். அவை அவளுடைய வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகள் அல்ல. இளவரசருக்கு நேரக்கூடிய அபாயங்களைப் பற்றி அச்சித்திரங்களின் மூலமாகவும் சமிக்ஞைகளின் மூலமாகவும் எச்சரிக்கை செய்தாள்.

இவ்வளவையும் வந்தியத்தேவனும் ஆழ்வார்க்கடியானும் மண்டபத்தின் ஓரத்தில் நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். நந்தினியின் முகத்தையும் இந்த ஊமை ஷ்திரீயின் முகத்தையும் வந்தியத்தேவன்

அடிக்கடி ஒப்பிட்டுப் பார்த்தான், அவன் மனத்தில் பற்பல எண்ணங்கள் உதித்தன; பற்பல சந்தேகங்கள் தோன்றின. அவற்றைக் குறித்துப் பேச அது சந்தர்ப்பம் அன்று எனப் பேசாதிருந்தான். யானைச் சிலைகள் பாதுகாத்த அந்தரங்க மண்டபத்திலிருந்து அவர்கள் வெளியேவந்தார்கள். மூதாட்டி அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு அந்த ஷ்தூபத்தின் சிகரத்தை நோக்கி ஏறினாள். அவளுடைய தேக வலிமையைக் குறித்து ற்றவர்கள் அதிசயித்தார்கள். வந்தியத்தேவனுக்கு மிகவும் களைப்பாயிருந்தது. ஆயினும் வெளியில் சொல்லாமல் ஏறினான்.

பாதி ஸ்தூபம் ஏறியதும் நின்று பார்த்தார்கள். நகரத்தின் ஓரிடத்தில் தீயின் ஜுவாலை கொழுந்து விட்டு எரிந்து கொண்டிருந்தது. "ஆகா! மகாசேன சக்கரவர்த்தியின் புராதன மாளிகை தீப்பற்றி எரிகிறது!" என்றார் இளவரசர்.

"நாம் படுத்திருந்த இடமா?"

"அதுவேதான்!"

"அங்கே நாம் படுத்துத் தூங்கியிருந்தால்...?"

"நாமும் ஒரு வேளை அக்கினி பகவானுக்கு உணவாகியிருப்போம்!"

"அதுதான் நாம் படுத்திருந்த அரண்மனை என்று இத்தனை தூரத்திலிருந்தபடி எதனால் சொல்கிறீர்கள்?"

"மண்டபத்துக்குள்ளே நான் பார்த்த சித்திரங்கள் என்னுடன் பேசின."

"எங்களுக்குக் கேட்கவில்லையே?"

"அதில் ஒன்றும் அதிசயமில்லை சித்திரங்கள் ஒரு தனி பாஷையில் பேசும். அந்த பாஷை தெரிந்தவர்களுக்குத்தான் அவற்றின் பேச்சு விளங்கும்."

"அந்தச் சித்திரங்கள் தங்களுக்கு இன்னும் என்ன தெரிவித்தன?"

"என் குடும்ப சம்பந்தமான பல இரகசியங்களைச் சொல்லின. இந்த இலங்கைத் தீவை விட்டு உடனே போய் விடும்படியும் தெரிவித்தன!..."

"சித்திரங்களின் பாஷை வாழ்க! வைஷ்ணவரே! என் கட்சி ஜெயித்தது!" என்றான் வந்தியத்தேவன்.

"இளவரசே! சித்திரங்கள் அத்துடன் நிறுத்தவில்லை. 'இலங்கையில் உள்ளவரையில் கூரையின் கீழ்ப்படுக்க வேண்டாம். வீடுகளின் ஓரமாக நடக்க வேண்டாம். மரங்களின் அடியில் போகவேண்டாம்' என்றும் சொல்லவில்லையா?" என்றான் ஆழ்வார்க்கடியான்.

"சரியாகச் சொன்னீர்! உமக்கு எப்படித் தெரிந்தது?"

"தங்களுக்குச் சித்திரங்களின் பாஷை தெரியும். அடியேனுக்கு அபிநய பாஷை தெரியும். தங்கள் குல தெய்வம் தங்களிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது அத்தெய்வத்தின் அபிநய முகபாவங்களைக் கவ ித்துக் கொண்டிருந்தேன்!" என்றான் ஆழ்வார்க்கடியான்.

"சந்தோஷம்; இரவு இன்னும் ஒரு ஜாமந்தான் மிச்சமிருக்கிறது. இந்த ஸ்தூபத்தின் உச்சியில் ஏறி சிறிது நேரமாவது படுத்துத் தூங்கிவிட்டுப் பொழுது விடிந்ததும் புறப்படுவோம்" என்றார் அருள்மொழிவர்மர்.

மறுநாள் உதயத்தில் சூரிய கிரணங்கள் சுளீர் என்று அடித்து வந்தியத்தேவனைத் தூக்கத்திலிருந்து எழுப்பின. முதலாவது நாளிரவு நடந்த உண்மையான நிகழ்ச்சிகள் போதாவென்று சதிகாரர்களும், தீ வைப்பவர்களும், ஊமைகளும், செவிடர்களும், மரத்தில் ஏறும் கரடிகளும், பேய் பிசாசுகளும்,

புத்த பிகஷுக்களும், மணி மகுடங்களும் ஒரே குழப்பமாக வந்தியத்தேவனுடைய கனவிலேயும் வந்து துன்புறுத்தினார்கள். சூரிய வெளிச்சத்தில் அவையெல்லாம் மாயக் கனவுகளாகி மறைந்தன. குழப்பமும் பீதியும் பறந்தன.

இளவரசரும், ஆழ்வார்க்கடியானும் முன்னதாக எழுந்து பிரயாணத்துக்கு ஆயத்தமாகியிருப்பதை வந்தியத்தேவன் கண்டான். அவனும் அவசரமாக ஆயத்தமானான். மூன்று பேரும் ஸ்தூப சிகரத்திலிருந்து இறங்கினார்கள். நடுவீதிகளின் வழியாகவே நடந்து சென்று மகாமேகவனத்தை நோக்கிச் சென்றார்கள். அந்த நந்தவனத்தின் மத்தியிலேதான் புராதனமாக ஆயிரத்தைநூறு வயதான, மிகவும் புனிதத்தன்மை வாய்ந்த போதி விருட்சம் இருந்தது.

பிக்ஷுக்களும், பிக்ஷுக்களல்லாத பக்தர்கள் பலரும் போதி விருட்சத்தை வலம் வந்தும், மலர்களைச் சொரிந்தும் வணங்கிக்

கொண்டிருந்தார்கள். இளவரசர் அருள்மொழிவர்மரும் அந்தப் போதி விருட்சத்துக்கு வணக்கம் செலுத்தினார். "உலகத்தில் இராஜ்யங்களும், இராஜ்யங்களை ஆண்ட மன்னர்களும் மறைந்து போய் விடுவார்கள். ஆனால் தர்மம் என்றென்றைக்கும் நிலைத்து நிற்கும் என்பதற்கு இந்தப் போதி விருட்சம் நிதர்சனமாயிருக்கிறது!" என்று இளவரசர் ற்ற இருவரையும் பார்த்துக் கூறினார்.

இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டே சுற்றுமுற்றும் பார்த்தார். ஒரு மூலையில் மூன்று குதிரைகள் பிரயாணத்துக்கு ஆயத்தமாக நின்றன. மூன்று குதிரைகளையும் பிடித்துக்கொண்டு மூன்று பேர் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

இளவரசர் அங்கே சென்றதும் அவர்கள் மூவரும் முக மலர்ந்து மரியாதையுடன் வணங்கினார்கள். இளவரசர் அவர்களை ஏதோ கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டார். வந்தியத்தேவனைப் பார்த்து "இராத்திரி எரிந்தது நாம் படுத்திருந்த மகாசேனரின்

அரண்மனைதான்! நாமும் அதில் எரிந்து போய் விட்டோமோ என்று இவர்கள் பயந்து கொண்டிருந்தார்கள். நம்மை உயிரோடு பார்த்ததும் இவர்களுக்குச் சந்தோஷம் தாங்கமுடியவில்லை!"

ஆயிரத்தைநூறு வயதான அரசமரம் இன்னும் நிற்பது என்னமோ உண்மைதான். ஆனால் தர்மம் செத்துப்போய் எத்தனையோ நாளாகிவிட்டது!" என்று சொன்னான் வந்தியத்தேவன். "இனி ஒரு தடவை அவ்விதம் சொல்லாதே! நான் ஒரு உயிரோடியிருக்கும்போது தர்மம் எப்படிச் சாகும்?" என்றான் ஆழ்வார்க்கடியான். மூன்றுபேரும் குதிரைகள் மீது ஏறிக்கொண்டு புறப்பட்டார்கள். அநுராதபுர நகரத்தின் வடக்கு வாசல் வழியாக வெளியேறினார்கள். திருவிழாக்கூட்டம் இன்னமும் நகரிலிருந்து நாலபுறமும் 'ஜேஜே' என்று சென்று கொண்டிருந்தபடியால் இவர்களை யாரும் கவனிக்கவில்லை.

அநுராதபுரத்துக்கு வட கிழக்கில் ஒரு காத தூரத்தில் மகிந்தலை என்னும் சிறிய பட்டணம் இருந்தது. "அசோக சக்கரவர்த்தியின் குமாரர் மகிந்தர் முதன்முதலில் இந்த ஊரிலேதான் வந்திறங்கிப் புத்த மதத்தை உபதேசிக்கத் தொடங்கினார்! எப்படிப்பட்ட பாக்கியசாலி அவர்! ஆயுதத் தாங்கிப் படைகளை அழைத்துக்கொண்டு நாடு கவர்வதற்கு அவர் போகவில்லை. கொலைகாரர்களிடம் சிக்காமல் ஒளிந்து மறைந்து திரிய வேண்டிய அவசியமும் அவருக்க ஏற்படவில்லை!" என்றார் அருள்மொழிவர்மர்.

"அவருக்குக் கொடுத்து வைத்திருந்தது அவ்வளவுதான்!" என்று சொன்னான் வந்தியத்தேவன்.

இளவரசர் நகைத்தார். "நீர் எப்போது என்னைவிட்டுப் பிரியவே கூடாது. நீர் பக்கத்தில் இருந்தால் எப்படிப்பட்ட கஷ்டமும் சந்தோஷமாகி விடும்!" என்றார் இளவரசர்.

"அதேமாதிரி எப்படிப்பட்ட சந்தோஷமும்
கஷ்டமாகி விடும்!" என்றான்
ஆழ்வார்க்கடியான்.

இச்சமயத்தில் சாலையில் அவர்களுக்கு
எதிர்ப்பக்கத்தில் ஒரு புழுதிப் படலம் தெரிந்தது.
பல குதிரைகள் நாலு கால் பாய்ச்சலில் வரும்
சத்தமும் கேட்டது. சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம்
சிறிய குதிரைப் படை ஒன்று கண்ணுக்குத்
தெரிந்தது. குதிரை வீரர்கள் கையில் பிடித்திருந்த
வேல் முனைகள் காலை வெய்யிலில்
பளபளவென்று ஜொலித்தன. "ஐயா!
உறையிலிருந்து கத்தியை எடுங்கள்!" என்று
எச்சரித்தான் வந்தியத்தேவன்.

[பக்க தலைப்பு](#)

முப்பத்தென்பதாம் அத்தியாயம்
"இதோ யுத்தம்!"

வந்தியத்தேவன், "உறையிலிருந்து கத்தியை எடுங்கள்!" என்று சொன்ன உடனே, இளவரசர் "இதோ எடுத்துவிட்டேன்!" என்று பட்டாக் கத்தியை உருவி எடுத்தார். அதே சமயத்தில் வந்தியத்தேவனும் உறையிலிருந்து கத்தியை எடுத்தான். அவை பிரம்மாண்டமான ராட்சதக் கத்திகள். அநுராதபுரத்துப் போதி விருட்சத்தின் அருகில் குதிரைகளுடன் வந்து நின்றவர்கள் அந்தக் கத்திகளையும் கொடுத்துவிட்டுச் சென்றார்கள்.

இளவரசர் குதிரையிலிருந்து கீழே குதித்து, "வா இறங்கி! உன்னுடைய அதிகப் பிரசங்கத்தை என்னால் பொறுத்துக் கொண்டிருக்க முடியாது! இங்கேயே ஒரு கை பார்த்துவிட்டுத்தான் போகவேண்டும்!" என்று கடுமையாகக் கூறியதும், வந்தியத்தேவன் திகைத்துப் போனான். இது விளையாட்டா, விளையா என்று அவனுக்குத் தெரியவில்லை. எனினும் ஂ

இளவரசர் குதிரையிலிருந்து பூமியில் இறங்கி
விட்ட படியால் அவனும் இறங்க
வேண்டியதாயிற்று.

"என்ன ஐயா! ஏன் தயங்குகிறீர்! நேற்றிரவு
என்னை நீர் அவமானப்படுத்தப் பார்த்தீர்
அல்லவா? உம்முடைய பாட்டன் வீட்டு
அரண்மனை முற்றத்தில் என் பாட்டன்மார்கள்
வந்து காத்திருந்தார்கள் என்று
சொல்லவில்லையா? அவர்களிடையே குடை,
சிவிகை ஆகியவற்றைப் புலவர்கள்
தட்டிக்கொண்டு போவதைப் பார்த்துப்
பொருமினார்கள் என்று கூறவில்லையா? அதை
நினைத்துப் பார்க்கப் பார்க்க எனக்குப் பொறுக்க
முடியவில்லை இரண்டில் ஒன்று
தீர்த்துக்கட்டிவிட்டுத்தான் இங்கிருந்து
புறப்படவேண்டும்!" என்று சொல்லிக்கொண்டு
இளவரசர் இரண்டு கையினாலும் தமது
பட்டாக்கத்தியின் அடியைப் பிடித்து
சுழற்றிக்கொண்டே வந்தியத்தேவனிடம்
அணுகினார்.

ஆம்; அது சாதாரண கத்தி அன்று என்பதாகச் சொன்னோமே? எவ்வளவு பலசாலியானாலும் அதை ஒரு கையினால் தூக்கி நிறுத்துவதே பெரிய காரியம். இரண்டு கையினாலும் பிடித்துக் கொண்டால்தான் கத்தியைச் சுழற்றவும் எதிரியைத் தாக்கவும் முடியும்.

இளவரசர் அவ்விதம் இரு கையினாலும் கத்தியைச் சுழற்றியபோது அவரைப் பார்த்தால் அரண்மனையில் சுகபோகங்களில் வளர்ந்த கோமள சபாவம் படைத்த ராஜகுமாரனாகத் தோன்றவில்லை. பழைய காலத்து வீராதி வீரர்களான பீமனையும், அர்ச்சுனனையும், அபிமன்யுவையும் போல் விளங்கினார். இன்னும் திருமேனியில் தொண்ணூற்றாறு புண்சுமந்த விஜயாலய சோழரையும், யானை மேல் துஞ்சியவரான இராஜாதித்த தேவரையும் ஒத்து, அவர்களுடைய வழியில் வந்தவர் தாம் என்பதை ஞாபகப்படுத்துமாறு வீர கம்பீரத் தோற்றத்துடன் திகழ்ந்தார்.

வந்தியத்தேவனும் இரண்டு கையினாலும்

கத்தியைப் பிடித்துச் சுழற்றத் தொடங்கினான்.
ஆரம்பத்தில் அவனுடைய மனத்தில்
குழப்பமும் தயக்கமும் குடி ாண்டிருந்தன.
போகப் போக, மனம் திடப்பட்டது. வீர வெறி
மிகுந்தது. எதிரி தன் போற்றுதலுக்கு உரிய
இளவரசர் என்பது மறந்தது. எதற்காக இந்தச்
சண்டை என்னும் எண்ணமும் மறைந்தது.
எதிரியின் கையில் சுழலும் கத்தி ஒன்றே
அவனது கண்முன் நின்றது. அக்கத்தியினால்
தாக்கப்படாமல் தான் தப்புவது எப்படி, அதைத்
தட்டி எறிந்து விட்டு எதிரியைக்
காயப்படுத்துவது எப்படி என்ற ஒரே
விஷயத்தில் அவன் கவனமெல்லாம்
பதிந்திருந்தது.

கத்திகள் சுழலும் வேகமும் அவை ஒன்றின்
மேல் ஒன்று மோதி 'டணார்', டணார், என்ற
ஒலியை எழுப்பும் வேகமும் முதலில்
சவுக்ககாலத்தில் தொடங்கி, மத்திம காலத்தைத்
தாண்டி, துரித காலத்துக்கு வந்தன.
இளவரசருடைய காரியம் முதலில்
ஆழ்வார்க்கடியானுக்கும் விளங்கவில்லை.

ஆனாலும், அதில் ஏதோ ஒரு நோக்கம் இருக்கவேண்டும் என்று அவன் கருதினான். வருகிறவர்களைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்கும், அவர்கள் இன்னார் என்று தெரிந்து கொண்டு அதற்கேற்ப நாம் செய்ய வேண்டியதை நிர்ணயிப்பதற்கும் அது ஓர் உபாயமாயிருக்கலாம். ஆகவே அந்த இரு வீரர்களுடைய குதிரைகளையும் சாலை மத்தியில் குறுக்கே நிற்கும்படி விட்டு, அவற்றின் தலைக் கயிறுகளைப் பிடித்துக் கொண்டு ஆழ்வார்க்கடியான் காத்திருந்தான்.

சாலையில் எதிர்ப்புறமிருந்து வந்து கொண்டிருந்த குதிரை வீரர்கள் நெருங்கி வந்தார்கள். அவர்களுக்கு மத்தியில் புலிக் கொடி பறந்து கொண்டிருந்ததைப் பார்த்ததும் ஆழ்வார்க்கடியானுடைய கவலை நீங்கியது. வருகிறவர்கள் நம்மவர்கள் தான். ஆனால் யாராயிருக்கும்?

அவர்களில் முன்னால் வந்த கட்டியக்காரர்கள் அந்த விஷயத்தைப் பறையறைந்து

அறிவித்தார்கள். "ஈழத்துப் போரில் மகிந்தனைப் புறங்கண்ட இலங்கைப் படைகளின் சேநாதிபதி வைகையாற்றுப் போரில் வீர பாண்டியன் தலை கொண்ட கொடும்பாளூர்ப் பெரிய வேளாற்பூதி விக்கிரம கேசரி மகாராஜா விஜயமாகிறார்! பராக்!" என்று ஒரு இடி முழக்கக் குரல் ஒலித்தது. "பல்லவ குலத் தோன்றல் - வைகைப் போரில் வீர பாண்டியன் தலை கொண்ட வீராதி வீரர் - வடபெண்ணைப் போரில் வேங்கிப் படையை முறியடித்த பராக்கிரம பூபதி - பார்த்திபேந்திர வர்மர் விஜயமாகிறார்! பராக்" என்ற இன்னொரு இடி முழக்கக் குரல் ஒலித்தது.

இப்படிக்கட்டியம் கூறியவர்களுக்குப் பின்னால் சுமார் முப்பது குதிரை வீரர்கள் வந்தார்கள். அவர்களுள் நடுநாயகமாகக் கம்பீரமான வெள்ளைப் புரவிகளின் மீது சேநாதிபதி பெரிய வேளாரும், பார்த்திபேந்திரனும் வீற்றிருந்தார்கள். குதிரை வீரர்களைத் தொடர்ந்து அம்பாரியுடன் ஒரு பெரிய யானை வந்தது.

இன்னும் சிறிது தூரத்துக்குப் பின்னால்வந்த
காலாட் படை புழுதிப் படலத்தின்
மங்கலடைந்து காணப்பட்டது. முன்னால் வந்த
குதிரை வீரர்கள் வழியில் ஏற்பட்ட தடையினால்
அதிருப்தி அடைந்தவர்களாகத்
தோன்றினார்கள். "யார் அது?", "விலகு!", "வழி
விடு!" என்று சில குரல்களும் கேட்டன. பின்னர்
அக்கூட்டத்தின் 'கசமுச கசமுச' என்ற இரகசியப்
பேச்சு வார்த்தைகளும் "ஓஹோ!" "ஆஹா!",
என்ற வியப்பொலிகளும் எழுந்தன. வீரர்கள்
குதிரைகள் மீதிருந்தது குதித்தார்கள். கத்திச்
சண்டை போட்டவர்களைச் சூழ்ந்து கொண்டு
நின்றார்கள்.

பூதி விக்கிரம கேசரியும்,
பார்த்திபேந்திரனுங்கூடக் குதிரை மீதிருந்து
பூமியில் இறங்கிவிட்டார்கள். வீரர்களின்
முன்னணியில் வந்து நின்றார்கள்.

பார்த்திபேந்திரன் படபடத்தான் விக்கிரம
கேசரியிடம், "பார்த்தீர்களா? வல்லத்தானைப்
பற்றி நான் சொன்னது உண்மையா, இல்லையா?"

சுத்த அதிகப் பிரசங்கி! இளவரசரிடமே தன் கைவரிசையைக் காட்டத் தொடங்கிவிட்டான். இதை நாம் பார்த்துக்கொண்டு சும்மா இருப்பதா?... " என்று தன் கையிலிருந்த கத்தியை ஓங்கி ான்.

பூதி விக்கிரம கேசரி அவனுடைய கையைப் பிடித்துத் தடுத்தார். "கொஞ்சம் பொறுங்கள், பார்க்கலாம்! என்ன அற்புதமான கத்திப்போர்! இந்த மாதிரி பார்த்து எத்தனையோ நாள் ஆயிற்று" என்றார். சற்றுப் பின்னால் வந்த காலாள் வீரர்கள் - சமார் முந்நூறு பேர் - அவர்களும் வந்து சேர்ந்தார்கள். வட்ட வடிவமாக நின்று வேடிக்கை பார்க்கலானார்கள்.

இதற்குள் யானைமேல் அம்பாரியிலிருந்து ஒரு பெண் கீழே இறங்கினாள். குதிரைகளுக்கும், வீரர்களுக்கும் இடையிடையே அவள் புகுந்து வந்து வேடிக்கை பார்த்த வட்டத்தின் முன்னணியில் நின்று கொண்டாள். அவளுடைய முகத்தில் அச்சமயம் குடிக்கொண்டிருந்த கிளர்ச்சியை இப்படியென்று

சொல்ல முடியாது. கத்திகள் அங்குமிங்கும்
பாய்ந்த போது அவளுடைய கண் விழிகளும்
பாய்ந்தன. போரிட்டவர்கள் அப்படியும்
இப்படியும் குதித்தபோது அவளை அறியாமல்
அவளுடைய இடை துவண்டு அப்படியும்
இப்படியும் ஆடியது. சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம்
அவள் தன் கூந்தலில் செருகியிருந்த காம்புடன்
கூடிய நீலோத்பல மலரை எடுத்துக்கொண்டாள்.
அதை இப்படியும் அப்படியும் சுற்றிச் சுழற்றத்
தொடங்கினாள். கத்திகள் சுழன்ற தாளத்துக்கு
இசைய அவளுடைய கையிலிருந்த பூவின்
தண்டு சுழன்றது. இந்தப் பெண் யார் என்று
வாசகர்களுக்கு நாம் சொல்ல வேண்டியதில்லை.
ஆம்; பூங்குழலியை அவர்கள் மறந்திருக்க
முடியாதல்லவா?

சிறிது நேரம் வரையில் அவளுடைய
முகத்துக்கும் எதிரே இளவரசர் முகம்
தெரியும்படியாக அவ்வீரர்கள் நின்று
போரிட்டனர். கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நகர்ந்து
பாதி விட்டம் சுற்றி வந்தனர். கடைசியில்
வந்தியத்தேவனுடைய முகம் பூங்குழலியின்

முகத்துக்கு எதிராக வந்தது. இடையிடையே
வந்தியத்தேவனுடைய கண்கள் சுற்றிலும்
பெருகி வந்த வீரர் கூட்டத்தைக் கவனித்து
வந்தன. அப்போது பூங்குழலியையும் ார்த்து
விட்டன. திடீரென்று அந்தப் பெண்ணைப்
பார்த்த வியப்பினால் ஒரு கணம் அவன் கவனம்
சிதறியது. அந்த ஒரு கண நேரமே
இளவரசருக்குப்
போதுமாயிருந்தது. வந்தியத்தேவனுடைய
கத்தியின்மீது தேவேந்திரனுடைய
வஜ்ராயுதத்தைப் போல் இளவரசரின் கத்தி
தாக்கியது. வாணர்குல வீரன் தடுமாறினான்.
அவனுடைய கைப்பிடியிலிருந்து நழுவிப்
பட்டாக் கத்தி கீழே விழுந்தது.

சுற்றிலும் கூடியிருந்தவர்கள் அச்சமயம்
எழுப்பிய ஆரவாரம் அலை கடலின் ஓசையை
ஒத்திருந்தது. அவ்வளவு ஆரவாரத்தையும்
மீறிக்கொண்டு ஓர் இளம் பெண்ணின்
உற்சாகமான சிரிப்பொலி கேட்டது.
வந்தியத்தேவன் கீழே விழுந்த கத்தியை
மீண்டும் எடுப்பதற்குப் பிரயத்தனம் செய்தான்.

இதற்குள் இளவரசர் பாய்ந்து சென்று அவனைக் கட்டித் தழுவிக் கொண்டார்.

"நீர் என்னுடைய வாளுக்குத் தோற்கவில்லை. வாளுக்கு வாள் சமமான லாகவத்துடன் போரிட்டீர். ஆனால் ஒரு பெண்ணின் கண் வாளுக்குத் தோற்றீர்! இதில் அவமானம் ஒன்றுமில்லை. எல்லாருக்கும் நேரக்கூடியதுதான்!" என்றார்.

வந்தியத்தேவன் அதற்கு ஏதோ சமாதானம் சொல்ல ஆரம்பித்தான். அதற்குள் சேனாபதி பூதி விக்கிரம கேசரியும் பார்த்திபேந்திரனும் அவர்களை நெருங்கி வந்து விட்டார்கள்.

"இளவரசே! இந்தப் பிள்ளையை நான்தான் தங்களிடம் அனுப்பினேன்! இவன் ஏதாவது தவறாக நடந்து கொண்டு விட்டானா? கொஞ்ச நேரம் கதிகலங்கிப் போய்விட்டோம்!" என்றார்.

"ஆம், தளபதி! இவருடைய ஏச்சை என்னால் பொறுக்க முடியவில்லை. இலங்கையில் யுத்தம் நடக்கிறது என்றார்களே, யுத்தம் எங்கே? யுத்தம்

எங்கே?' என்று கேட்டு, என்னைத்
துளைத்துவிட்டார். இதோ யுத்தம்!" என்று
காட்டினேன்!" இவ்வாறு இளவரசர் கூறியதும்
சுற்றியிருந்தவர்கள் அனைவரும் மறுபடியும்
ஆரவாரம் செய்தார்கள்.

சேநாதிபதி வந்தியத்தேவனுடைய அருகில்
வந்து அவன் ஁துகில் தட்டிக்கொடுத்தார்.
"அப்பனே! இம்மாதிரி கத்திச் சண்டை பார்த்து
எத்தனையோ நாள் ஆயிற்று! இளவரசருக்குச்
சரியான துணைவன் நீ! சில சமயம் அவருக்கு
இப்படித்தான் திடீர் திடீர் என்று தோள் தினவு
எடுக்கும்! 'குஞ்சரமல்லன்' என்று பெயர் பெற்ற
பராந்தக சக்கரவர்த்தியின் வம்சத்தில் பிறந்தவர்
அல்லவா? அவருடன் நேருக்கு நேர் நின்று
சண்டை பிடிக்க முடியாதவர்கள் அவருடன்
நெடுநாள் சிநேகமாயிருக்க முடியாது!" என்றார்.

இதற்குள் இளவரசர் பார்த்திபேந்திர பல்லவரின்
சமீபமாகச் சென்று, "ஐயா! தாங்கள் என்னைத்
தேடி வந்திருக்கிறீர்கள் என்று
கேள்விப்பட்டேன். தங்களைச்

சந்திப்பதற்காகவே விரைந்து வந்தேன்.
காஞ்சியில் தமையனார் செளக்கியமா? என்
பாட்டனார் எப்படியிருக்கிறார்?" என்று
கேட்டார்.

"தமையனாரும் பாட்டானாரும் தங்களுக்கு
மிகவும் முக்கியமான செய்தி
அனுப்பியிருக்கிறார்கள். இலங்கைக்கு வந்து
தங்களைக் கண்டுபிடிப்பதற்கே நாலெந்து
தினங்களாகிவிட்டன.இனி ஒரு கணமும்
தாமதிப்பதற்கில்லை..." என்று பார்த்திபேந்திரன்
கூறுவதற்குள் இளவரசர்.

"முக்கியக் காரியமாக இல்லாவிட்டால்
தாங்களே புறப்பட்டு வருவீர்களா? இனி ஒரு
கணமும் தாமதிக்க வேண்டியதில்லை.
இப்போதே செய்தியைத் தெரிவிக்க வேணும்!"
என்றார்.

இச்சமயம் அவர்கள் சமீபத்தில் வந்த
சேனாதிபதி பெரிய வேளார், "நடுச்சாலையில்
இத்தனை பேருக்கு நடுவிலே ஒன்றும்

பேசமுடியாது. அதோ ஒரு பாழும் மண்டபம் தெரிகிறதே! அங்கே போகலாம்! நல்ல வேளையாக இந்த இலங்கையில் பாழும் மண்டபத்துக்குக் குறைவு கிடையாது!" என்றார். சாலைக்கு அப்பால் கொஞ்ச தூரத்திலிருந்து பாழும் மண்டபத்தை நோக்கி அனைவரும் போனார்கள்.

பக்க தலைப்பு

நாற்பதாம் அத்தியாயம்
மந்திராலோசனை

போகும்போத வந்தியத்தேவன் ஆழ்வார்க்கடியானை நெருங்கி, "இது என்ன, இளவரசர் இப்படிச் செய்கிறார்? அன்று திடீரென்று குத்துச் சண்டை போட்டார்; இன்று

கத்திச் சண்டையில் இறங்கினார்.

சொல்லிவிட்டாவது சண்டையை ஆரம்பிக்கக் கூடாதா? இளவரசருடைய சிநேகம் மிகவும் ஆபத்தாயிருக்கும் போலிருக்கிறதே!" என்றான்.

இளவரசர் இதைக் கேட்டுக் கொண்டே அவர்கள் பக்கத்தில், வந்து விட்டார்.

"ஆம், ஐயா! என்னுடைய சிநேகம் மிகவும் ஆபத்தானதுதான். நேற்றிரவே அது உமக்குத் தெரிந்திருக்குமே? ஆபத்துக்கு உள்ளாகாமல் இருக்க வேண்டுமானால் நான் இருக்குமிடத்திலிருந்து குறைந்தது பத்துக் காத தூரத்தில் இருக்கவேண்டும்!" என்றார்.

"இளவரசே அதற்காக நான் சொல்லவில்லை. தங்கள் பக்கத்திலிருந்து எந்தவித ஆபத்துக்கும் உட்படுவதற்கு நான் சித்தம். ஆனால் இப்படி நீங்கள் திடீர் திடீர் என்று..."

இப்போது வீர வைஷ்ணவன் குறுக்கிட்டு, "இது

தெரியவில்லையா தம்பி உனக்கு? எதிரே வருகிறவர்கள் யார் என்று தெரிந்து, அதற்குத் தக்கபடி காரியம் செய்வதற்காக இளவரசர் இந்த உபாயத்தைக் கையாண்டார்! வருகிறவர்கள். யாராயிருந்தாலும் கத்திச் சண்டையைக் கண்டால் கொஞ்சம் நின்று பார்ப்பார்கள் அல்லவா? என்றான்.

இளவரசர், "திருமலை சொல்வதும் சரிதான். என்னுடைய ஜாதக விசேஷமும் ஒன்று இருக்கிறது. என்னுடன் யாராவது சிநேகமாயிருந்தால் அவர்களுக்கு மற்றவர்களின் அசூயையும், பகைமையும் நிச்சயம் சித்திக்கும். அதற்காக, நான் யாருடைய சிநேகிதத்தையாவது விரும்பினால் அவர்களுடன் அடிக்கடி சண்டை பிடிப்பது வழக்கம். இதைப் பொருட்படுத்தாதவர்கள்தான் என்னுடைய சிநேகிதர்களாயிருக்க முடியும்!" என்றார்.

"அப்படியானால் சரி! இனிமேல் தாங்கள் சண்டையை ஆரம்பிப்பதற்குக் காத்திராமல்

நானே ஆரம்பித்துவிடுகிறேன். இளவரசே!
ங்களுக்குச் செய்தி கொண்டு வந்த நான் ஒரு
முக்கியமான செய்தியைச் சொல்ல
மறந்துவிட்டேன். அதை இப்போது சொல்லிவிட
விரும்புகிறேன்! சொல்லியே ஆகவேண்டும்.
தாங்கள் கேட்க விரும்பாவிட்டல், மறுபடியும்
கத்தியை எடுங்கள்!" என்றான் வந்தியத்தேவன்.

"வேண்டாம்! செய்தியைச் சொல்லுங்கள்,
கேட்கிறேன்."

"நம்மைச் சுற்றி நின்ற கூட்டத்தில் ஒரு பெண்
கையில் காம்புள்ள குமுத மலருடன் நின்று
கொண்டிருந்தாளே, அவளுடைய கண்வீச்சுக்கு
நான் தோற்றுவிட்டேன் என்று கூடத் தாங்கள்
சொல்லவில்லையா? அந்தப் பெண் யார்
தெரியுமா?"

"தெரியாது; அவளை நான் நன்றாய்ப்
பார்க்கவில்லை. பார்க்கும் வழக்கமும் எனக்குக்
கிடையாது."

"இளவரசே! அவள்தான் தங்களுக்கு ஒரு செய்தி சொல்லி அனுப்பினாள்; சொல்லத் தவறிவிட்டேன். எப்படிச் சொல்வது; தங்களைச் சந்தித்ததிலிருந்து தங்களுடன் துவந்த யுத்தம் செய்வதற்கும், தலையில் வீடு இடிந்து விழாமல் தப்புவதற்கும் சரியாயிருக்கிறதே! ஆகையால் சொல்லச் சரியான சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை. திடீரென்று அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்தபோது அவள் கூறிய செய்தியைச் சொல்லவில்லை என்ற நினைவு வந்தது. அப்போது சிறிது அசந்துவிட்டேன். அந்தச் சமயம் பார்த்து என் கத்தியைத் தட்டிவிட்டீர்கள்..."

"போகட்டும்; அந்தப் பெண் யார்? அவள் எதற்காக எனக்குச் செய்தி அனுப்ப வேண்டும்?"

"ஐயா! அவள்தான் பூங்குழலி."

"அழகான பெயர். ஆனால் நான் கேள்விப்பட்டதில்லை."

"ஐயா! 'சமுத்திரகுமாரி' என்ற பெயர்

நினைவிருக்கிறதா?"

"சமுத்திரகுமாரி - சமுத்திரகுமாரி - அப்படி ஒரு பெயரும் எனக்கு நினைவில் இல்லையே! அவளைப் பார்த்ததாகக்கூட ஞாபகம் இல்லையே!"

"தயவு செய்து கொஞ்சம் ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள். தங்களுக்கு நினைவில்லையென்றால் அந்தப் பெண்ணின் நெஞ்சு உடைந்துவிடும். க டிக் கரையில் தாங்கள் மரக்கலம் சேருவதற்காகப் படகில் ஏறச் சித்தமாயிருந்தீர்கள். அச்சமயம் ஒரு பெண் தன்னந் தனியாகப் படகு விட்டுக் கொண்டு கடலிலிருந்து கரைக்கு வந்தாள். தாங்கள் வியப்புடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தீர்கள். அவளும் நீங்கள் எல்லாரும் யார் என்று தெரிந்து கொள்வதற்காக நீங்கள் நின்ற இடத்துக்குச் சமீபமாக வந்தாள். 'இந்தப் பெண் யார்?' என்று தாங்கள் கலங்கரை விளக்கத் தலைவரைக் கேட்டீர்கள். அவர் "இவள் என் குமாரி" என்றார். தாங்கள் உடனே 'ஓகோ!

இவள் உமது குமாரியா? சமுத்திர குமாரி என்றல்லவா நினைத்தேன்!" என்றீர்கள். அதை அந்தப் பெண் மறக்காமல் நினைவு வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள். அந்தப் பெண்ணின் உதவியினால்தான் நான் கடல் கடந்து இலங்கைக்கு வர முடிந்தது..."

"நீர் சொன்ன பிறகு எனக்கும் இலேசாகக் கொஞ்சம் நினைவுக்கு வருகிறது. ஆனால் கோடிக்கரை சமுத்திர குமாரிக்கு இங்கே அநுராதபுரத்துக்குச் சமீபத்தில் என்ன வேலை? இவர்களுடன் எதற்காக வந்திருக்கிறாள்? ஒருவேளை உம்மைத் தேடிக்கொண்டா?..."

"இல்லை; அப்படி ஒருநாளும் இராது. என்னைத் தேடிவர நியாயம் இல்லை. யாரையாவது தேடி வந்திருந்தால் அது தங்களைத் தேடித்தான் இருக்கவேண்டும். எதற்காக என்று எனக்குத் தெரியாது!"

இப்படிச் சொல்லிக்கொண்டே வந்தியத்தேவன் சற்றுத் தூரத்தில் சேநாதிபதியின் பக்கத்தில்

வந்துகொண்டிருந்த பூங்குழலியைப் பார்த்தான்.
அவள் தலைகுனிந்த வண்ணம் நடந்தாள்.
ஆயினும் அவளுடைய கவனம், கருத்து
எல்லாம் இளவரசரிடமே இருக்கின்றன
என்பதை உணர்ந்துகொண்டான். சிறிது
நேரத்துக்குக்கொரு தடவை அவளுடைய
கடைக் கண் இளவரசரை நோக்குவதையும்
அறிந்தான். அச்சமயம் அவளைப் பற்றித்
தாங்கள் பேசுகிறோம் என்பதும்
உள்ளுணர்வினால் அவளுக்குத் தெரிந்திருக்க
வேண்டும். இல்லாவிடில் அப்படி அவள் க
ுனிந்த தலை நிமிராமல் நடப்பதற்கு யாதொரு
அவசியம் இல்லையே! அம்மம்மா! ஒரு
கணமும் பார்த்த திசையைப் பாராமல் ஓயாமல்
சலித்துக்கொண்டிருக்கும் கண்கள் அல்லவா
அவளுடைய கண்கள்!

மேற்கூரையில்லாமல் வேலைப்பாடான
கருங்கல் தூண்கள் மட்டும் நின்ற மண்டபத்தை
அவர்கள் அடைந்தார்கள். சுற்றிலும் ஓங்கி
வளந்திருந்த மரங்கள் அந்த மண்டபத்துக்கு
ஓரளவு நிழலை அளித்தன. மண்டபத்தின்

மத்தியில் ஒரு மேடான பீடமும் இருந்தது. அங்கே சென்று இளவரசரும் சேநாதிபதியும், பார்த்திபேந்திரனும் அமர்ந்தார்கள். வந்தியத்தேவனும், ஆழ்வார்க்கடியானும் சற்றுத் தள்ளி நின்றார்கள்.

இன்னொரு பக்கத்தில் ஒரு தூணின் மறைவில் பூங்குழலி நின்று கொண்டிருந்தாள். அங்கிருந்தபடி அவள் இளவரசரையும் வந்தியத்தேவனையும், பார்க்கக் கூடியதாயிருந்தது. அந்தக் கூரையில்லாத மண்டபத்தைச் சுற்றிலும் வீரர்கள் வியூகம் வகுத்ததுபோல் இரண்டு வரிசையாக நின்றார்கள். இன்னும் சற்றுத் தூரத்தில் குதிரைகளும், யானையும் நிறுத்தப்பட்டிருந்தன. இளவரசர் பார்த்திபேந்திரனைப் பார்த்து, "என் தமையனாரும், பாட்டனாரும் என்ன செய்தி சொல்லி அனுப்பியிருக்கிறார்கள்? கேட்க ஆவலாயிருக்கிறேன்!" என்றார்.

"இளவரசே! சோழ ராஜ்யம் பெரிய அபாயத்துக்குள்ளாகியிருக்கிறது. இது

தங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும்..."

"ஆம், ஐயா! சக்கரவர்த்தி நெடுநாளாக
நோய்ப்பட்டிருக்கிறார்..."

"அபாயம் அது மட்டுமல்ல; சாம்ராஜ்யத்துக்கே
பேரபாயம் நேர்ந்திருக்கிறது. பெரிய
அதிகாரங்களில் உள்ளவர்கள் துரோகிகளாகி
விட்டார்கள். சக்கரவர்த்திக்கும், பட்டத்து
இளவரசருக்கும், தங்களுக்கும் விரோதமாகச்
சதி செய்யத் தொடங்கி விட்டார்கள். தங்கள்
தமையனாருக்குப் பட்டம் இல்லை என்று
சொல்லிவிட்டுச் சிவபக்தி வேஷதாரியான
உருத்திராட்சப் பூன மதுராந்தகனுக்குப் பட்டம்
கட்டுவது என்றும் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள்.
பழுவேட்டரையர்களும், சம்புவரையர்களும்,
இரட்டைக் குடை இராஜாளியாரும்; மழபாடி
மழவரையரும்; மற்றும் இவர்களைப் போன்ற
வேறு பல துரோகிகளும் இந்தக் கூட்டுச் சதியில்
சேர்ந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் முயற்சி
பற்றி நாம் சிறிதும் கவலைப்பட
வேண்டியதில்லை. வடதிசைச் சைன்யமும்,

தென்திசைச் சைன்யமும் நம் வசத்தில்
இருக்கின்றன. திருக்கோவலூர்
மிலாடுடையாரும், கொடும்பாளூர்ப் பெரிய
வேளாரும் நம் பக்கம் இருக்கிறார்கள்.
இவர்களுடைய உதவிகளைக் கொண்டும்
சைன்யத்தின் துணைகொண்டும் துரோகிகளின்
சதியை ஒரு நொடியில் சின்னாபின்னப்படுத்தி
விடலாம். ஆனால் எதிரிகளுக்கு அதிக காலம்
இடங்கொடுத்து விடக் கூடாது. துரோகிகளின்
சூழ்ச்சியை முளையிலேயே கிள்ளி எறிந்து
விடவேண்டும். இப்படிப்பட்ட நிலைமை
ஏற்பட்டிருப்பதை முன்னிட்டுத் தங்களை
உடனே காஞ்சிக்கு அழைத்து வரும்படியாகத்
தங்கள் தமையனாரும், பாட்டனாரும் என்னை
அனுப்பி வைத்திருக்கிறார்கள். இச்சமயத்தில்
நீங்கள் சகோதரர்கள் இருவரும்
பிரிந்திருக்கலாகாது என்றும், ஒரே இடத்தில்
இருப்பது மிக அவசியம் என்றும் தங்கள்
பாட்டனார் கருதுகிறார். இன்னும், தங்கள்
தமையனாரின் உள்ளத்தில் இருப்பதையும்
சொல்லிவிட விரும்புகிறேன். அவருக்கு ஒரே
இடத்தில் இருந்து இராஜ்யம் ஆளுவதில்

விருப்பம் இல்லை. கடல் கடந்த
நாடுகளுக்கெல்லாம் கப்பலேறிச்
செல்லவேண்டுமென்றும் அந்த
நாடுகளையெல்லாம் வென்று சோழர்
புலிக்கொடியைப் பறக்கவிட வேண்டுமென்றும்
அவர் துடிதுடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்.
வடநாட்டுப் படையெடுப்புக்குப்
பழுவேட்டரையர்கள் முட்டுக்கட்டை
போட்டதிலிருந்து அவருடைய போர் வெறி
ஒன்றுக்குப் பத்து மடங்கு ஆகியிருக்கிறது.
ஆகையால் தாங் ள் காஞ்சி வந்து சேர்ந்ததும்
தஞ்சைக்குப் படையெடுத்துச் சென்று
சதிகாரர்களையெல்லாம் அதம் செய்து
ஒழித்துவிட்டுச் சோழ சிம்மாசனத்தில் தங்களை
அமர்த்தி முடி சூட்டி விட்டு..."

இத்தனை நேரம் கவனத்துடனும்
மரியாதையுடன் கேட்டு வந்த இளவரசர்
இப்போது தம் செவிகளைக் கையினால் மூடிக்
கொண்டு, "வேண்டாம்! அத்தகைய விபரீத
வார்த்தைகளைச் சொல்லாதீர்கள். சோழ
சிம்மாசனத்துக்கும் எனக்கும் வெகுதூரம்!"

என்றார்.

"தங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லையென்றால் நான் சொல்லவில்லை; அது தங்களுடைய தமையனார் இஷ்டம்; தங்கள் இஷ்டம். நீங்கள் சகோதரர்கள் விவாதித்துத் தீர்த்துக் கொள்ள வேண்டியது. ஆனால் சதிகாரர்களை ஒழிப்பதில் இரண்டு பேரும் ஒன்றுபட வேண்டியது அவசியம். உடனே தாங்கள் காஞ்சிக்குப் புறப்பட்டு வாருங்கள்.

பழுவேட்டரையர்களையும், சம்புவரையர்களையும் பூண்டோடு அழிப்போம். சிவபக்தி வேஷதாரியான மதுராந்தகனைச் சிவலோகத்துக்கே அனுப்பி வைப்போம். பிறகு தாங்களும் தங்கள் தமையனாரும் யோசித்து உசிதம்போல் முடிவு செய்யுங்கள்!" என்றான் பார்த்திபேந்திரன்.

"ஐயா! எல்லாம் நாமே முடிவு செய்ய வேண்டியதுதானா? என் தந்தை - சக்கரவர்த்தி - அவருடைய விருப்பம் இன்னதென்று நாம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டாமா? ஒரு வேளை

தாங்கள் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறீர்களா? என் தமையனருக்குத் தந்தையிடமிருந்து ஏதேனும் அந்தரங்கச் செய்தி வந்ததா...?"

"இளவரசே! இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் உண்மையைச் சொல்ல வேண்டியது அவசியம். மூடி மறைப்பதில் பயனில்லை. தங்கள் தந்தையின் விருப்பத்தை இச்சமயம் அறிந்துகொள்வது இயலாத காரியம். சக்கரவர்த்தி இப்போது சுதந்திர புருஷராயில்லை. பழுவேட்டரையர்களின் சிறையில் இருக்கிறார். அவர்களுடைய அனுமதியின்றி யாரும் சக்கரவர்த்தியைப் பார்க்க முடியாது; பேசவும் முடியா ு. அவருடைய விருப்பத்தைத் தெரிந்து கொள்வது எங்ஙனம்? தந்தையைக் காஞ்சிக்கு வரச் சொல்வதற்காகத் தங்கள் தமையனார் பெரு முயற்சி செய்தார். காஞ்சியில் பொன் மாளிகை கட்டினார். சக்கரவர்த்தி விஷயம் செய்து கிரஹப்பிரவேசம் செய்யவேண்டும் என்று அழைப்பு அனுப்பினார். ஆனால் சக்கரவர்த்தியிடமிருந்து மறு ஓலை

வரவில்லை..."

"என் தந்தை நோய்ப்பட்டிருப்பது நடக்க முடியாதவராயிருப்பதும் தெரிந்த விஷயந்தானே?"

"இளவரசே!" தங்கள் தந்தை - மூன்று உலகங்களின் சக்கரவர்த்தி - காஞ்சிக்குக் காலால் நடந்து வரவேண்டுமா? யானைகள் குதிரைகள் இல்லையா? வண்டி வாகனங்கள் இல்லையா? தங்க ரதங்களும் முத்துச் சிவிகைகளும் இல்லையா? தலையால் சுமந்து கொண்டு வருவதற்கு முடிசூடிய சிற்றரசர்கள் ஆயிரம் பதினாயிரம் பேர் போட்டி போட்டுக்கொண்டு வர மாட்டார்களா? காரணம் அதுவன்று; பழுவேட்டரையர்களின் துரோகந்தான் காரணம். தஞ்சை அரண்மனை இப்போது சக்கரவர்த்தியின் சிறையாக மாறிவிட்டது... இளவரசே! தங்கள் தந்தையின் உயிரைக் காப்பாற்ற விரும்பினால் உடனே புறப்பட்டு வாருங்கள்!"

இந்த வார்த்தைகள் இளவரசரின் உள்ளத்தைக் கலக்கி விட்டன என்பது நன்றாகத் தெரிந்தது. அவருடைய களை பொருந்திய முகத்தில் முதன்முதலாகக் கவலைக் குறி தென்பட்டது. இளவரசர் சிறிது நேரம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்துவிட்டுச் சேநாதிபதியின் முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்தார். "தளபதி! தங்களுடைய யோசனை என்ன? சில நாளைக்கு முன்பு முதன் மந்திரி அநிருத்தப் பிரமராயர் வந்திருந்தார். அவர் என் தந்தையின் மதிப்புக்கும் அந்தரங்க அபிமானத்துக்கும் உரியவர். அவர் என்னை இலங்கையிலேயே சிலகாலம் இருக்கும்படி யோசனை சொன்னார். தாங்களும் அதை ஆமோதித்தீர்கள். 'இங்கே சண்டை ஒன்று நடக்கவில்லையே, நான் எதற்கு இருக்கவேண்டும்?' என்று கேட்டதற்குச் சம தானம் சொன்னீர்கள். முதன் மந்திரி இதோ நிற்கும் வைஷ்ணவரிடம் அதே யோசனையைத் திரும்பச் சொல்லி அனுப்பியிருக்கிறார். என் தமக்கை இளைய பிராட்டியிடம் எனக்கு எவ்வளவு மதிப்பு உண்டு என்பது தங்களுக்குத் தெரியும். அவர் இட்ட கோட்டை நான் தாண்ட

மாட்டேன். இலங்கைக்கு அவர் வரச் சொல்லித்தான் வந்தேன். இளைய பிராட்டி இதோ இந்த வாணர்குலத்து வீரனிடம் ஓலை அனுப்பியிருக்கிறார். ஒரு விதத்தில் என் தமக்கையின் செய்தியும் பார்த்திபேந்திரர் கூறியதை ஒட்டியிருந்தது. ஆனால் உடனே புறப்பட்டுப் பழையாறைக்கு வரும்படி எழுதி அனுப்பியிருக்கிறார். என் தமையனாரோ காஞ்சிக்கு வரும்படி இவரிடம் கூறி அனுப்பியுள்ளார். சேநாதிபதி! தங்களுடைய கருத்து என்ன?" என்றார்.

"இளவரசே! இன்று காலை வரையில் தாங்கள் இந்த இலங்கைத் தீவிலேயே இருக்கவேண்டும் என்ற கருத்துடனேயே நான் இருந்தேன். நேற்றிரவு கூட இவருடன் நெடுநேரம் விவாதித்துக் கொண்டிருந்தேன். இவர் வெகுநேரம் வாதித்தும் நான் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. ஆனால், இன்று அதிகாலையில், அதோ நிற்கிறாளே, அந்தப் பெண் வந்து ஒரு செய்தி சொன்னாள். அதைக் கேட்டது என் கருத்தை மாற்றிக் கொண்டேன்.

தாங்கள் உடனே காஞ்சிக்குப் போகவேண்டியது அவசியம் என்று இப்போது எனக்குத் தோன்றுகிறது!" என்றார் இலங்கைச் சேனாதிபதி.

தூண் மறைவிலே நின்று தன்னைக் கடைக்கண்ணால் பார்த்துக் கொண்டிருந்த பூங்குழலியின் மீது இளவரசர் தம் பார்வையைச் செலுத்தினார். "அபிமன்யுவை நாலாபுறமும் பகைவர்கள் தாக்கிக் கொன்றதாகக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். என்னை நாலாபுறமிருந்து வரும் செய்திகளே தாக்கிக் கொன்றுவிடும் போலிருக்கிறது!" என்று இளவரசர் சொல்லிக் கொண்டார். "அந்தப் பெண் என்னதான் செய்தி கொண்டு வந்திருக்கிறாள்?" என்றார்.

"அவளே சொல்லட்டும்!" என்றார் பெரிய ேளார்.

பூங்குழலி தயங்கித் தயங்கி நடந்து வந்தாள். இளவரசர் முன்னால் வந்து நின்றாள். நாலு பக்கமும் திரும்பிப் பார்த்தாள். சேனாதிபதியைப்

பார்த்தாள் பார்த்திபேந்திரனைப் பார்த்தாள்;
சற்றுத் தூரத்தில் நின்ற வந்தியத்தேவனையும்
ஆழ்வார்க்கடியானையும் பார்த்தாள். இளவரசர்
முகத்தை மட்டும் அவளால் ஏறிட்டுப் பார்க்க
முடியவில்லை.

"பெண்ணே. சொல், சீக்கிரம்!" என்றார்
சேநாதிபதி.

பூங்குழலி ஏதோ சொல்ல முயன்றாள். ஆனால்
வார்த்தைகள் ஒன்றும் வரவில்லை.

"ஆகா! இந்த உலகமே ஊமை மயமாகி விட்டது
போல் காண்கிறது" என்றார்
அருள்மொழிவர்மர்.

அவ்வளவுதான் பூங்குழலி தன்
கண்ணிமைகளை உயர்த்தி ஒரு தடவை. ஒரு
கணத்திலும் சிறியநேரம் இளவரசரை
நோக்கினாள். அதற்குள் அக்கண்களில் கண்ணீர்
ததும்பி வழிய ஆரம்பித்து விட்டது. உடனே
அங்கிருந்து ஓட்டம் பிடித்தாள். ஓடிப்போய்த்
தூரத்தில் அடர்ந்து வளர்ந்திருந்த

மரங்களுக்கிடையில் மறைந்தாள்.

எல்லாரும் வியப்புடன் அதைப்பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்கள். வந்தியத்தேவன் முன்வந்து, "ஐயா! இவள் முன்னொரு தடவை இப்படித்தான் ஓடினாள். நான் தொடர்ந்து போய்ப் பிடித்துக்கொண்டு வருகிறேன்!" என்றான்.

"அப்படியே செய்! ஆனால் அதற்குள் அவள் கொண்டு வந்த செய்தி என்ன என்பதைச் சேநாதிபதி சொல்லட்டும்!" என்றார் இளவரசர்.

அதற்குச் சேநாதிபதி, "அதை இரண்டே வார்த்தைகளில் சொல்லி விடலாம். இளவரசே! தங்களைச் சிறைப்படுத்திக் கொண்டுவருவதற்காகப் பழுவேட்டரையர்கள் இரண்டு பெரிய மரக்கலங்களையும் அவை நிறையப் போர் வீரர்களையும் அனுப்பியிருக்கிறார்கள். மரக்கலங்கள் தொண்டைமான் ஆற்றுக் கால்வாயில் புகுந்து மறைவான இடத்திலே வந்து நிற்கின்றன!"

என்றார்.

பக்க தலைப்பு

This file was last revised on Apr. 12, 2003
Please send your comments to the
[webmasters of this website.](#)